

Ngoan Vương Kỹ Phi

Contents

Ngoan Vương Kỹ Phi	2
1. Chương 1: Túy Hoa Các	3
2. Chương 2: Trở Lại Vương Phủ	10
3. Chương 3: Nghênh Đón Vương Phi	11
4. Chương 4: Thành Thân	13
5. Chương 5: Động Phòng Ba Người	14
6. Chương 6: Quỳ Một Đêm	16
7. Chương 7: Thất Sủng Vương Phi	17
8. Chương 8: Tại Phòng Bếp	20
9. Chương 9: Dùng Bữa	21
10. Chương 10: Bổ Động Phòng	23
11. Chương 11: Nguyệt Dật Tâm Loạn	24
12. Chương 12: Chọn Bạn	25
13. Chương 13: Bị Đánh	27
14. Chương 14: Xử Lý	28
15. Chương 15: Hình Phạt Cùng Đại Lao	29
16. Chương 16: Hình Phạt 1	30
17. Chương 17: Hình Phạt (2)	32
18. Chương 18: Đại Lao	33
19. Chương 19: Đại Lao (tiếp)	34
20. Chương 20: Nữ Nhân Cổ Xích	35
21. Chương 21: Trữ Thi Phàm	37
22. Chương 22: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 1	38
23. Chương 23: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 2	39
24. Chương 24: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 3	40
25. Chương 25: Thị Tầm	41
26. Chương 26: Thèm Ăn Kẹo Hồ Lô	43
27. Chương 27	44
28. Chương 28: Hoảng Hốt	45
29. Chương 29: Mang Thai	46
30. Chương 30: Đau Lòng	47
31. Chương 31: Nàng Hàm Dược	49
32. Chương 32: Ám Đàm	50
33. Chương 33: Thử Khúc Huyễn Yên	51
34. Chương 34: Gặp Chuyện Không May 1	53
35. Chương 35: Gặp Chuyện Không May 2	54
36. Chương 36: Gặp Chuyện Không May 3	55
37. Chương 37: Nguy Cơ Sinh Tử	56
38. Chương 38: Nguy Cơ Sinh Tử (2)	57
39. Chương 39: Nguy Cơ Sinh Tử (3)	58
40. Chương 40: Thân Thế	60
41. Chương 41: 50 Đại Bản Trong Mưa	63

42. Chương 42: Quận Chúa Hạ Tầm Lăng	65
43. Chương 43: Nụ Hôn Che Đầy Đau Đớn	67
44. Chương 44: Quận Chúa Đáng Yêu Hạ Tầm Lăng	68
45. Chương 45: Thi Phạm, Muội Đi Đi	69
46. Chương 46: Huyết Tinh – Chuyện Cũ	71
47. Chương 47: Người Không Ăn Giấm Có Nghĩa Là Người Không Quan Tâm Ta	72
48. Chương 48: Ngọt Ngào (1)	73
49. Chương 49: Ngọt Ngào (2)	77
50. Chương 50: Ngọt Ngào (3)	79
51. Chương 51	81
52. Chương 52: Nàng Mai Thai	85
53. Chương 53: Tiểu Công Chúa Lâm Nhi Được Sủng Ái	87
54. Chương 54: Luyến Tiếc	91
55. Chương 55: Có 4 Thần Thủ Hộ	93
56. Chương 56: Nguy Cơ	96
57. Chương 57: Nguy Hiểm Tính Mạng (1)	97
58. Chương 58: Chương 58	98
59. Chương 59: Bóng Trắng Nơi Vách Núi...	98
60. Chương 60: Chương 60	100
61. Chương 60: Ba Năm Sau: Nương Cửa Hải Tử	100
62. Chương 61: Chương 61	101
63. Chương 61: Ba Năm Sau: Cảm Giác Quen Thuộc?	101
64. Chương 62: Chương 62	102
65. Chương 62: Hai Vị Soái Ca Bồi Đi Chơi	102
66. Chương 63: Chương 63+64	103
67. Chương 63: Ba Năm Sau: Khuyên Ngư Nhi Về Nhà	106
68. Chương 65: Chương 65	108
69. Chương 64: Ba Năm Sau, Cha Con Vui Mừngdi	108
70. Chương 66: Chương 66	109
71. Chương 65: Ba Năm Sau, Cha Con Vui Mừng	109
72. Chương 67: Chương 67	110
73. Chương 66: Ba Năm Sau: Tại Sao Không Tới Tìm Ta?	110
74. Chương 68: Chương 68	111
75. Chương 67: Ba Năm Sau: Con Muốn Mẫu Thân Kể Chuyện Xưa	111
76. Chương 69: Chương 69	113
77. Chương 68: Ba Năm Sau: Lại Gặp Nhau	113
78. Chương 69: Ba Năm Sau: Ngư Nhi Bướng Bỉnh	114
79. Chương 70: Ba Năm Sau (lời Thật Lòng)	115
80. Chương 71: Ba Năm Sau (đại Kết Cục)	117

Ngoan Vương Kỹ Phi

Giới thiệu

Nàng đã chết... Nàng chậm rãi mở mắt ra đây là có chuyện gì? Trước mắt nàng là một cái thổ phòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoan-vuong-ky-phi>

1. Chương 1: Túy Hoa Các

Nàng đã chết... Nàng chậm rãi mở mắt ra đây là có chuyện gì? trước mắt nàng là một cái thổ phòng, đúng vậy là một cái thổ phòng ở. Mở to mắt nhìn xem chung quanh, như thế nào nhìn giống cổ đại? Không thể nào nàng... xuyên qua?

Nữ oa nhi thế nào không khóc? Một phụ nhân nhìn nàng.

Bình thường, đứa trẻ sinh ra sẽ khóc. Một phụ nhân khác nói.

Vừa sinh hạ đến... Cái gì?! Nàng vừa sinh hạ đến?? Nàng kia hiện tại sẽ không phải... phải... trẻ con! Thế giới thật nhiều sự bất ngờ. Nàng ở thế kỷ 21 vẫn là 18 tuổi. Đến đây cư nhiên là... 0 tuổi. Thân thể 0 tuổi... ý nghĩ 18 tuổi?

“-Mặc kệ sao, dù sao tướng công ta cũng không tính lưu nàng lại.” Một phụ nhân nằm ở bên cạnh nói. Nếu nàng không nhầm thì lời nói kia của “nương” nàng nha. Người mẹ thân sinh nàng không cần nàng! Thiên người như thế nào để ta xuyên qua thân thể này

Vù

một trận gió mát quấy rầy nàng mộng đẹp. Mở mắt ra, nàng bị tình cảnh trước mắt hoảng sợ, nàng đang hướng vách núi rơi xuống nha! Nàng vừa mới tử một hồi. Như thế nào như vậy suy? Quyên đi, nàng nhận mệnh, dù sao cũng chết một lần rồi. Nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong buông xuống. Nhưng nàng lại bị một người ôm lấy, cái ôm này cải biến vận mệnh nàng về sau. Từ nay về sau nàng liền có cha- Khúc Vệ Cổ Xích Giáo bang chủ. Cũng có nương — Trữ Mị Tâm Cổ Xích Giáo phu nhân. Hai năm sau, nàng có một cái muội muội — Trữ Nhi Phàm Cổ Xích Giáo nhị tiểu thư. Nàng cũng có tên Khúc Huyền Yên.

Nàng cùng muội muội Trữ Nhi Phàm ở Cổ Xích Giáo khoái hoạt trưởng thành. Các nàng luyện võ, luyện cầm, ngâm thơ, đọc sách, vẽ tranh, chơi cờ... Cầm kỳ thi họa- mọi thứ đều tinh thông chính là muội muội nàng. Bởi vì không thích học cầm kì thi họa nên nàng không chăm học, nàng chịu khó học chỉ sợ là bởi vì ở thế kỷ 21 nàng không hảo hảo học tập cho nên hiện tại nghĩ kỹ nàng một lần nữa nghe lời, ngoan ngoãn học đi. Muội muội võ công so với nàng học khá hơn, thời điểm luận võ với muội muội, nàng luôn thoáng có điểm chật vật.

Nàng thời thơ ấu cứ như vậy hạnh phúc trôi qua.

Thẳng đến khi ấy, nàng 15 tuổi Cổ Xích Giáo giúp triều đình đại chiến. Định quân thế lực cường đại, Cổ Xích Giáo cuối cùng chiến bại. Trước đó, Khúc Vệ đem nàng và muội muội đưa ra khỏi Cổ Xích Giáo để các nàng hảo hảo sống sót... Cứ như vậy... Các nàng lựa chọn ở lại Thanh Lâu sinh sống...

Khúc Huyền Yên bắt đầu đi lấy cầm liền theo hấn vào phòng.

Nàng phúc phúc thân nói : “Vương gia, nô tỳ xin được hát.”

Trên nhuyển tháp, Trì Ngạo Dịch cũng không có mở mắt chỉ vọng ra âm thanh lạnh lùng nói: “ừm.”

Khúc Huyền Yên không để ý tới hắc lạnh nhạt, tự mình ngồi xuống bắt đầu đàn hát.

Xướng (hát) xong rồi cúi đầu đứng lên nói :” Vương gia nô tỳ đã xướng xong ,xin cáo lui trước.”

“Đợi chút.” -Trì Ngạo Dịch đứng lên.

Khúc Huyền Yên dừng lại cước bộ cúi đầu: ” Vương gia còn có gì phân phó (sai bảo)?”

“Ngẩng đầu lên cho bổn vương.” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng ra lệnh, hắc muốn xem xem đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu có bao nhiêu mỹ (đẹp).

Khúc Huyền Yên có chút do dự, nàng không phải sợ hắc nhìn thấy. Dù sao nàng cũng là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân. Nhưng nam nhân này nàng cảm thấy tốt nhất vẫn là không nên chọc vào, hắc là Ngoan vương! Nàng bắt đầu dĩ chậm rãi ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng kia của hắc.

(Ngoan trong từ ngoan độc, ý chỉ một người nham hiểm, độc ác. Ban đầu ta đọc còn suýt nữa nghĩ ngoan trong ngoan ngoãn >”

)

Trì Ngạo Dịch nhìn nàng. Nàng có khuôn mặt ôn nhu tinh tế, làn da trắng mịn hoàn mỹ không tỳ vết, hai hàng lông mày như tranh vẽ, đôi phượng mâu (đôi mắt) trong veo sáng lấp lánh, mũi quỳnh nhỏ nhắn bên dưới là cánh môi hồng mỏng manh với khóe miệng cong cong. Quả nhiên là một mỹ nhân so với tiểu thiếp của hắc còn đẹp hơn nhiều! Tuy nhiên... dù đẹp tới mấy đi nữa thì là kẻ thù của hắc! Nàng vẫn là kẻ xấu xa đáng ghê tởm !

Khúc Huyền Yên nhìn hắc đánh giá, hắc quả là xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nam, ánh mắt thâm trầm lạnh băng cao ngạo, trong đáy mắt tràn ngập lãnh ý, những lọn tóc đen dày tùy ý tán ở bên tai phát ra u lam quang mang(ý nói mái tóc khiến Dịch ca trông tà mị âm trầm ý ạ). Vẻ tuấn mỹ khiến người khác không thể không thán phục, nhưng vì sao cảm giác hắc nhìn nàng khi trong ánh mắt có một loại hận ý .

Trì Ngạo Dịch gọi lên một nụ cười lạnh nói: “Khúc Huyền Yên, ta phải làm cho ngươi dù có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy nhưng cảm thấy bị ai (đau khổ).”

Khúc Huyền Yên nhướn mày không rõ hắc là có ý tứ gì. Đột nhiên nàng bị nhấc bổng lên, nàng có chút kinh ngạc nói: “Vương gia ngài muốn làm cái gì?”Trì Ngạo Dịch không để cho nàng kịp phản ứng lại, liền ngang ngược ôm lấy nàng, hắc muốn làm cho nàng sống không bằng chết làm cho Khúc Vệ chết không nhắm mắt! Xem nàng mất đi trinh tiết sẽ sống thế nào! Trì Ngạo Dịch hừ lạnh một tiếng nói : “Làm cái gì ư? Làm chuyện bổn vương cùng ngươi có thể làm!”

Khúc Huyền Yên lập tức phản ứng bắt đầu giãy dụa: “Vương... Vương gia, thỉnh ngài buông tay nô tỳ chỉ bán nghệ.”

Trì Ngạo Dịch ôm lấy nàng hướng giường đi đến, hắc cúi đầu oán hận nhìn người trong lòng ngực đang giãy dụa, nữ nhân này thật đúng là có tài giả trang (giả vờ) còn không phải cùng người đàn bà kia giống nhau, chỉ vì lợi ích mà bất chấp tất cả sao! “Bổn vương muốn ai, thì nhất định phải có người đó.”

Đột nhiên nàng bị ném lên trên giường, thân thể bị đè lên.

Trên thân thể đột nhiên bị đè nặng khiến nàng vô cùng sợ hãi! Nam nhân này rốt cuộc có phải là Vương gia không? Tại sao không có phong thái như vậy? “Vương gia đừng mà... đừng!”

Trì Ngạo Dịch hừ lạnh một tiếng đưa tay nắm chặt lấy cánh tay của nàng nói : “Bây giờ vẫn còn giả vờ sao? Ngươi cho là nữ nhân Cổ xích giáo các ngươi có bao nhiêu sạch sẽ?”

Hắc nắm tay nàng rất đau, hắc lại còn nói tới Cổ xích giáo? Làm sao mà hắc biết nàng là người của Cổ xích giáo! Xong rồi người của Cổ xích giáo và người của triều đình có thù oán! “Vương gia, nô tỳ không phải người của Cổ xích giáo.” Nàng cố gắng chịu đựng đau đớn ở cánh tay mà nói dối.

Ba—— hần hung hăng tát nàng một cái tát, âm thanh lạnh lùng nói:”mặc kệ người có hay không phải là người của Cổ xích giáo hôm nay bốn vương nhất định muốn người!” Nói xong hần hung hăng hôn lên môi của nàng!

Nụ hôn bất ngờ làm cho nàng bối rối không biết làm thế nào, trong lòng thầm mắng nam nhân này vô số lần nhưng cuối cùng lại không mắng ra khỏi miệng, bờ môi của hần ngậm lại lời mắng của nàng !

Xoẹt —— của nàng quần áo toàn bộ xé rách! Trì Ngạo Dịch buông môi của nàng ra, hung hăng cắn xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

Nàng chỉ yên lặng chịu đựng, lúc này nàng còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ muốn dùng võ công. Nhưng là dù có dùng cũng chỉ là uống phí khí lực thôi.

Thấy nàng không phản kháng hần ngẩng đầu lên nhìn nàng nói : “Tại sao người không phản kháng hay là người cũng nguyện ý làm cho bốn vương muốn người?”

Nàng lạnh lùng nhìn hần nói :” Nếu phản kháng có tác dụng, ta tất nhiên sẽ làm thử xem sao!”

Vậy là người đã hiểu, vậy hãy từ từ mà hưởng thụ đi.

Nàng lặng yên chịu đựng... Hần hung hăng cắn nàng, thô bạo giống như cực kỳ hận nàng...

Cũng đúng Cổ xích giáo cùng triều đình vốn còn có cừu*, hần là Vương gia khẳng định cũng hận người của Cổ xích giáo.

(Cừu: Cừu trong cừu oán tức là thù hận)

Nhưng là hần vì sao lại nói nữ nhân Cổ xích giáo đều kẻ không sạch sẽ?

... Nàng bởi vì đau đớn mà thét lên một tiếng, nàng nắm chặt giường thấp biên (thành giường), nước mắt không nghe lời mà chảy xuống.

Tiếng kêu thảm thiết này làm cho Trì Ngạo Dịch cảm thấy thỏa mãn, hần đúng là muốn nàng khổ sở, đau đớn! Hần muốn cho Khúc Vệ thấy hần đối xử với người Cổ xích giáo bọn họ như thế nào... Cho nên hần dùng sức càng mạnh ... Hần muốn báo thù!

“Người buông ra, người buông ta ra. . !” Nàng khóc hô (vừa khóc vừa kêu lên ý ạ), nàng chưa bao giờ cảm thấy đau như vậy! Vì sao. . . Cha. . Người rốt cuộc như thế nào lại động tới ngoạn vương này vậy...

“Buông ra?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn nàng, nàng bảo buông ra sao?

“Người... người hỗn đản (vô lại)! Người tại sao có thể đối một nữ nhân như vậy chứ... ” – Nàng khóc, ánh mắt oán hận nhìn nam nhân đang ở trên người nàng.

Trì Ngạo Dịch cười lạnh nói: “ta chỉ như vậy đối với nữ nhân Cổ xích giáo các người.” Là Cổ xích giáo làm cho hần biến thành thế này. Chính là bọn họ!

“Cổ xích giáo với người có cái hận thù gì . . . mà người lại muốn đối xử với ta như vậy?” Khúc Huyền Yên khóc, nàng không biết nàng càng như vậy Trì Ngạo Dịch lại càng ngoạn (tàn bạo)!

“Người không cần biết!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nghĩ đến mối thù. . . Cái mối thù kia... Hần vĩnh viễn sẽ không quên.

Nàng rốt cuộc chịu không nổi, tay nàng vòng ôm lấy lưng hần, bởi vì đau đớn mà móng tay nàng đâm sâu vào lưng hần. . .

Trì Ngạo Dịch nhìn nữ nhân dưới thân mình thống khổ , hần thực thỏa mãn.

Mưa gió rút cục đã trôi qua, Trì Ngạo Dịch nhàn nhã đứng dậy mặc quần áo ngồi ở ghế trên nhìn thân hình xinh đẹp của nàng rồi gọi lên một nụ cười lạnh.

Khúc Huyền Yên im lặng cảm nhận cảm giác không bị đụng chạm, lần đầu tiên của nàng đã bị nam nhân tàn bạo này cướp đi. Tại niên đại này, điều quan trọng nhất của một nữ nhân là trinh tiết. Vì vậy có thể

thấy hần có bao nhiêu hận Khúc gia, có bao nhiêu hận Cổ xích giáo! Nàng quay đầu lại liền trông thấy nam nhân đang ngồi trên ghế nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt lạnh như băng khiến nàng cảm thấy ớn lạnh, nàng liền lập tức đứng dậy dùng chăn che khuất thân thể của chính mình. Y phục của nàng đã bị hần phá hỏng... phải làm sao bây giờ?

Trì Ngạo Dịch nhìn nàng hần muốn nhìn xem nàng làm sao bây giờ? Đột nhiên hần đứng dậy chậm rãi đi tới cạnh nàng. . .

Khúc Huyền Yên lui về sau . . . nam nhân này lại muốn làm cái gì? Không phải là còn muốn muốn nàng đi! Bởi vì trận hành hạ vừa rồi. . . Trên người của nàng tất cả đều là vết thương.

“Tỷ, người sao vẫn còn ở bên trong vậy..?” Trữ Thi Phàm đẩy cửa ra thềm oán trách, nhưng vừa mở cửa ra liền thấy tỷ tỷ cuộn mình trong chăn sợ hãi nhìn nam nhân phía đối diện đang hướng tới nàng mà đến gần.

Khúc Huyền Yên cùng Trì Ngạo Dịch đồng thời nhìn về phía cửa, Trì Ngạo Dịch gọi lên một nụ cười thâm hiểm, đây lại là một món đồ chơi nữa của Khúc gia. Khúc Huyền Yên thấy được nụ cười thâm hiểm kia của hần, một loại dự cảm không tốt nảy sinh trong lòng. Nàng lo lắng nhìn Trữ Thi Phàm nói: “người đi ra ngoài trước đi!”

Trữ Thi Phàm giật mình nhìn tỷ tỷ đầy nghi hoặc? Cái nam nhân kia là ai? Chẳng lẽ như Hương ma ma nói . . . là Ngoan vương. . . Tỷ chẳng lẽ bị hần... Nghĩ đến đây nàng tức giận nhìn Trì Ngạo Dịch hỏi: “người làm gì tỷ của ta?”

Trì Ngạo Dịch gọi lên một nụ cười lạnh như băng hơi tà mị thông thả hỏi lại: “Người cứ nói đi?”

Khúc Huyền Yên thấy ngoan ý trong mắt của hần, nàng liền hướng Trữ Thi Phàm hô to: “Người đi mau!” Nàng hiện tại chỉ thềm nghĩ làm uội muội rồi đi. Nàng biết nam nhân trước mắt này có bao nhiêu nguy hiểm, có bao nhiêu đáng sợ. Nàng không thể để muội muội thất tiết (mất đi trinh tiết) dù sao nàng không phải hoàn toàn mang tư tưởng của người cổ đại, dù sao mười sáu năm trước nàng vẫn là người của thế kỷ 21; tư tưởng không phong kiến như vậy.

Trữ Thi Phàm thấy đôi mắt tỷ tỷ đầy sợ hãi, nàng làm sao có thể rời đi? Nàng làm sao có thể mặc kệ tỷ tỷ. . . Nam nhân này chẳng lẽ đã đổi tỷ tỷ làm. . .” Tỷ ta không đi! Đây! Người rốt cuộc đã làm gì tỷ tỷ của ta?”

“Bổn vương chỉ báo thù!” Âm thanh của hần lạnh lùng khiến ai cũng cảm thấy sự bi ai (đau khổ) trong lòng hần!

“Chúng ta cùng người không có thù hận!” Trữ Thi Phàm phản bác, nàng tại sao lại không nhớ rõ hần cùng các nàng có thù oán gì?

“Nhưng Cổ xích giáo cùng bổn vương không đội trời chung. Cho nên các người phải chịu!” Trì Ngạo Dịch đôi mắt hiện lên một tia hận ý! Bởi vì thấy bọn họ! Hần hận cả chính bản thân mình!

Trữ Thi Phàm nhìn về phía Khúc Huyền Yên, đôi mắt tràn ngập nghi hoặc. Cổ xích giáo? Hần tại sao lại cùng cổ xích giáo có oán hận lớn như vậy?

“Người thật ngoan độc (độc ác)!” Trữ Thi Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vì hận cha mà hần liền đối xử với tỷ tỷ như vậy sao?

“Ngoan? Ha ha ha... Bổn vương không ngoan chỉ sợ sớm đã chết rồi! “Hần cười tự giễu, trong đôi mắt tràn ngập hận ý. Hần nham hiểm sao? Là bọn hần làm cho hần biến thành như vậy !

Trữ Thi Phàm không thềm cùng hần nói, liền đi đến trước mặt tỷ tỷ kéo tay nàng hướng cửa đi đến.

Trì Ngạo Dịch đối với thị vệ ở cửa sổ ra hiệu, thị vệ gật gật đầu, liền đứng chắn trước cửa phòng.

“Tránh ra.” Trữ Thi Phàm lạnh lùng nói

Thị vệ như trước vẫn không có ý tránh đường, chỉ nghiêm nghị đứng chắn trước cửa.

Khúc Huyền Yên không muốn muội muội bị khi dễ liền đối với nàng lắc đầu nói: “Thị phàm đừng kéo ta, người đi trước đi. Ta không sao.”

Trữ Thi Phàm lắc đầu “không! Ta không thể để người một mình. Cùng lắm thì chúng ta cùng chết.” Trong cuộc sống của nàng bây giờ, thân nhân chỉ còn có một mình tỷ tỷ, nàng không thể mất đi tỷ tỷ – thân nhân (người thân) duy nhất!

Khúc Huyền Yên vẫn là kiên quyết lắc đầu quay đầu đối Trì Ngạo Dịch nói “Vương gia nếu Cổ xích giáo có làm gì có lỗi với người vậy thì đều để cho nô tỳ gánh vác, nô tỳ cầu người thả Thi Phàm.”

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nheo mắt, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: “Được bốn vương thả nàng!” Dứt lời hắt hươg thị vệ ra hiệu ý bảo thả nàng, thị vệ lập tức tránh đường.

Khúc Huyền Yên đối Trữ Thi Phàm khuyên nhủ: “Thị phàm người đi đi, cầu người!”

Trữ Thi Phàm lo lắng nhìn tỷ tỷ không chịu rời đi, ngoan vương giết người không chớp mắt nàng làm sao có thể để cho tỷ tỷ một người một mình chịu hết thấy!

“Không muốn đi sao?” Trì Ngạo Dịch nhìn nàng hỏi một cách đùa bỡn, các nàng thật đúng là tỷ muội tình thâm. Bất quá đều là nghiệt chủng*!

(Nghiệt chủng: ý nói con cái của dòng giống xấu xa)

“Đi!” Khúc Huyền Yên hướng nàng hét.

Trữ Thi Phàm sau cùng vẫn lo lắng liếc mắt nhìn Khúc Huyền Yên mới rời đi. “Tỷ ta nhất định sẽ báo thù cho tỷ! Nhất định!”

Khúc Huyền Yên thấy nàng đi rồi, thở dài nhẹ nhõm nhưng lại cảnh giác nhìn nam nhân nguy hiểm trước mắt.

Trì Ngạo Dịch nắm mạnh lấy cánh tay của nàng, dùng sức kéo giật nàng tới trước mặt mình, lạnh lùng nhìn nàng.

Hắn hoàn toàn không thèm để ý tới thân thể hiện tại của nàng, nàng bị hắn lôi kéo rất đau khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Trì Ngạo Dịch nhìn chằm chằm nàng. Đáng chết! Hắn cư nhiên thực sự có cảm giác muốn nàng! Tự lừa dối bản thân hắn cười tà đưa tay xoa bụng nàng.

Tay hắn khiến thân thể nàng như có một dòng điện chạy qua, hắn cúi đầu hung hăng hôn nàng không một tia thương tiếc, hung hăng cắn môi nàng, tay không lưu tình nắm lấy làn da trắng nõn của nàng. Hắn hơi hơi nghiêng người đứng dậy, rút đi xiêm y trên người mình sau đó lại đặt ở trên người nàng. Không một tia thương tiếc cùng do dự trực tiếp động thân tiến lên thâm nhập vào người nàng

... Lại giống như bị xé rách, cơn đau truyền tới làm cho Khúc Huyền Yên không nhịn được thét lên thành tiếng, nhưng nam nhân này vẫn như trước không có một chút thương tiếc, hắn càng mãnh liệt dùng sức hoàn toàn không cần biết nàng thống khổ, không nhìn nàng đau đớn chính là dùng toàn lực chính mình.

Trì Ngạo Dịch chỉ để ý oán hận của chính mình, trước mắt hắn đều là cảnh tượng một năm trước mà hắn căm hận! Hắn hận cả chính mình!

Nàng muốn... rất muốn làm cho hắn buông nàng ra nhưng nàng không thể bởi vì nàng sợ hắn làm cho Thi Phàm cũng nhận được thương tổn như nàng. Nàng không thể! Tay nàng gắt gao cầm lấy cạnh giường, oán hận nhìn nam nhân ở trên người nàng. Hắn hủy hoại cả đời nàng! Nàng bị hắn hủy đi tất cả cuộc sống bình yên.

Không biết hắn đã muốn nàng bao nhiêu lần, hắn rời đi thân thể nàng, nằm bên cạnh nhìn nàng.

Nàng thở mạnh, nam nhân này tinh lực thật tốt, cư nhiên* có thể muốn nàng không ngừng! Còn thô bạo như vậy, căn bản không đem nàng xem là nữ nhân. Nàng ổn định lại, quay đầu đáp lại ánh mắt coi thường của hắn.

(Cư nhiên: ý chỉ là một điều tất nhiên, không phải bàn cãi...)

“Người có thể thả Thi Phàm không?” Nàng hỏi, mặc kệ như thế nào, nàng phải bảo vệ Thi Phàm. Thi Phàm là thân nhân duy nhất của cha trên đời này, nàng mang họ Khúc, là đại tiểu thư nhưng lại không phải là thân sinh của cha*.

(thân sinh: con ruột)

“Bổn vương sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào của Cổ Xích Giáo.” Hắc lạnh lùng nói. Muốn hắc buông tha sao? Bọn họ lúc trước đối với hắc như thế nào?

“Vậy người muốn như thế nào?” Nàng tức giận hỏi. Hắc cư nhiên ác độc như vậy, Thi Phàm mới 14 tuổi hắc cũng không buông tha?

Gọi lên một nụ cười lạnh nói “Người nói đi? Nếu tỷ muội các người tranh giành tình cảm có phải ngoạn* tốt lắm không?”

(ngoạn: ý là xem kịch, đứng 1 bên thưởng thức trò vui)

Một cổ hàn khí dâng lên khắp toàn thân nàng – tranh giành tình cảm... Hắc cư nhiên muốn nàng cùng Thi Phàm tranh giành tình cảm... “ Ta không cho phép người làm như vậy, nàng mới có 14 tuổi!”

Hắc hừ lạnh một tiếng “tóm lại bổn vương sẽ không buông tha ai hết.”

“Thật đề tiện!” Khúc Huyền Yên trừng giận trừng mắt với hắc

Hắc hung hăng dùng tay bóp cổ nàng, âm hiểm nhìn nàng lạnh lùng nói: “đề tiện? Từ đó hắc là dùng để nói Cổ Xích Giáo các người đi! Bọn họ lúc trước làm những gì liên định trước sẵn kết cục cho người cùng muội muội của người rồi! Bởi vì bọn họ khiến bổn vương hận chính bản thân mình nên bổn vương cũng muốn các người hận chính bản thân mình.”

Nàng bị hắc bóp cổ đến không thở nổi: “Người ...người...buông ra...Buông ta ra...” Nàng nhìn thấy trong ánh mắt hắc tràn đầy hận ý, rốt cục là thù hận gì...mà làm cho hắc trở nên đáng sợ như vậy!

“Buông ra..?” Trì Ngạo Dịch phẫn nộ (anh ấy nổi giận ấy ạ) đột nhiên buông nàng ra đứng lên mặc quần áo.

Nàng mở to miệng thở phì phò... Cha rốt cục người tạo nên thù hận gì... khiến hắc muốn như vậy đối xử với chúng ta.... Hảo bi ai*...

(Hảo bi ai: rất đau lòng, bi thảm...)

“Hừ... Khúc Huyền Yên người tốt nhất đừng chọc giận Bổn vương” Hắc lạnh lùng nói.

Nàng không nói lời nào, chính là đồng dạng (cũng như vậy) lạnh lùng nhìn hắc. Mặc kệ là thù hận gì nhưng hắc như vậy đối với nữ nhân là đáng khinh bỉ!

“Nàng không phải người Cổ xích giáo.” Khúc Huyền Yên nhìn nóc căn phòng thâm nói. Mặc kệ hắc tin hay không đều phải đánh cuộc một phen! Tại sao Thi Phàm không mang họ Khúc.

“Dù không phải, nàng mang họ Trữ Bổn vương cũng vẫn như vậy hận nàng!” Hắc hung hăng nói. Hắc vĩnh viễn nhớ rõ nữ nhân họ Trữ kia là sỉ nhục cả đời của hắc.

Họ Trữ cũng không buông tha? Khúc gia, Trữ gia với nam nhân này rốt cục có thù hận gì. Giống như nhìn thấu được tâm tư nàng, Trì Ngạo Dịch nói “Là thù hận gì, người không cần biết, ngày mai cùng bổn vương quay về vương phủ.” Dứt lời hắc cất bước đi ra ngoài.

Quay về vương phủ? Nàng có nghe lầm hay không... Vậy còn Thi phàm thì sao? Nàng đi rồi Thi Phàm phải làm sao bây giờ? Hay là hắc muốn nàng cùng Thi Phàm cùng nhau đi...

Hắc tạm dừng một chút cước bộ nhưng lại rất nhanh tiêu sái đi ra ngoài lạnh lùng nói: “Cùng nhau đi.”

(Hix.. Dịch ca có phải là có thuật đọc tâm không vậy, Yên tỷ nghĩ gì Dịch ca cũng biết >>Siêu thiệt. Ngưỡng mộ... chạy nhanh nhận sự phụ...)

Cùng nhau đi? Không được, nàng không thể để cho hấn mang cả Thi Phàm đi.... Tuyệt đối không thể! Thi Phàm mới nhỏ như vậy, nàng tuyệt đối không thể để cho nam nhân này huỷ hoại nàng! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng nhất định phải bảo vệ Thi Phàm

“Tỷ, ngươi không sao chứ?” Trữ Thi Phàm đẩy cửa ra, chạy đến trước mặt nàng. Thấy trên người nàng đều là những vết xanh tím, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho tên vương gia kia, nhất định!

“Thi phàm? Ừm ta không sao”. Nàng ngồi dậy cười lắc đầu nói

“Tỷ....” Trữ Thi Phàm có chút ghen ngào kêu tỷ tỷ của nàng. Tại nàng mà tỷ tỷ mới lại bị tên nam nhân kia tra tấn, nhục nhã... nàng thật sự vô dụng!

Nàng ôn nhu cười xoa đầu muội muội nói: “Làm sao vậy? Đừng khóc” Nàng cùng muội lớn lên ở Cổ xích giáo, cùng muội muội thân thiết, nàng thực sự thích Thi Phàm.

“Tỷ... ta có phải thực vô dụng?” Trữ Thi Phàm hỏi nàng có phải thực vô dụng! Vô công tốt như vậy cũng không thể dùng!

Nàng lắc đầu “làm sao có thể? Thi Phàm ở trong lòng tỷ tỷ là giỏi nhất, cho nên mặc kệ như thế nào Thi Phàm đều phải bình tĩnh!”

Bình tĩnh... Nàng nhớ kỹ : “ừm, tỷ ta đã biết.”

Nàng nở nụ cười, Thi Phàm từ trước đến nay thực nghe lời.

“Tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Đây đúng là vấn đề nàng đau đầu. Nàng thì không thể trốn mà Thi Phàm thì... “Thi Phàm, người đi đi.”

“Đi, tỷ ta đi đâu chứ?” Tỷ tỷ cứ nhiên bảo nàng đi.

“Lưu lạc giang hồ, tóm lại là không cần theo ta”

“Tỷ, vậy còn ngươi?” Nàng đi rồi, tỷ tỷ làm sao bây giờ?

Nàng... Chỉ có một kết cục – “Quay về vương phủ.”

“Cái gì? Quay về vương phủ?” Nàng không nghe lầm chứ... Tỷ tỷ nói quay về vương phủ? Cùng Ngoan Vương kia sao?

“Chỉ cần ta lưu lại, ngươi có thể đi”

“Không được! tỷ, ta tuyệt đối không để mình ngươi ở lại!” Nàng cố chấp nói.

“Đừng cố chấp, Thi Phàm! Ta thực lo lắng hấn sẽ làm gì với ngươi...” Nàng khuyên nhủ.

“Không quan hệ (không sao)! Tỷ, ta sẽ huỷ dung (phá hỏng đi dung nhan)” Nàng kiên quyết nói, cho dù huỷ dung nàng cũng phải cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ.

“Không được? Ngươi muốn ta như thế nào hướng cha công đạo*?” Nàng còn nói sẽ huỷ dung. Nàng không biết dung mạo đối với nữ nhân rất quan trọng sao?

(Công đạo: ý là không thể đối mặt, nói chuyện với cha)

“Kia. . . Tỷ, ta là giả huỷ dung.”

“Giả huỷ dung?”

“Ừm! Tỷ, ngươi đã quên rồi sao? chúng ta đã học ở Cổ xích giáo đó” Trữ Thi Phàm nhắc nhở.

“Có thể chứ?”

“Đó là phương pháp bí truyền của Cổ xích giáo, đương nhiên là có thể!” Trữ Thi Phàm khẳng định nói. Phương pháp huỷ dung này hiện tại chỉ có nàng cùng tỷ tỷ biết.

Tuy vậy trong lòng vẫn không yên, nàng không biết làm như vậy có thể bị phát hiện hay không...

“Thì Phàm, người đáp ứng ta một khi người bị phát hiện, người liền bỏ lại ta để trốn được không?”

“Tỷ, sao người đối với ta cứ nhiên tốt vậy.”

Nàng nở nụ cười: “Bởi vì người là người thân nhất của ta.”

2. Chương 2: Trở Lại Vương Phủ

Tại cửa Túy hoa các.

“Ai! Vương gia người thực muốn đem Khúc Huyền Yên về ...?”- Vu Nguyệt Dật xấu hổ hỏi, thật không biết Vương gia thế nào lại để ý tới các nàng như vậy, hắn còn tưởng rằng Vương gia là vì báo thù.

- “Người cảm thấy sao?”- Trì Ngạo Dịch cười tà hỏi.

- “Vương gia người muốn lấy nàng ...” Vu Nguyệt Dật kinh ngạc hỏi

- “Nàng không xứng”. Trì Ngạo Dịch lạnh lùng phủ định ý nghĩ của hắn.

- “Ai ! Vương gia vậy rốt cuộc người muốn làm cái gì đây?”- Vu Nguyệt Dật thở dài, Vương gia vẫn luôn để chuyện trước kia ở trong lòng,

- “Nếu là người, người có thể sao?” – Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi.

- “Thôi bỏ đi, không có khả năng!”

Vu Nguyệt Dật nghe hắn nói cũng không lên tiếng phản đối! Nếu là hắn chỉ sợ cũng không thể!

- “Vậy Vương gia người mang nàng hồi phủ làm gì?” Cho dù hận nàng đi nữa thì mang nàng hồi phủ làm cái gì chứ.

- “Làm Vương phi của bốn vương!”- Trì Ngạo Dịch quyết đoán trả lời.

Những lời này khiến cho Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm mới từ Túy Hoa Các đi ra nghe vô cùng rõ ràng. Cái gì? Làm Vương phi? Hắn không phải hận nàng sao? Như thế nào còn muốn lấy nàng làm Vương phi?

- “Cái gì? Vương gia người có dụng ý gì?”- Vu Nguyệt Dật kinh ngạc hỏi, hắn còn tưởng rằng lỗi tại của mình có vấn đề. Chẳng phải trong triều đình, hai nữ nhi của hai trọng thần vẫn chỉ mới là trắc phi của Vương gia thôi sao... Nữ nhi của kẻ thù vương gia cứ nhiên lại để trở thành vương phi?

Trì Ngạo Dịch ngấm nhìn mỹ nhân vừa mới ra không lên tiếng.

Khúc Huyền Yên cũng không thêm để ý tới chuyện này, mặc kệ hắn có dụng ý gì, bọn nàng cũng trốn không thoát. Nếu trốn không thoát cần gì phải phí sức nghỉ ngơi chứ. Nàng theo Thi Phàm đi qua đó cùng nhau phức phức thân nói: “Vương gia, công tử.”

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn gương mặt bị hủy dung của Trữ Thi Phàm, rất kiên cường! Hắn hiện giờ tạm thời còn chưa có tính chạm vào Trữ Thi Phàm!

Vu Nguyệt Dật cười nói: “Hai vị cô nương không cần hành lễ! Bởi vì trong hai vị cô nương một người sắp trở thành vương phi rồi.

Khúc Huyền Yên có ấn tượng vô cùng tốt đối với thái độ của nam nhân này, nàng thật sự thất vọng vì sao hắn cùng với cái nam nhân tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) ấy lại ở chung một chỗ.

Vu Nguyệt Dật nhìn hai nữ nhi ở trước mắt, Khúc Huyền Yên quả thật là danh bất hư truyền, tất cả những nữ nhân mà hắn gặp đều không thể so sánh được với nàng! Trữ Thi Phàm tuy mặt của nàng nhìn giống như bị phỏng vậy nhưng nếu như không có bị phỏng hẳn là cũng không sai biệt đi (ý nói tỷ ấy cũng xinh đẹp như Yên tỷ ấy).

Trì Ngạo Dịch xoay người đối người phía sau nói: “Lên xe.”

Khúc Huyền Yên nhìn Trữ Thi Phàm bĩu môi rồi cùng đi theo hắn lên xe ngựa, thật sự là không phong độ.

Vu Nguyệt Dật cũng cười lên xe ngựa.

- “Ai! Khúc cô nương, sao người lại mang theo Trữ cô nương làm gì?” – Vu Nguyệt Dật tò mò hỏi. Đây không phải để cho Trữ Thi Phàm tự đâm đầu vào miệng cọp sao!

Khúc Huyền Yên nhìn về phía Trì Ngạo Dịch vẫn trầm mặc không nói. Không phải là hắn làm sao? Hắn nghĩ nàng nguyện ý sao?

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói : “Làm nha hoàn.”

Nha hoàn! Bất quá cũng tốt, Khúc Huyền Yên nhìn Vu Nguyệt Dật gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- “Ừm. . . Có nước không?” Trữ Thi Phàm nhin không được liền hỏi, nàng đang khát sắp chết rồi.

- “Không có!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng trả lời

Khúc Huyền Yên trừng mắt lườm hắn, ngay cả nước cũng không cho uống.

Bởi vì chú ý tới ánh mắt của Khúc Huyền Yên mà Vu Nguyệt Dật mở lời: “Haha..! Hắn không cho người nước thì ta cho!” Nói xong liền đem nước đưa cho Trữ Thi Phàm.

Khúc Huyền Yên mỉm cười cảm ơn.

Trì Ngạo Dịch trông thấy nụ cười của nàng liền hừ lạnh! Vừa gặp mặt liền như vậy ! Hắn lạnh lùng nói: “Khúc Huyền Yên, người nên cẩn thận một chút”.

Khúc Huyền Yên khó hiểu hỏi: “cẩn thận cái gì?”

Vu Nguyệt Dật cười cười tỏ vẻ bất đắc dĩ, Vương gia như thế nào lại chán ghét các nàng như vậy chứ? . . .
. . . Ai!

Trì Ngạo Dịch giơ tay đem Khúc Huyền Yên kéo đến bên người nói : “Nữ nhân Cổ xích giáo các người đều giống như vậy sao. . .?”

Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nói : “người nói gì, ta không hiểu.

Người đương nhiên không hiểu bởi nữ nhân Cổ xích giáo các người đều cảm thấy những chuyện như vậy thực bình thường.

Khúc Huyền Yên trầm mặc, hắn cùng Cổ xích giáo trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

3. Chương 3: Nghênh Đón Vương Phi

Edit: Nguyệt Trang

Vừa đến cửa vương phủ đã thấy hạ nhân đều xếp hàng quỳ xuống đất hô: “Tham kiến Vương gia, Vương phi.”

Vương phi? Chỉ là vương phi trên danh nghĩa thôi mà! Nàng cười khở (cười gượng)! Chỉ sợ là hắn chỉ chọn nàng để tra tấn thôi.

Trì Ngạo Dịch đứng dậy xuống xe ngựa, Vu Nguyệt Dật nói với Khúc Huyền Yên: “Vương phi xuống xe thôi.”

Nàng gật gật đầu cùng Trữ Thi Phàm xuống xe ngựa. Vừa xuống liền trông thấy trước mắt tất cả đều là một mảnh màu đỏ, thậm chí dài một tiếng. Phải! Hôm nay chính là ngày nàng trở thành Vương phi của hắn.

“Đều đứng lên đi.” – Trì Ngạo Dịch lạnh lùng phân phó một câu tất cả mọi người liền đứng dậy .

“Vương gia... ~~” hai tiếng nũng nịu đồng thời vang lên.

Khúc Huyền Yên nhìn sang thấy chủ nhân của những âm thanh đó là của hai nữ tử đều xinh đẹp mê người. Khúc Huyền Yên thầm than, ở cổ đại các nàng thật là xinh đẹp. Không biết vì sao nữ nhân các nàng trông đều xinh đẹp hơn nữ nhân ở thế kỷ 21. Nàng nghĩ liệu có phải nữ nhân thế kỷ 21 ngày càng xấu đi không.

“Tịch nhi nhớ bốn vương sao?” Hắc ôn nhu hỏi nhưng ánh mắt thật ra lại lạnh như băng.

“Rất nhớ nha

nhưng là Vương gia mới đi chưa đầy nửa tháng người liền mang về một vị Vương phi có phải hay không thực có lỗi với thiếp đây?” – Tịch nhi bất mãn lên tiếng, thanh âm nũng nịu nhu nhược không khỏi khiến Khúc Huyền Yên và Trữ Thi Phàm ớn lạnh.

“Đúng, đúng! Tịch nhi muội muội nói rất đúng. Vương gia người có phải hay không cũng thật có lỗi với thiếp!” Một nữ tử khác cũng chen vào nói , thanh âm đồng dạng , làm cho người ta không chịu nổi.(ý nói giọng của hai bà ấy giống nhau ông ọ quá làm người nghe khó chịu ấy ạ)

Trời ạ! Hai nữ nhân từng người từng người một đều như vậy. . . thật là buồn nôn! Nàng thực hoài nghi không biết nam nhân này như thế nào mà chấp nhận nỗi bọn họ!

Trì Ngạo Dịch chính là cười mà không nói, hắc biết hai trác phi này của hắc cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt! Hắc ngược lại thật muốn xem xem cái gì gọi là độc nhất là lòng dạ đàn bà! Khúc Huyền Yên người đương nhiên là nên hảo hảo (chấp nhận) mà nhận một chút .

“Vương phi ta đưa người đi rửa mặt chải đầu. Tân khách (khách mời trong đám cưới) ước chừng cũng sắp tới nơi rồi.” – Vu Nguyệt Dật nói. Hắc sớm đã quen thấy hai trác phi bám lấy Vương gia rồi, đừng nói là lần đầu gặp các nàng, ngay cả hắc đã nhìn quen mà vẫn đều cảm thấy buồn nôn.

Khúc Huyền Yên gật đầu cùng Trữ Thi Phàm đi theo hắc đi vào vương phủ. Nàng phát hiện ra nam nhân tuần tú này chưa bao giờ ở trước mặt Vương gia xưng chính mình là nô tài nên nàng đoán thân phận của hắc ở vương phủ hắc là không thấp .

“Vương phi, đây là nơi người cùng Vương gia động phòng.” -Vu Nguyệt Dật mở rộng một cánh cửa.

“Ừm! Cảm ơn người.” -Khúc Huyền Yên gật đầu ,lộ ra một nụ cười thật tươi.

Vu Nguyệt Dật sững sốt. Đó là nụ cười xinh đẹp nhất, chân thành nhất mà hắc từng gặp qua nhưng lập tức che dấu đi cảm xúc của mình mà nói: “Vương phi không cần phải khách khí.”

Ba người bọn họ cùng nhau đi vào.

Khúc Huyền Yên ngồi xuống hỏi: “Công tử có thể cho ta biết quý danh của người được không?” Cùng nhau nói chuyện cả nửa ngày mà nàng còn không biết tên hắc gọi là cái gì!

“Ta họ Vu tên Nguyệt Dật.”

“Vậy ta từ nay về sau có thể được gọi người là Nguyệt Dật được không?”

Vu Nguyệt Dật sững sốt nói : “Tùy ý vương phi.”

“Ừm! Cảm ơn người Nguyệt Dật. Vậy, phòng của Thi Phàm ở đâu?” -Hắc có thể tính là người bằng hữu (bạn) đầu tiên của nàng ở vương phủ mà cũng là người duy nhất đi.

“Đợi lát nữa ta sẽ an bài (sắp xếp) . Vương phi, người mau chóng trang điểm trước đi, ta lui ra trước.” -Vu Nguyệt Dật dứt lời liền đi ra ngoài.

Khúc Huyền Yên ngồi xuống trước đài trang điểm, hỉ phục đã được người mang vào. Hôm nay sẽ là ngày thành thân của nàng, nhưng là nàng phải lấy một người mà mình không yêu!

“Tỷ, người suy nghĩ cái gì vậy?” -Trữ Thi Phàm thấy nàng thất thần liền hỏi

“Không có gì, người mau giúp ta trang điểm đi.” -Che dấu đi bị thương nơi đáy mắt của chính mình, nàng đậm thanh nói (lên tiếng nói một cách thờ ơ, hững hờ).

“Ừm! Được.” -Trữ Thi Phàm gật gật đầu nhưng do dự một lúc mới nói: “tỷ tỷ hay là chúng ta cùng nhau trốn đi đi, người sao có thể gả cho hắn chứ?”

“Trốn?” Thi Phàm suy nghĩ quá đơn giản rồi, các nàng không có khả năng thoát khỏi ma trảo(lòng bàn tay) của hắn huống chi lại là hai người, trốn như thế nào cũng trốn không thoát... Nàng lắc đầu nói: “Thi Phàm người nghĩ quá đơn giản rồi, người đừng quên ngoan vương là loại người nào, chỉ cần hắn muốn tìm không có chuyện tìm không thấy. Chúng ta ở thanh lâu trốn kĩ như vậy mà vẫn bị hắn phát hiện , còn chỗ nào có thể trốn được nữa chứ?”

“Nhưng mà tỷ tỷ, chúng ta không thể cứ như vậy bị hắn thao túng sắp đặt. Chẳng lẽ tỷ tỷ nguyện ý để hắn tra tấn như vậy sao?”

Nàng cười khổ (cười một cách miễn cưỡng) nói: “Chúng ta còn có thể như thế nào được chứ?”

Còn có thể thế nào được nữa đây, toàn bộ số phận của nàng đã bị định sẵn trong tay nam nhân này, nàng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

4. Chương 4: Thành Thân

Khóa yên ngựa, bước hồng chiêm...(cái này mình không hiểu nên để nguyên theo bản corvet bạn nào biết xin chỉ giùm mình với nhé! xin cảm ơn). Những nghi lễ của một hôn lễ bình thường từng bước được tiến hành .

Tiếp sau đó Khúc Huyền Yên được đưa vào động phòng, nàng đội hồng trù* ngồi trên giường . . Hôm nay là ngày nàng phải trở thành vương phi ngoan vương kia. Gả ột nam nhân mà nàng không thương yêu sao? Ở cổ đại thời này chẳng phải thường lấy nhau không có tình cảm sao! Nàng tự giễu cười cười. Nàng cảm thấy bụng hình như hơi đói phải làm sao bây giờ đây?

*(Hồng trù: là khăn đỏ đội trên đầu các tân nương lúc bái đường ấy)

Kết —— cửa phòng được mở ra, đi tới là một bóng dáng mảnh khảnh.

“Tỷ”. Trữ Thi Phàm chạy đến bên giường nàng kêu lên.

“Thi phàm? Sao người lại tới đây?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“À muội tới mang đồ ăn cho tỷ, tỷ tỷ đói bụng không?” Trữ Thi Phàm mang điểm tâm trong tay tới trước mặt nàng.

Nàng có chút thẹn thùng, quả thật nàng cũng có chút đói bụng nhưng động phòng làm sao có thể được ăn cái gì chứ!

Nhận ra do dự của nàng Trữ Thi Phàm khuyên nhủ: “Ai da! tỷ tỷ không ăn thì sẽ chết đói đấy, tỷ cũng không muốn làm ma đói đấy chứ?”

“Nhưng là. . . như vậy được sao?” Nàng do dự không biết làm như vậy có được không?

“Vương phi, người ăn đi không có việc gì đâu.” Một giọng nam dễ nghe từ cửa vọng vào.

Là Nguyệt Dật sao? Nàng cười nói: “Sao người cũng đến đây?”

“Sợ người ngại ngần cho nên mới xem người.” Vu Nguyệt Dật mỉm cười.

“Cám ơn!” Khúc Huyền Yên cười.

“Ăn đi, tiệc cưới còn phải một lúc nữa mới xong, người sẽ không muốn chết đói chứ?” -Vu Nguyệt Dật trêu chọc.

“Ừm. . .” Được rồi, nếu hần nói không có việc gì, vậy ăn thôi, nàng cũng thực đói bụng rồi.

Đang ăn đột nhiên nàng dừng lại nói: “Đúng rồi Nguyệt Dật, chỗ ở của Thi Phàm thế nào rồi?

Vu Nguyệt Dật gật gật đầu nói : “Thu xếp ổn thỏa rồi, người yên tâm.”

Trữ Thi Phàm cũng gật đầu nói : “Ừm! tỷ người yên tâm, công tử rất chiều cô ta.

Khúc Huyền Yên trông thấy trong mắt Trữ Thi Phàm tràn đầy một vẻ sùng bái thì vụng trộm nở nụ cười. Vậy là tốt rồi. Thi Phàm không có chuyện gì , với nàng thì như vậy là tốt rồi.

“Ừm! tỷ người nhanh ăn đi.” -Trữ Thi Phàm thúc giục.

Thấy nàng ăn xong rồi Vu Nguyệt Dật hướng Trữ Thi Phàm nói: “Chúng ta nên đi thôi, Vương gia cũng sắp tới rồi.”

“Ừm.” Trữ Thi Phàm gật đầu liền cùng Vu Nguyệt Dật đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại mình nàng , nàng đang nghĩ xem không biết lát nữa sẽ gặp chuyện gì đây?

“Vương gia người mang thiệp tới chỗ này làm cái gì?” có âm thanh từ hành lang truyền đến.

“Đương nhiên là bồi (cùng) bổn vương ngủ.” -Trì Ngạo Dịch cười với nữ nhân đang dán chặt lấy người hần, thế nhưng ánh mắt lại lạnh như băng .

“Người hôm nay không phải vừa cưới Vương phi sao?” Trong thanh âm mang theo ghen tuông.

“Là Tịch nhi đang ghen sao?” Trì Ngạo Dịch đùa cợt hỏi nàng, bọn họ càng ghen tuông, Khúc Huyền Yên lại càng gặp nguy hiểm không phải sao. .

“Đương nhiên! thiệp đã hầu hạ Vương gia một năm rồi, cũng chỉ là một trắc phi .” Tịch nhi chu miệng lên bất mãn.

“Vậy lúc nào bổn vương phế bỏ ngôi vị Vương phi của nàng thì sẽ cho người làm được không.” -Trì Ngạo Dịch dỗ dành.

“Thật vậy sao?” Tịch nhi ánh mắt tràn đầy chờ mong hỏi.

“Người thấy thế nào?” Trì Ngạo Dịch đùa cợt hỏi.

“Hừ! Vương gia gạt thiệp.”

“Được! vậy đêm nay bổn vương sẽ bồi thường cho người chịu không.” Nói xong hai người cùng đi vào phòng Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên chỉ im lặng nghe đoạn đối thoại đặc sắc vừa rồi của bọn họ. Nàng nghĩ đây hết thảy là vận mệnh mà ông trời đã an bài cho nàng ? Đêm động phòng hoa chúc, tướng công lại dẫn theo một nữ nhân khác đến!

Trì Ngạo Dịch ôm eo Tịch nhi đi đến trước mặt Khúc Huyền Yên, vung tay lên làm rách hồng trù trên đầu nàng xuống. Trước mắt hần liền hé ra một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, đẹp như từ tranh vẽ bước ra , ngũ quan xinh xắn, làn da trắng như bạch ngọc mặc hỉ phục càng thêm nổi bật. Nàng quá quyến rũ xinh đẹp! Nàng khiếnTịch nhi cũng phải thắm ghen tỵ. Trì Ngạo Dịch nhìn nàng lạnh lùng cho rằng nàng trời sinh chính là hồ ly tinh!

5. Chương 5: Động Phòng Ba Người

Edit: Nguyệt Trang

Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nhìn qua khăn hỉ thấy bóng dáng hai người bọn họ thân mật dán cùng một chỗ.

Hắn cứ nhiên (lại có thể) dẫn theo Tịch nhi nàng ấy đến đêm động phòng của bọn họ? Đêm động phòng hoa chúc ba người sao? Haiz! Số nàng cũng thật đáng buồn đi! Nàng dùng ánh mắt xem thường nhìn bóng dáng hai người đang thân mật trước mắt.

Trì Ngạo Dịch nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt trong lòng cảm thấy có chút tức giận liền đùa bỡn nói : “Chúng ta cùng uống ly rượu giao bôi đi. Được không?”

“Vâng! Vương gia.” Khúc Huyền Yên cung kính trả lời.

Trì Ngạo Dịch gọi lên một nụ cười lạnh nói: “Tịch nhi cũng cùng chúng ta cùng uống đi.”

“Cùng nhau uống?” Khúc Huyền Yên kinh ngạc nhìn về phía Trì Ngạo Dịch.

“Vương... Vương gia cùng nhau uống sao?” Tịch nhi cũng có chút kỳ quái hỏi Vương gia! Hắn nói là để cho bọn họ ba người cùng nhau uống sao? Đó không phải nói rõ là Tịch nhi nàng ở trong lòng Vương gia rất có địa vị sao?

“Ừm”. Nói xong hắn cầm lấy ly rượu đưa cho Khúc Huyền Yên cùng Tịch nhi mỗi người một ly.

Khúc Huyền Yên tiếp nhận cái chén, trong lòng nàng không biết tại sao lại cảm nhận thấy một vị chua sót không nói nên lời! Ba người cùng rượu giao bôi... Khúc Huyền Yên nàng là đệ nhất mỹ nhân ở Hàng Châu sao lại gặp phải chuyện bi ai (đau buồn) như vậy chứ!

Tịch nhi tiếp nhận cái chén đặc ý liếc nhìn Khúc Huyền Yên một cái. Hừ! Vương gia căn bản là không cần cái Vương phi này! Nàng vốn đã không tin rằng một cái nữ tử thanh lâu có thể chiếm được sự yêu thích của Vương gia!

Huyền Yên tự giễu cười nhạt*, một hơi đem rượu trong chén nuốt xuống.

(* tự giễu cười nhạt: ý bảo Huyền Yên tỷ ấy tự cười nhạo tình cảnh bi ai của mình ạ)

Trì Ngạo Dịch gọi lên một nụ cười đặc ý nói với Tịch nhi: “Nàng nếu đã uống rồi vậy thì hai chúng ta cũng cùng nhau uống thôi.”

Tịch nhi kinh ngạc! Vương gia cứ nhiên lại muốn nàng cùng uống ly rượu giao bôi! Nàng lập tức lấy lòng cười nói: “Dạ! Vương gia thiếp tới cùng uống rượu giao bôi với người”. Dứt lời nàng đặc ý tỏ vẻ khinh bỉ liếc nhìn Khúc Huyền Yên một cái.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ngay tại trước mắt Khúc Huyền Yên hai cánh tay họ giao nhau cùng uống hết rượu trong chén rồi nhẹ nhàng đặt chén xuống bên cạnh. Trì Ngạo Dịch đem Tịch nhi kéo vào trong lòng đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng nhiệt.

Khúc Huyền Yên ngồi đó lạnh lùng nhìn hai người họ ở trước mắt nàng thân mật, nàng tự giễu nở một nụ cười. Tướng công của mình trong đêm động phòng hoa chúc lại cùng người khác thân mật liệu nàng phải làm gì để chịu đựng tình cảnh này! Haiz! Cũng đúng thôi, nàng là của hắn kẻ thù mà. Nàng cũng hận hắn như hắn hận nàng vậy bởi vì hắn khiến nàng ở trước mặt người khác mất hết tự tôn hướng chi người ấy còn là “tình địch” của mình.

Nàng đứng dậy, người khác thân mật nàng cũng không cần thiết phải đứng nhìn đi! Nàng chậm rãi bước qua bọn họ đi đến cửa phòng.

“Đứng lại”. Trì Ngạo Dịch lạnh lùng ra lệnh. Hắn tại sao lại không thấy được hận ý trong mắt nàng chứ. Hừ! Nhưng hắn đúng là muốn như vậy, hắn muốn nàng sống không bằng chết.

Nàng dùng cước bộ quay đầu bình thản nói : Vương gia còn có chuyện gì nữa sao?” Hắn còn muốn thế nào nữa chứ?

“Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của ngươi cùng bốn vương người đi mất liệu có phải hay không rất không hợp tình hợp lý?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi, ánh mắt không mang ý cười nhìn nàng.

“Vương gia cũng biết làm việc phải hợp tình hợp lý sao?” Như vậy việc ngươi mang một nữ tử tới đây trong đêm động phòng của chúng ta có phải hay không rất không hợp tình hợp lý ?” Khúc Huyền Yên không cười đáp trả. Hắn như vậy mà còn dám nói nàng sao!

Tịch nhi nhìn này tiểu mỹ nhân trước mắt, nàng cư nhiên lại dám cùng Vương gia nói như vậy sao?

“Bổn vương làm việc như thế nào người nghĩ người có thể quản lý được bổn vương sao?” Trì Ngạo Dịch không cười, ánh mắt lạnh như băng nói, ngón tay hần vẫn đùa nghịch những sợi tóc của Tịch nhi.

Ta không nghĩ sẽ quản lý Vương gia, ta chỉ là muốn Vương gia tôn trọng ta một chút mà thôi”. Khúc Huyền Yên lạnh nhạt hạ tầm mắt xuống.

“Người còn không đáng giá để được bổn vương tôn trọng”. Hần lạnh lùng, tôn trọng sao? Nàng muốn hần phải tôn trọng mình sao? Nữ nhân của Cổ xích giáo mà còn muốn hần phải tôn trọng sao?

“Như vậy ta cũng có thể không cần tôn trọng Vương gia.”

Trì Ngạo Dịch hướng Tịch nhi nháy mắt ra hiệu. Tịch nhi gật đầu đi đến trước mặt Khúc Huyền Yên giơ tay tát cho nàng một bạt tai:

“Chát..! Người cư nhiên lại dám cùng Vương gia nói những lời như vậy, người cho rằng mình là ai chứ?”

6. Chương 6: Quỳ Một Đêm

Edit: Nguyệt Trang

Khúc Huyền Yên bị Tịch nhi tát một bạt tai, nàng ngẩng đầu tức giận cũng đáp trả cho Tịch nhi một cái tát nói: “Người cho rằng người là cái thá gì? Ta tuy là nữ tử thanh lâu nhưng ta không có dơ bẩn như người! Người không phải là vì danh lợi mà được gả tới đây sao? Người cho rằng người thanh cao hơn ta ở chỗ nào chứ hả?”

Tịch nhi kinh ngạc nhìn Khúc Huyền Yên, nàng lại có thể dám ra tay đánh ta sao? Nàng ta muốn xông lên tát trả cái tát lại của Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên thấy nàng giơ tay đánh xuống liền bắt lấy tay nàng, nàng dùng võ công đánh Tịch nhi ngã xuống đất.

Tịch nhi bị nàng làm cho ngã sấp xuống đất liền kêu lên: “... đau quá! nữ nhân này biết võ công?”

Trì Ngạo Dịch có chút kinh ngạc nhìn nàng sử dụng nội công, nàng biết võ công sao? Nghĩ lại cũng đúng, từ nhỏ tới lớn đều sống ở Cổ xích giáo hần là cũng phải học qua đi! Nhếch môi cười lạnh, hần đi đến trước mặt Khúc Huyền Yên nói: “Khúc Huyền Yên người đừng có mà quá đáng.”

Khúc Huyền Yên lạnh lùng nhếch môi cười cười nói: “Vương gia người không nhìn rõ sao? Là nàng đánh ta trước!”

“Bổn vương chỉ biết là Tịch nhi là người chịu thiệt.” Trì Ngạo Dịch thản nhiên đáp trả.

“Vậy Vương gia muốn như thế nào?”

“Bổn vương muốn người trước tiên ở cửa quỳ một đêm.” Trì Ngạo Dịch oán hận nói. Hần muốn tra tấn nàng.

Trước tiên? Như vậy có nghĩa là vẫn còn có trừng phạt khác nữa sao? Nàng cười lạnh cười nói: “Nếu ta không quỳ thì sao?” Dù sao nàng cũng không muốn tiếp tục sống như vậy.

“Vậy thì để cho Trữ Thi Phàm thay người quỳ.”

Thi phàm? Hần biết Thi Phàm điểm yếu của nàng để uy hiếp nàng, hần biết nàng không thể bỏ mặc Thi Phàm tuyệt đối không thể!

Thật dè tiện! Nhưng nàng có thể làm thế nào được chứ? Ngẩng đầu nhìn hần nói: “Được ta quỳ.” Dứt lời nàng liền đi tới cửa.

Trì Ngạo Dịch vừa lòng nhìn nàng. Trữ Thi Phàm đúng là điểm uy hiếp của nàng a.

“Vương gia ...” một thanh âm nhu nhược từ trong miệng của Tịch nhi phát ra. Nàng hiểu được hiện tại là Tịch nhi nàng chiếm ưu thế, Vương gia căn bản là không thêm để ý cái nữ tử đáng ghét kia.

Trì Ngạo Dịch nhìn về phía Tịch nhi té trên mặt đất liền cúi người ôm lấy Tịch nhi hướng giường đi đến.

“Vương gia... không tốt đi... cửa vẫn còn mở mà.” Tịch nhi ôn nhu nhắc nhở.

Không có việc gì, dù sao nàng cũng chẳng phải người quan trọng.

Ngay sau đó liền truyền đến âm thanh thở gấp.

Nàng quỳ bên ngoài nghe thấy âm thanh này tự cười châm chọc đầy chua xót... Chẳng lẽ số phận của nàng sinh ra đã định như vậy sao. . Xuyên qua cái thời đại này số phận còn không cả bằng ở thế kỷ 21. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng có thể làm sao bây giờ? Cam chịu chỉ có thể cam chịu số phận mà thôi.

Hồi lâu trời bắt đầu nổi gió, rồi một trận mưa tầm tã trút xuống thân thể nàng đang quỳ trước cửa. Nàng chỉ yên lặng quỳ ở đó, nàng nghĩ nếu có thể cứ dầm mưa thế này mà chết đi thì thật tốt, có giải thoát rồi... nhưng là mình thì có thể giải thoát rồi... còn Thi Phàm thì phải làm sao đây? Đột nhiên nàng cảm thấy một trận mê muội ập tới, sau đó không còn biết gì nữa.

Trời vẫn mưa to... người ở trong phòng vẫn như cũ triền miên không dứt... Khúc Huyền Yên vẫn lẳng lặng nằm ở trong mưa... Nàng cứ như vậy nằm đó trông thật đáng thương...

Sáng sớm.

“Vương phi...! Vương phi...!” Bọn hạ nhân vây quanh Khúc Huyền Yên kêu.

Vu Nguyệt Dật thấy bọn hạ nhân đều xúm lại một chỗ liền đi qua hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bọn hạ nhân tránh ra thành một lối nhỏ. Một hạ nhân trong lòng có chút không yên nói: “Bẩm công tử... Vương phi té xỉu.”

“Cái gì? Nàng té xỉu ?” Vu Nguyệt Dật vội vàng đi qua, ánh vào mi mắt là bóng dáng của Khúc Huyền Yên mặc hỉ phục nằm trên mặt đất sắc mặt tái nhợt dị thường. Vu Nguyệt Dật vội vã đem Khúc Huyền Yên ôm lấy bế nàng dậy.

7. Chương 7: Thất Sủng Vương Phi

Edit: Nguyệt Trang

“Xảy ra chuyện gì?”- Một âm thanh uể oải từ phía trong cửa phòng truyền ra.

Vu Nguyệt Dật cùng tất cả mọi người đồng thời nhìn về phía cửa phòng thì bắt gặp Vương gia cùng nhị sủng phi Tịch nhi! Ngày hôm qua không phải là đêm động phòng hoa chúc của Vương phi cùng Vương gia sao? Như thế nào Vương phi lại té xỉu ở trước cửa còn nhị sủng phi lại cùng Vương gia ở cùng một chỗ?

Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của mọi người Trì Ngạo Dịch không thêm để ý nhìn về phía Vu Nguyệt Dật đang ôm lấy Khúc Huyền Yên lạnh lùng hỏi: “nàng làm sao vậy?”

Tịch nhi nhìn tình cảnh trước mắt nội tâm không khỏi dấy lên một tia đắc ý. Hừ! Vương phi còn không có được sủng ái bằng nàng nha.

Vu Nguyệt Dật nhìn xuống lửa giận trong lòng quay lại nhìn đám hạ nhân quát: “Còn không mau đi gọi đại phu.”

Đám hạ nhân sợ hãi rời đi trong lòng cũng rút ra một kết luận: Vương gia, Vương phi, công tử, nhị sủng phi của bọn họ mỗi một người đều không thể trêu vào.

Vu Nguyệt Dật quay đầu đối Trì Ngạo Dịch nói: “nàng té xỉu! Đêm qua trời mưa rất lớn.”

“A! Tịch nhi cùng bốn vương đi dùng bữa sáng thôi.” Trì Ngạo Dịch ghé gần Tịch nhi tình tứ nói.

“ A...! Dạ...! Vương gia.” Giọng nói nũng nịu của Tịch nhi vang lên sau đó cùng Trì Ngạo Dịch rời khỏi nơi đó vẫn không quên đặc ý liếc mắt một cái nhìn Khúc Huyền Yên.

Vu Nguyệt Dật chẳng thêm để tâm đến thái độ đặc ý kia của Tịch nhi liền tự mình ôm lấy Khúc Huyền Yên hướng trong phòng đi vào.

“Đại phu Vương phi nàng thế nào rồi?” Vu Nguyệt Dật lo lắng hỏi. Hắn cũng không biết tại sao lại có cảm giác thế này, từ khi gặp nàng hắn thực như vậy lo lắng cho nàng.

“Ừm! thưa công tử Vương phi không có việc gì, chỉ là bị phong hàn hằm mấy thang thuốc uống xong liền khỏi thôi.” Đại phu an ủi đến đồng thời đồng tình nhìn lại phía giường nơi Khúc Huyền Yên nằm. Thật là đáng thương, ngày đầu tiên làm Vương phi mà đã phải chịu cảnh như vậy!

“Ừm! cảm ơn người đại phu.” Vu Nguyệt Dật khách khí nói

“Ừm.....!” Trong hôn mê Khúc Huyền Yên cố gắng mở mắt ra.

“Tỷ người tỉnh.” Trữ Thi Phàm kinh hỉ (vui mừng) hô lên. Nàng không biết tại sao tỷ tỷ lại dầm mưa một đêm tới nỗi bị bệnh. Tên Trì Ngạo Dịch đáng chết kia hắn lại có thể ở trong đêm động phòng hoa chúc đem tỷ tỷ đuổi ra ngoài cửa còn bắt tỷ tỷ quỳ trong mưa một đêm còn bản thân lại cùng nữ nhân khác tiêu dao!

Khúc Huyền Yên từ từ mở mắt liền thấy ngay gương mặt Trữ Thi Phàm tràn đầy lo lắng liền nhẹ nhàng nói: “Ừm! đừng lo lắng ta không sao.”

“Tỷ....!” Trữ Thi Phàm thanh âm của có chút nghẹn ngào. Tỷ tỷ đều là vì nàng... Vì nàng mà...

“Khóc cái gì! Dầm mưa là ta đâu phải người!” Khúc Huyền Yên vô lực nói đùa.

“Thi Phàm người đi sắc thuốc cho Vương phi đi ta có lời muốn nói với nàng.” Vu Nguyệt Dật đưa cho Trữ Thi Phàm mấy thang thuốc đại phu vừa mới đưa cho lên tiếng dặn dò.

“Dạ.” Trữ Thi Phàm gật gật đầu liền đi sắc thuốc .

Vu Nguyệt Dật ngồi bên cạnh giường biên biểu tình ngưng trọng.

“Nguyệt Dật người muốn nói cái gì thì nói đi.” Khúc Huyền Yên thấy hắn khó xử đành phải mở miệng trước.

“Ừm!” Vu Nguyệt Dật gật gật đầu liền hỏi: “Vương phi các người tối hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?”

Khúc Huyền Yên sững sốt rồi cười gượng nói: “Người không nhìn thấy sao?”

“Á...! Chỉ là nghĩ muốn xác định rõ một chút chuyện ngày hôm qua thôi... Vương gia... hắn mang Tịch nhi tới nơi các người động phòng sao?”

“Ừm!” Nàng gật đầu. Chuyện này chỉ sợ là toàn bộ người trong vương phủ đều biết đi! Còn có cái gì e ngại mà không dám nói nàng chính là một Vương phi thất sủng chứ.

“Sau đó bắt người ở cửa quỳ một đêm sao?” Vu Nguyệt Dật tiếp tục phán đoán.

“Ừm”. Hắn quả thật bắt nàng quỳ một đêm.

“Vì sao bắt người quỳ một đêm?”

“Bởi vì ta đánh Tịch nhi”. Nàng thành thật trả lời

Vu Nguyệt Dật nở nụ cười nói : “không thể tưởng được Vương phi nhìn giống một nữ tử ôn nhu (hiền lành, dịu dàng) như vậy mà còn có thể đánh người.”

Khúc Huyền Yên cũng cười nói : “ chuyện người không ngờ được còn nhiều lắm, ha ha. . .”

Được ta đây về sau sẽ từ từ mà lĩnh hội.

“Haiz! Nguyệt Dật này người có biết Vương gia vì sao lại hận ta như vậy không?” Vu Nguyệt Dật là bạn thân của hân hân chắc là phải biết chuyện này.

“Bởi vì. Đây là chuyện mà người trong toàn bộ vương phủ đều kiêng kị cho nên ai cũng không thể nói.” Vu Nguyệt Dật chối từ. Sự việc kia tốt nhất vẫn là không để cho nàng biết, hổng chi đó lại còn là điều mà toàn vương phủ kiêng kị.

“Ừm! Vậy còn người thì sao?” Thân phận của hân dường như cũng không giống với những người khác.

“Ta cũng không ngoại lệ.” Vu Nguyệt Dật cười nhún nhún vai đến

Bọn họ cùng nhau cười nói vui vẻ

“Ừm! Nguyệt Dật, dường như toàn bộ người trong cái vương phủ này đều không muốn dính dáng với ta một cái thất sủng Vương phi vậy tại sao người lại nguyện ý làm bằng hữu (bạn) với ta vậy?”

“Vì sao nguyện ý ư? Ha ha. . . Cảm giác đi.”

“Cảm giác? Làm bằng hữu chỉ cần cảm giác sao?”

“Ừm!” Vu Nguyệt Dật gật đầu.

Đột nhiên cửa phòng bị đá văng ra, lại thấy Trữ Thi Phàm cầm một đồng thảo dược thở phì phì bước vào.

“Thi Phàm, làm sao vậy?” Khúc Huyền Yên hỏi

“Tỷ người tốt xấu gì cũng là Vương phi, Vương gia hân sao có thể đối xử với người như vậy chứ?” Trữ Thi Phàm vì Khúc Huyền Yên mà lên tiếng bênh vực.

“Hân đối với ta như thế nào?”

“Hân ra lệnh cho toàn bộ mọi người trong vương phủ không ai được cho phép ta hầm được nấu cơm. Bắt người tự mình đi làm.” Trữ Thi Phàm tức giận nói. Nàng thật hận chết cái tên Vương gia kia, tỷ tỷ đã bệnh thành như vậy hân vẫn còn tra tấn tỷ tỷ ư!

Nàng cười khổ cười nói: “Ta đã sớm đoán được hân chính là muốn tra tấn ta! Không sao ta tự mình đi được.” Dứt lời nàng đứng dậy chuẩn bị xuống giường.

“Vương phi người cứ nằm xuống, để ta đi.” Vu Nguyệt Dật ngăn nàng lại.

“Người đi? Thôi, vẫn là để tỷ ta đi tốt hơn.” Khúc Huyền Yên chối từ.

“Vương phi chẳng phải người nói xem ta là bằng hữu (bạn) của người sao vậy hãy cứ để ta đi.” Vu Nguyệt Dật kiên định nói

“Nhưng” Nàng làm sao lại không biết xấu hổ lại để cho Vu Nguyệt Dật đi sắc thuốc ỳnh được chứ!

“Không được. Ai cũng không thể thay người đi.” Một giọng ra lệnh lạnh lùng từ cửa vọng vào.

Khúc Huyền Yên quay đầu nhìn lại: “Trì Ngạo Dịch?”

“Vương gia đừng hành hạ nàng, nàng còn đang bị bệnh mà” Vu Nguyệt Dật khuyên can.

“Hành hạ? Bỏn vương chỉ có thể đối với nàng như vậy.”

“Nhưng mà Vương gia”

Vu Nguyệt Dật còn muốn nói điều gì lại bị Khúc Huyền Yên chen ngang, nàng cười khổ mà nói: “Vương gia chẳng phải là chỉ muốn hành hạ ta sao? Được. Tự ta sẽ đi.” Dứt lời nàng cầm lấy mấy thang thuốc Thi Phàm để ở trên bàn hướng phía cửa đi tới. Đi ngang qua bên người Trì Ngạo Dịch nàng lạnh lùng nhìn hân liếc mắt một cái.

Trì Ngạo Dịch cười lạnh nói: “Đừng nghĩ rằng tới trù phòng (nhà bếp) là có chỗ để người hầm được (sắc thuốc).”

Khúc Huyền Yên quay đầu nói: “Vương gia người không biết rằng mình rất quá đáng sao?” Ở trù phòng cũng không có chỗ cho nàng sao? Ngay cả nơi hầm được cũng không có.

“Ta không biết.” Trì Ngạo Dịch thái độ lạnh lùng, dứt lời liền đi ra ngoài.

Lạnh... Trên người nàng đột nhiên cảm thấy rất lạnh ... lạnh tới thấu xương... Khụ khụ..... Nàng bắt đầu kịch liệt ho khan.

“Vương phi ngươi không sao chứ?”

“Tỷ tỷ ngươi làm sao vậy?”

Hai người tiến lên cùng nhau đỡ lấy nàng đồng thời lo lắng hỏi.

Nàng lắc đầu nói: “Ta không sao, ta đi hầm dược.” Nói xong hướng cửa phòng đi đến.

“Ta đi!” Vu Nguyệt Dật ngăn nàng lại kiên định nói.

“Không được, ngươi không có nghe thấy hắn nói gì sao? Chỉ có thể ta tự mình đi.” Nàng vô lực nói.

8. Chương 8: Tại Phòng Bếp

Edit: Mèo cong ghét ăn cá

Vu Nguyệt Dật vẫn như cũ khuyên bảo : “không được Vương Phi để đó cho ta đi”

“Không.” Khúc Huyền Yên cự tuyệt.

“Vương Phi, như vậy chính là ngươi không xem ta là bằng hữu?”. Vu Nguyệt Dật bắt buộc phải nói ra như vậy.

“Nguyệt Dật ta ... Thật sự là sợ ngươi bị Vương gia trừng phạt.” Trong lòng Khúc Huyền Yên rất cảm động, hẳn thật là bằng hữu tốt.

Vu Nguyệt Dật cười khẽ, nói : “Vương phi không cần lo lắng cho ta, ta cùng Vương gia từ nhỏ lớn lên , là huynh đệ tốt hẳn sẽ đối xử với ta thế nào “

Khúc Huyền Yên trong lòng vẫn là khó xử nói :” Nhưng là”

Nàng vẫn chưa nói hết câu Vu Nguyệt Dật đã cắt ngang lời nàng nói : “không có nhưng là ... Ta đi. “Dứt lời hẳn lập tức chạy ra ngoài

Nhìn hẳn rời đi, trong lòng Khúc Huyền Yên lo lắng cho Nguyệt Dật ... hẳn vì nàng có thể hay không ...bị Vương gia trừng phạt? Lo lắng, cảm động, ầm ập trong lòng nàng trở nên bị quấy nhiễu.

Phòng bếp.

Vu Nguyệt Dật cảm thảo dược đi vào nhìn một người đi tới nói: ” Vương gia ở đâu?”

Vương gia tại đâu?....

A Hẳn đúng thật là có thời gian rồi.

Vu Nguyệt Dật nở nụ cười

Hắn xem thấy Trì Ngạo Dịch nhàn nhã ngồi ở trên ghế nhìn hẳn

“Vương gia hôm nay như thế nào mà đích thân đến phòng bếp? chẳng lẽ bồi dưỡng chính mình thành đầu bếp?”Vu Nguyệt Dật nhìn Trì Ngạo Dịch cười giễu cợt.

“Bổn vương cũng không có nhân hạ thoải mái.” Trì ngạo dịch nheo mắt lại

“Oh? Vậy vương gia đang làm gì? “Vu Nguyệt Dật vẫn như cũ cười hỏi

”Nguyệt Dật người cũng biết bốn vương có dụng ý “

Vu Nguyệt Dật trầm mặc, không nhịn được hồi lâu rồi đứng lên nói : “ Vương gia, Vương phi nàng dù sao cũng là nữ nhân”

“ Bốn vương biết , bốn vương muốn tra tấn nàng để trả thù cổ xích, huống chi các nàng lại là con của người đàn bà kia.” Trì Ngạo dịch nhắc tới người đàn bà kia thời điểm đó đôi mắt hiện lên 1 tia thù hận.

“ Ta biết, Vương gia có thù oán, nhưng là ... như vậy đối với các nàng có phải là không công bằng ?Dù sao cũng không phải là các nàng ...”Vu Nguyệt Dật trầm giọng bởi vì hắn biết sự kiện kia, trong lòng Vương gia vẫn còn đau nhưng vẫn là sai, dù sao cũng không phải là Vương phi gây ra.

“ Công bằng? Trên đời này vốn có công bằng sao? Cổ xích lúc làm việc kia có nghĩ đến kết cục của các nàng hôm nay sao?” Trì Ngạo Dịch oán hận nói “Công bằng? Người của Cổ Xích giáo mà còn cùng hắn mà còn đòi công bằng sao?”

“ Nhưng Vương gia, các nàng là nữ nhân. Một người nam nhân mà đối xử như vậy với nữ nhân không phải là quá đáng sao?”

“ Bởi vì các là con gái của Cổ Xích giáo cho nên bốn Vương càng hận! Người đàn bà kia lúc đó chẳng phải cổ xích giúp sao” ... Cổ xích giúp nữ nhân ở trong mắt hắn đều là nữ

“ Vương gia đã qua 1 năm rồi người nên buông thù hận đi” Vu Nguyệt Dật khuyên đến như vậy vì thù hận chỉ làm hắn thêm thống khổ.

“Buông? Bốn vương không làm được” Trì Ngạo Dịch kiên định trả lời

Buông? Hắn thực có thể buông sao?

“ Ta chỉ hi vọng người không vì như vậy mà tra tấn Vương phi”

“ Nguyệt Dật người biết điều đó là không có khả năng”

“ Vương gia, Vương phi còn có lẽ là của người...”

“Nàng không xứng!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng cắt ngang lời Nguyệt Dật

Nguyệt Dật có chút nóng nảy nói “ Vương gia người muốn cố chấp tới khi nào?”

Trì Ngạo Dịch nheo mắt, lạnh lùng hỏi “ Nguyệt Dật không phải người thích Khúc Huyền Yên rồi chứ?” Khúc Huyền Yên vừa mới vài ngày đã khiến cho Nguyệt Dật nói hộ nàng như vậy.

“Vương gia người nói cái gì?” Vu Nguyệt Dật tức giận tiến đến.

Trì Ngạo Dịch đứng dậy đi đến cạnh Nguyệt Dật nói : “ Ta chỉ không hy vọng người thương nàng.. Sẽ chỉ là họa” lời vừa dứt liền lạnh lùng quay bước ra ngoài.

9. Chương 9: Dừng Bữa

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Vu Nguyệt Dật sau khi hầm thảo dược xong đem đến phòng cho Khúc Huyền Yên, hắn mỉm cười nhìn nàng nói :”uống đi , uống xong thân thể người sẽ nhanh khỏe”

“ Ừ” Khúc Huyền Yên gật đầu.

Cứ như vậy nàng đem uống hết chén thuốc.

“Nguyệt Dật ,Vương gia hắn biết là người thay ta hầm dược(sắc thuốc) sao?” Khúc Huyền Yên hỏi.

Vu Nguyệt Dật gật đầu nói :” hắn biết”

“ Vậy .. Hắn như thế nào với người?” Khúc Huyền Yên lo lắng hỏi. Cái tên Vương gia rất nhẫn tâm nhất định sẽ rất tức giận khi thấy Nguyệt Dật thay nàng đi hầm dược thôi.

“ Không có, người yên tâm” Vu Nguyệt Dật an ủi nàng, bởi vì sự quan tâm của nàng làm cho hắn thấy thực thỏa mãn.

“ ừ, vậy là tốt rồi. Bữa trưa ta và Vương gia cùng nhau ăn” Khúc Huyền Yên đột nhiên nhắc tới, nàng là Vương phi không thể cái quyền đó cũng không có ? Kia chẳng phải là ngay cả tôn nghiêm cũng không có?

“Cái gì ?” Vu Nguyệt Dật muốn xác định lại.

“ Ừm, ta cùng Vương gia dùng bữa” Khúc Huyền Yên tựa hồ như đã quyết tâm.

“Tỷ người không phải đi gặp hổ sao??” Trữ Thi Phàm khó hiểu hỏi.

“Không, Thi Phàm Vương phi nói rất đúng, dù sao nàng cũng là Vương phi như thế nào lại không được cùng Vương gia dùng bữa” Vu Nguyệt Dật nói .

“ Đúng, ta là Vương phi mặc kệ như thế nào cũng phải cùng Vương gia cùng nhau dùng bữa” Khúc Huyền Yên phụ họa theo.

“ Nhưng là tỷ ta sợ ... “ Trữ Thi Phàm khó xử nói, nàng sợ là sợ cái tên Vương gia độc ác kia đối với tỷ tỷ không biết sẽ làm ra cái gì.

Khúc Huyền Yên cầm tay nàng nói :” Không cần sợ, ta sẽ không có việc gì, hử?”

“ Thi Phàm người yên tâm , ta sẽ cùng Vương phi đi” Vu Nguyệt Dật cũng an ủi Thi Phàm.

Trữ Thi Phàm cúi đầu không nói lời nào, cho dù là như vậy nàng vẫn cảm thấy trong lòng mơ hồ bất an

Bữa trưa

Khúc Huyền Yên thay quần áo cùng Vu Nguyệt Dật cùng nhau đến đại sảnh thì thấy Trì Ngạo Dịch , đi cùng hắn là nhị sủng phi cùng nhau một chỗ ăn cơm.

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn bọn họ còn kia nhị sủng phi lại không biết kiêng kỵ dán vào người Trì Ngạo Dịch.

Khúc Huyền Yên phúc phúc thân nói : “ Vương gia”

“Không biết bần Vương phi tới đây là có ý gì?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi nàng.

“Dùng bữa” Khúc Huyền Yên thản nhiên nói ra hai chữ.

“Bần vương hình như đã có nói qua, tự mình dùng bữa” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhắc nhở, nữ nhân này đến thực sự là không sợ chết.

“La Vương gia người đúng là có nói qua, nhưng không phải là ta sẽ nghe” . Nàng vẫn thản nhiên như cũ. Đối mặt với tên ngoan Vương này nàng không có một tia cảm tình.

A... Trì Ngạo Dịch cười nhạt.Nàng dừng cảm đối mặt.

Khúc Huyền Yên không để ý tới hắn, chính là lập tức đi đến bên cạnh Trì Ngạo Dịch liếc mắt một cái đến Tịnh Nhi ý bảo mời nàng tránh ra.

Tịnh Nhi thấy trong mắt nàng có hàn ý, cũng đã lĩnh hội qua võ công của nàng liền lập tức tránh ra, dù sao Khúc Huyền Yên cũng là Vương phi.

Khúc huyền yên ngồi xuống bên cạnh trì ngạo dịch cứ thế ăn, trong lòng hơi hơi khinh bỉ một chút, ba người cứ như thế một bàn ăn cơm

Vu Nguyệt Dật cũng ngồi xuống bắt đầu ăn.

Trì Ngạo Dịch đột nhiên bắt lấy cánh tay Khúc Huyền Yên lạnh lùng nói :” Khúc Huyền Yên bần vương cho phép người ăn sao?cũng cho phép người ngồi ở đây sao?”

“Không có” Khúc Huyền Yên trả lời rõ ràng, sau đó hoàn toàn bỏ tay hắn tiếp tục ăn.

“Khúc Huyền Yên người không cần ý đồ trục giặc bốn vương, bốn vương sẽ không biết thương hoa tiếc ngọc” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng uy hiếp nàng.

10. Chương 10: Bỏ Động Phòng

Edit: Tử Mộc

- Có thể từ miệng của người thảo luận ra một câu “thương hương tiếc ngọc” đã muốn tính là tốt. Khúc Huyền Yên thần nhiên châm chọc.

Những người khác đang ngồi muốn cười nhưng thấy ánh mắt giết chết người của Trì Ngạo Dịch đành phải nín.

- Bất quá tương công, về sau ta nhất định sẽ dạy người thương hương tiếc ngọc.

Khúc Huyền Yên ra vẻ quỵên rũ nói, không chút kiêng kỵ nào khoát lên vai Trì Ngạo Dịch.

Trì Ngạo Dịch gỡ tay nàng, bóp chặt người nàng, lạnh lùng nói.

- Khúc Huyền Yên người thực nghĩ đến chính mình là vương phi?

Khúc Huyền Yên mở tay hất ra theo lý thường nên nói:

- Không phải tưởng mà là sự thật.

- Phải không... Vậy vương phi có trách nhiệm gì? Trì ngạo dịch cười tà nói.

Nhìn hất tà tà tươi cười, trong lòng nàng dâng lên một loại dự cảm bất hảo đành phải nói

- Không biết.

- Không biết không sao, bốn vương dạy người.

Dứt lời đột nhiên hất nắm Khúc Huyền Yên bẻ vào trong ngực hướng phòng phía trong đi tới.

- Người thả ta xuống dưới.

Nàng giãy dụa, nàng hiểu hàm ý là gì...

- Người không phải muốn làm Vương phi sao? Bốn Vương sẽ để người làm.

Trì Ngạo Dịch không để ý tới nàng tức giận, lập tức hướng tới phòng trong đi vào.

Ở trong đại sảnh, nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, ba người đặc biệt chăm chú...

Vu Nguyệt Dật nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng phát sinh đi qua – lo lắng....

Tịch nhi oán hận nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng ghen tỵ, càng tức giận, Khúc Huyền Yên- ta sẽ không bỏ qua cho người!

Một sườn phi khác – Trà nhi - tức giận nhìn bóng lưng bọn họ, Khúc Huyền Yên ta nhất định sẽ đoạt lại Vương gia!

Cửa đột nhiên bị đá văng, đang dọn dẹp phòng Trữ Thi Phạm xem đập vào mắt là hình ảnh Vương gia ôm ngang Khúc Huyền Yên, tuy rằng rất hận nam nhân như vậy đối xử tỷ tỷ nhưng vẫn là nhún mình nói:

- Vương gia, Vương phi! Ở trước mặt người khác, nàng vẫn phải gọi tỷ tỷ là Vương phi.

- Cút ra ngoài!

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng phân phó, hất sẽ làm cho Khúc Huyền Yên thấy kết cục mà nàng chọc giận hất!

Trữ Thi Phàm lo lắng nhìn liếc mắt tỷ tỷ một cái, bất đắc dĩ liền đi ra ngoài. Tỷ tỷ đã nói với nàng – bình tĩnh.

Trì Ngạo Dịch hung hăng đem nàng đẩy lên. Tay bắt đầu cởi vạt áo nàng. Môi không hề cố kỵ ở trên môi nàng nhẹ nhàng ma sát.

Ấn... Khúc Huyền Yên bị hấn hôn một chút, tay không tự giác vòng qua cổ hấn.

Trì Ngạo Dịch bị nàng rên nhẹ càng nhanh chóng buông môi nàng ra, rất nhanh rút đi trên người mình xiêm y, lại che phủ lên cánh môi mềm mại, ngọt ngào của nàng kia. Tay đặt lên bụng nàng.

Một trận điện lưu lủi qua thân thể của hấn, nàng phối hợp với hấn nhiệt tình: Ấn...

Nhưng nàng lập tức tỉnh táo lại, ngày hôm qua, động phòng hấn cùng nữ nhân khác động phòng, nàng còn chưa có trả thù đâu. Đột nhiên nàng đẩy hấn ra.

Bị nàng đột nhiên đẩy ra, Trì Ngạo Dịch mặt lập tức lạnh băng nói:

- Khúc Huyền Yên ngươi làm cái gì?

- Vương gia, ngươi có vẻ còn không được sự cho phép của ta. Nặng thản nhiên nói.

Bị nàng cự tuyệt, Trì Ngạo Dịch chịu đựng dụng vọng thân thể, lạnh lùng nói:

- Bỏ vương còn cần sự cho phép của ngươi?

Khúc Huyền Yên gật đầu.

Trì Ngạo Dịch bắt lấy hai tay vòng lại ở cổ của hấn, ép sát ở trên người nàng. Ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

- Bỏ vương không cần ngươi cho phép bởi vì Bỏ vương đang bỏ động phòng.

Bỏ động phòng? Đầu tiên, nghe tới... Khúc Huyền Yên tức giận đang chuẩn bị đẩy hấn ra nhưng lại bị hấn nhiệt tình nhanh chóng chinh phục...

Ấn... Nàng nhin không được hừ nhẹ ra tiếng.

Hai người ở giữa trưa trời yên...

Bỏ động phòng: Động phòng bổ sung - lần trước động phòng hụt, vì anh vương gia động phòng với đứa khác.

11. Chương 11: Nguyệt Dật Tâm Loạn

Edit: Mèo con ghét ăn cá.

“ Uh...” Mỹ nhân trong lòng trở mình một cái. Trì Ngạo Dịch nhìn chăm chăm vào Khúc Huyền Yên đôi mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp. Nàng .. xinh đẹp như là không tồn tại, nếu nàng không phải nữ nhân của Cổ xích, hấn liền có khả năng nhận nàng đi ... Nhưng nàng vẫn cứ chính là nữ nhân Cổ Xích, là kẻ thù của hấn, cho dù xinh đẹp mê người cũng không dùng được !

Đối với hấn chính là kẻ thù ! Chính là kẻ thù!

Đứng dậy mặc vào lại xiêm y, hấn liếc mắt lạnh lùng đến mỹ nhân xinh đẹp còn nằm trên giường kia, rút khoát rời khỏi nàng. Chính là xem nàng là công cụ trả thù!

Hấn chính là muốn bảo thù nên sẽ cho nàng sống không bằng chết ...! Nhất định!

Hồi lâu Khúc Huyền Yên mở mắt ra, cảm thấy trên người đau nhức, quay lưng về phía bên cạnh vốn đã không có người ... Nàng cười khổ, hấn vẫn là trả thù nàng! Chính là như vậy ! Bất quá ... Nàng không cần.

“Tỷ tỷ, Người thế nào “ Trữ Thi Phàm đột nhiên mở cửa chạy đến giường hỏi nàng.

Xem Thi Phàm dáng vẻ khấn trương nàng cười nói :” Ta không sao” “Ta đây thật an tâm” Trữ Thi Phàm xem ra nàng cũng không bị thương liền yên lòng.

“Về sau không cần khấn trương như thế được không?” Nàng ôn nhu đến

“ Nhưng là tỷ , cái đó ngoan vương hận chúng ta như vậy nên ta mới lo lắng đến thế” Trữ Thi Phàm ủy khuất

“ Chẳng lẽ mỗi ngày đều lo lắng đề phòng sao?Còn không phải lo lắng tỷ tỷ?”

“Không có việc gì, tên Vương gia độc kia cũng là người” Nàng nhẹ giọng an ủi

“Uh” Trữ Thi Phàm nghe lời gật đầu.

Nàng cười một chút nói :” Thi Phàm giúp ta trang điểm đi “

“Uh”

Khúc Huyền Yên rửa mặt, chải đầu trong chốc lát.

“Vương phi người không sao chứ?” Vu Nguyệt Dật đi tới hỏi, đập vào mắt là trên gương hé ra cặp mắt to đen láy, trong suốt, cái mũi nhỏ nhỏ đáng yêu, đôi môi bị Trì Ngạo Dịch cắn có chút vi thũng trắng nõn, làn da trắng nõn lại được quần áo tân trang liền đẹp hơn. Xinh đẹp như vậy làm cho Vu Nguyệt Dật tâm động...

Nhưng là nàng xinh đẹp như vậy không phải của hắn...

Khúc Huyền Yên nở nụ cười nói :” Nguyệt Dật ta không sao”

“Uh ... vậy là tốt rồi”

“Nguyệt Dật người làm sao vậy?”Nhìn hắn có chút không yên lòng, bộ dạng kỳ quái nàng hỏi

“ Ah , không như thế nào, Vương phi ta đi ra ngoài trước “ Dứt lời Vu Nguyệt Dật chạy nhanh ra ngoài, hắn cũng không biết vì sao chính là trong lòng đột nhiên đối với nàng có cảm giác làm cho hắn bối rối.

Vương phi là nương tử của Vương gia!

“Ách ?” Hắn rời đi làm cho Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm cảm thấy kỳ quái

“ Thi Phàm, chúng ta ra Hoa Viên đi dạo” Khúc Huyền Yên đột nhiên đề nghị .Nàng còn chưa có xem qua nơi nàng cư ngụ ở đâu

“Hảo” Trữ Thi Phàm vui vẻ trả lời

Các nàng cùng nhau vui vẻ tiêu sái ở trong Hoa viên phủ này so với Cố Xích còn lớn hơn , đủ mọi loại hoa cỏ đều có! Chính là hạ nhân trong phủ nhìn thấy các nàng liền trốn giống như là gặp ôn dịch đáng sợ.

Khúc Huyền Yên cười khổ nói :” Các nàng không muốn theo ta Vương phi thất sủng có quan hệ gì”

“Tỷ người đừng nói như vậy thất sủng cũng tốt ít nhất sẽ không bị phiền toái”. Trữ thi phàm an ủi.

Mà kỳ thật nàng cũng là nghĩ như vậy thất sủng vốn không bị nhiều phiền toái

12. Chương 12: Chọn Bạn

“Uhm” Nàng đồng ý gật đầu

“ Ô ta cứ tưởng là ai đâu, hóa ra là Vương phi tỷ tỷ” . Xa xa truyền đến một tiếng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, tuy là lời chào hỏi nhưng lại là trong lời đó có chứa sự châm chọc.

Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm hướng về phía chủ nhân của lời nói kia, khi nhìn lại nguyên lại lại là Trì Ngạo Dịch cùng hai vị Sườn phi cùng các nha hoàn, Trực giác nói cho Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm lại có chuyện chẳng lành.

Khúc Huyền Yên cười nói “nguyên lai là hai vị muội muội”

“Thật là khéo, tỷ tỷ thân thể của người khỏe rồi sao?” Tịch nhi “hảo tâm” hỏi.

“Cảm ơn muội muội quan tâm, bốn Vương phi thân thể tốt hơn nhiều rồi” Khúc Huyền Yên vẫn như cũ cười cố ý đem “bốn Vương phi” ba chữ đó nói rõ ràng lại lớn tiếng.

“Vậy là tốt rồi” Trà nhi cười, người này đúng là thật đáng chết như thế nào vẫn nghĩ mình là Vương phi?

“Vương phi tỷ tỷ thật là ngượng ngùng có phải đêm qua của người là đêm động phòng hoa chúc” Tịch nhi cố ý nói đến chuyện này là đề tài để tổn thương nàng, muốn nhìn thấy Khúc Huyền Yên phải mất mặt.

“Không có việc gì, bốn Vương phi không phải cái loại tiểu nhân tâm địa hẹp hòi sẽ không để trong lòng. Chính là chỉ sợ có người bởi vì việc này mà đem đến nơi nơi nói ra” Khúc Huyền Yên đương nhiên biết mấy nàng kia không phải cố ý nói ra để nàng mất mặt sao?Hảo! để xem các nàng ai lợi hại hơn ai!

Tịch nhi ngậm hung hang, trừng mắt liếc Khúc Huyền Yên một cái, người này cư nhiên lại dám nói năng?Nhưng vẫn là cười nói:” tỷ tỷ là đang nói muội muội sao? Muội muội làm sao có thể cùng ngoại nhân nói chuyện này đâu?có phải không tỷ tỷ?”

(Ngoại nhân: người ngoài)

“Bốn Vương phi có nói là người sao?hử? muội muội?” Khúc Huyền Yên lạnh lùng nói. Hừ! chưa đánh đã khai.

“Kia là tỷ tỷ không tin muội muội?” Tịch nhi hỏi lại thông minh. đúng là không thể xem thường người này.

“Bốn Vương phi đương nhiên tin tưởng muội muội” Khúc Huyền Yên cười lạnh đến đôi mắt cũng lạnh như băng. Muốn đấu cùng nàng?còn non lắm!.

“Nghe nói tỷ tỷ là thanh lâu nữ tử?”Trà nhi cười hỏi. Toàn bộ trong phủ ai ai chẳng biết nàng là một thanh lâu nữ tử?hừ! Trà nhi thật muốn nhìn xem một cái thanh lâu nữ tử có sức quyến rũ gì?

“Là như thế nào?” Khúc Huyền Yên đương nhiên biết nàng ta có ý tứ không phải là khinh thường thanh lâu nữ tử sao?Ai có thể lại biết được thanh lâu nữ tử cũng có nỗi khổ chứ. Trước kia nàng cũng khinh thường nhưng chính là vì mình chạt nạn đi vào thanh lâu mới biết được các nàng có rất nhiều người bị lừa vào.

“Ah muội muội nói là không có ý tứ chính là không nghĩ tới tỷ tỷ lại là thanh lâu nữ tử”.

“Thanh lâu nữ tử làm sao vậy? không phải là người sao?” Ở phía sau Khúc Huyền Yên rút cục Trữ Thi Phàm nhin không được, cư nhiên các nàng đang mắng tỷ tỷ đó sao? Còn khinh thường thanh lâu nữ tử là tỷ muội nàng!

“Người, một cái nha hoàn nho nhỏ mà dám cùng chủ tử lớn giọng sao? Người không phải là không cần mạng nữa sao?” Trà nhi lớn tiếng quát, kia không phải là nha hoàn của thất sủng Vương phi sao? Còn dám cùng nàng đối đáp?

“A ... không muốn sống?” Trữ Thi Phàm cười lạnh, nàng xem chính là các nàng kia mới là không muốn sống nữa đi? Vô công của nàng cũng không phải là hạng tôm tép (>”<>

“Thi Phàm” Khúc Huyền Yên ngắt lời nàng, dù sao ở trước mặt người khác trong mắt họ nàng chính là nha hoàn, làm sao có thể cùng các nàng đối đáp.

“Tỷ tỷ muội muốn nói, các người dựa vào cái gì khinh thường thanh lâu nữ tử, các nàng ấy có lỗi với bọn người sao? Các nàng ấy có lỗi sao?Các người dựa vào cái gì?” Trữ Thi Phàm tức giận thét lên.

“Người? Dám cùng chúng ta đối đáp sao? Chúng ta chính là khinh thường thanh lâu nữ tử thì thế nào? A ... tỷ tỷ người chính là Trữ Thi Phàm người lúc đó cũng chẳng phải là cái loại đó sao? Các người chính là chỉ biết妒 tượng công nhà người khác sao?” Tịch nhi cũng mở miệng mắng to.

13. Chương 13: Bị Đánh

Khúc Huyền Yên bị lời nói của Tịch nhi chọc giận nhưng vẫn thản nhiên nói:” Tiểu muội không hiểu chuyện thỉnh bọn muội không nên tức giận làm gì, không nên làm tổn thương hòa khí của chúng ta có phải hay không?”

“Không nên tức giận? Dựa vào cái gì? Nàng ta một cái nha hoàn nho nhỏ mà dám đối đáp cùng chúng ta như vậy?” Tịch theo không buông tha nói tiếp.

“Ta chính là một cái nha hoàn nho nhỏ thì thế nào? Ta so với các người không biết tốt xấu , Tỷ tỷ nói với các người là để mắt tới các người, còn các người dựa vào cái gì mà khinh thường người khác?” Trữ Thi Phàm tức giận thét lên.

“Như nhi ta cho người hảo hảo giáo huấn nha hoàn không biết trời cao đất dày này là gì!” Tịch nhi tức giận hét lên với nha hoàn bên cạnh.

Bên phải nha hoàn Như nhi tự hào tiến đến trước mặt Trữ Thi Phàm giơ tay lên chuẩn bị đánh .

Khúc Huyền Yên bắt được tay Như nhi trước khi nàng đánh được Thi Phàm nói:” Hai vị muội muội , bốn Vương phi thay tiểu muội xin lỗi bọn muội, không biết các muội có thể nể mặt ta mà tha thứ cho tiểu muội ta?”

“Như nhi đừng dừng lại, đánh cho ta” Tịch nhi căn bản không để ý tới Khúc Huyền Yên khuyên bảo tức giận thét lên.

Như nhi dịch tay tránh khỏi bản tay Khúc Huyền Yên hướng đến phía Trữ Thi Phàm . ——

Trữ Thi Phàm một tay bắt lấy tay Như nhi kia, còn tay kia hướng về phía mặt Như nhi – ba – Như nhi bị một cái tát đánh ngã ở khoe môi có một tia tơ máu chảy ra. Như nhi lập tức đứng dậy chạy về bên Tịch nhi mặt mày sợ hãi nói :” Chủ ... chủ tử nàng ta đánh nô tỳ!”

Tịch nhi vừa nghe xong thì tức giận hướng Trữ Thi Phàm đi đến nhưng bị Khúc Huyền Yên ngăn lại, thản nhiên nói” Muội muội nể mặt bốn Vương phi tha cho Thi Phàm đi”

“Tha nàng? Ta không tha!” Dứt lời Tịch nhi vòng qua Khúc Huyền Yên đi đến trước mặt Trữ Thi Phàm.

Ba —— Khúc Huyền Yên cho Tịch nhi một cái tát lạnh lùng nói :” Đừng tưởng rằng chính mình là chủ tử là có thể muốn làm gì thì làm, bốn Vương phi nói cho người biết Thi Phàm là nha hoàn của bốn Vương phi không phải của người, người không thể muốn đánh là đánh , muốn mắng là mắng nàng. Còn người không phải nữ nhân sao? Người cảm thấy nữ nhi chỉ biết tướng công nhà khác sao? Kỳ quái ,phải chăng các phu nhân không giữ được tim của tướng công?Dựa vào cái gì mà trách người ta?Người sao?Người cũng chẳng phải là nữ nhân tốt đâu đi?”

Bị Khúc Huyền Yên đánh nghiêng mặt sang một bên, Tịch nhi uất hận trừng mắt hướng Khúc Huyền Yên nói :” Người thật đúng là vẫn nghĩ đến mình là Vương phi? Người không phải là thanh lâu nữ tử sao? Còn có mặt mũi nói ta? Các người chính là biết tướng công nhà người khác như thế nào?”

Ba —— Khúc Huyền Yên lại cho Tịch nhi một cái tát, lạnh lùng nói:” Không cần khiêu chiến với bốn Vương phi, người nên nhẫn nại đi và đừng quên bốn Vương phi là nữ nhân của hội gì ...?”

Nhắc đến điều này Tịch nhi không ý thức bắt giác lùi ra sau từng bước, nàng biết người hội này võ công rất giỏi.

“ A ... sợ?” Trữ Thi Phàm lạnh lùng châm chọc, đôi mắt như cười nhìn các nàng.

“Tịch nhi sợ cái gì? Cùng lắm chúng ta cùng nàng liều mạng!” Trà nhi ở phía sau hướng mặt Tịch nhi nói.

Phải. Nàng sợ cái gì các nàng ngay là nha hoàn liền có bốn người! Tịch nhi lại tự nhiên nói:” Khúc Huyền Yên để ta xem võ công người như thế nào? Chúng ta liền có bốn người nha “

Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm buồn cười. Cho dù bốn người cùng nhau lên, đừng nói là bốn nữ nhân tay không tác sát mà là bốn nam nhân có võ công cũng không thể đánh hai nàng quá hai chiêu. Khúc Huyền Yên lạnh lùng nói: “Muốn đánh nhau sao? Hảo bổn Vương phi phụng bồi” (Phụng bồi: Hướng ứng, tiếp đãi ==)”

“Người không sợ sao?” Tịch nhi xem bộ dạng không sợ đó liền hỏi.

“Người cảm thấy thế?” Khúc Huyền Yên thản nhiên hỏi. nháy mắt cho Trữ Thi Phàm liền đứng lên ra đấu võ cùng các nàng. A ... Các nàng hôm nay không nên làm ta tức giận, phải hảo hảo trút giận mới được. Các nàng là không sợ chết? Các nàng không phải vì cha khuyên đi tị nạn mới đi sao.

14. Chương 14: Xử Lý

Edit : Hứa Anh Diệp

Không đến trong chốc lát, Tịch nhi cùng các nàng bốn người liền thống khổ ngã ở thượng sảnh.

Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm cùng nhau vỗ vỗ tay, lạnh lùng liếc mắt nhìn các nàng một cái, không cười.

“Ai u, hai người kia võ công cư nhiên tốt như vậy!” Tịch nhi đến không phục.

“A...Chủ tử còn muốn thử một chút sao?” Trữ Thi Phàm cúi người, tiếp cận Tịch nhi mà không cười, Tịch nhi sợ hãi lui về phía sau một chút, sau đó sợ hãi nói: “các người chờ, ta nhất định sẽ báo thù.”

“Vậy nên ta mới không cười đâu.” Trữ Thi Phàm lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái rồi đi đến bên cạnh Khúc Huyền Yên nói: “Tỷ tỷ, chúng ta trở về đi!”

Khúc Huyền Yên gật đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn bốn người các nàng một cái, liền chuẩn bị cùng Trữ Thi Phàm rời đi.

Phía sau truyền đến tiếng nam âm hơi tức giận lạnh như băng: “Đánh xong người đã muốn đi sao?”

Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm xoay người nhìn về phía có người nói. Trì Ngạo Dịch! Hắn đứng phía sau Vu Nguyệt Dật.

Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm phức phức thân nói: “Vương gia.”

“Khúc Huyền Yên, người làm cái gì?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, đôi mắt tà liếc mắt một cái, ngăm bốn người kêu lên đau đớn kia.

“Ta.....” Khúc Huyền Yên còn chưa nói hết, Tịch nhi cùng Trà nhi, còn có bọn nha hoàn đã muốn đi lên. Tịch nhi cùng Trà nhi chạy đến bên người Trì Ngạo Dịch, kéo cánh tay Trì Ngạo Dịch, giành trước ôn nhu nói: “Vương gia

người nhất định phải thay nhóm thiếp thân làm chủ.”

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn Khúc Huyền Yên với Tịch nhi cùng Trà nhi, thản nhiên nói: “Nàng đối với các người làm gì?”

“Nhóm thiếp thân dạo ở hoa viên, đụng phải Vương phi tỷ tỷ. Nhưng là không nghĩ tới nhóm thiếp thân còn chưa nói mấy câu, Vương phi tỷ tỷ cùng nha hoàn của nàng liền cùng nhóm thiếp thân dây dưa. Vương gia, người cũng biết nhóm thiếp thân sao có thể đánh thắng được của hai người họ đâu?” Tịch nhi làm nũng, nàng muốn nhìn Vương gia rốt cuộc thiên hướng ai.

Khúc Huyền Yên cười, xem ba người bọn hắn, đến đôi mắt cũng là dị thường lạnh như băng.

“Là như thế này sao?” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngăm, cười hỏi Trà nhi bên cạnh.

“Là Vương gia

người nhất định phải thay nhóm thiếp thân làm chủ.” Trà nhi cũng ‘ ủy khuất’ đến làm nũng, Trì Ngạo Dịch lạnh lùng cười tà, nhìn về phía Khúc Huyền Yên lạnh như băng cười nói: “người nói bốn vương nên làm cái gì bây giờ?”

Khúc Huyền Yên không cười nói: “ Vương gia nghĩ làm gì thì làm.”

Ở phía sau Trì Ngạo Dịch, Vu Nguyệt Dật ho một tiếng nói: “ Vương gia thỉnh không cần kết luận vội, sự thật thế nào cũng chưa rõ ràng lắm.”

Trì Ngạo Dịch nghiêng đầu, cười lạnh như băng nói: “ Nguyệt, việc ít người biết thật chính là Tịch nhi cùng Trà nhi bị đánh, mà nàng căn bản không vì chính mình chứng minh trong sạch, cho nên chuyện này là nàng sai!” Hắn mặc kệ là ai, hắn đối với Khúc Huyền Yên chính là muốn tra tấn!

“ Là

Vương gia người xem, thiếp thân đều bị thương!” Trà nhi trong ánh mắt dùng sức nhỏ ra hai giọt lệ, nàng sẽ chinh tử Khúc Huyền Yên, người này cứ nhiên dám cùng nàng đấu.

“ Vương gia, người nhất định phải thay thiếp thân làm chủ~~” Tịch nhi cũng làm bộ như ủy khuất đến phụ họa, Khúc Huyền Yên người chờ! Ta, Tịch nhi không đem người trừ bỏ ta sẽ không là người!

“ Các người dựa vào cái gì nói xấu tỷ tỷ. Rõ ràng chính là nhóm các người khinh thường chúng ta là nữ, chúng ta mới có thể ra tay! Đừng tưởng rằng các người đến cỡ nào đáng giá, chúng ta đánh!” Trữ Thi Phàm rất cục nạnh không được. Các nàng dựa vào gì mà nói tỷ tỷ như vậy? Tỷ tỷ có thể chịu, nàng khả nhẫn không được!

“ Nga? Nữ? Các người không phải nữ sao?” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngẫm nói.

“ Xi.....” Tịch nhi cùng Trà nhi bật cười. Xem ra Vương gia căn bản không cần Vương phi trên danh nghĩa này, thậm chí là chán ghét, chán ghét! Hừ! Nàng trừ bỏ võ công chiếm thượng phong ra thì còn cái gì tốt hơn so với các nàng? Dám cùng các nàng đấu! Không phải là một Vương phi trên danh nghĩa sao?

15. Chương 15: Hình Phạt Cùng Đại Lao

Edit : Hứa Anh Diệp

Khúc Huyền Yên bị hắn nói câu kia tuy là chực giận nhưng nàng biểu hiện ra ngoài vẫn là thản nhiên không nói lời nào.

“ Người.....” Trữ Thi phàm vốn nghĩ sẽ phản bác, nhưng là nhớ tới tỷ tỷ của nàng khuyên nàng bình tĩnh, nàng đành phải đem nỗi nhen trở về.

“ Như thế nào?” Trì Ngạo Dịch nhíu mày hỏi.

“ Quay về, Vương gia. Không như thế nào?”

“ Hảo, người tới” Trì Ngạo Dịch vung tay, lớn tiếng phân phó người đến.

Một cái thị vệ lập tức chạy tới, ôm quyền nói: “ Vương gia có gì phân phó?”

“ Vương phi phạm vào điều tối kỵ trong phủ. Cho nên phạt giam vào đại lao 10 ngày.” Trì Ngạo Dịch phân phó.

“ Vương gia hãy cân nhắc.” Vu Nguyệt Dật đứng ra khuyên. Không biết tại sao nghe được Khúc Huyền Yên muốn chịu cái loại khổ này tim của hắn hơi đau đớn một chút.

“ Không cần cân nhắc, bốn Vương quyết định.” Trong mắt Trì Ngạo Dịch lộ ra một tia ngoan ý.” Dem Vương phi mang đi!”

Thị vệ lập tức phản ứng, đến gần Khúc Huyền Yên muốn túm nàng hướng đại lao đi đến.

“Đừng chạm vào, ta chính mình đi.” Khúc Huyền Yên lạnh lùng giẫy khỏi tay thị vệ. “Đến đại lao phải không? Đến đây đi, nàng dù sao có võ công, cũng không giống nữ tử yếu ớt bình thường như vậy!”

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn nàng. Hảo! Khúc Huyền Yên có cốt khí, có quyết đoán! Nhưng là đợi lát nữa xem người được không,

Vu Nguyệt Dật lo lắng nhìn nàng, làm sao bây giờ? Hình phạt nghiêm trọng như vậy, nàng có thể chống đỡ được sao?

Tịch nhi cùng Trà nhi kiêu ngạo nhìn nàng. Hừ Hừ! Chúng ta thật muốn nhìn người tiếp nhận trừng phạt, rồi sau này còn muốn theo chúng ta ngạo khí thế nào?

“Chờ một chút!” Trữ Thi Phàm gọi thị vệ lại, cùng tỷ tỷ quay đầu nhìn về phía Trì Ngạo Dịch nói: “Vương gia, chuyện này là do nô tỳ gây ra, cho nên nô tỳ tự gánh vác, xin đừng trách tội tỷ tỷ.”

“Nga? Hảo, nếu tỷ tỷ người đồng ý, bốn vương sẽ cho người đi.” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngẫm, khóe môi gợi lên.

“Thi Phàm đừng loạn, tỷ tỷ hội không có việc gì.” Nàng đến ngăn cản, nàng sao có thể để cho Thi Phàm khư tự tính không sợ, nhưng là còn không biết hình phạt là cái gì. Mặc kệ nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, bọn ta không thể để cho bất cứ kẻ nào thương tổn Thi Phàm!

“Tỷ...Ta không thể mất đi người...” Trữ Thi Phàm động tình nói.

“Đứa ngốc, tỷ tỷ cũng không thể mất đi người, cho nên tỷ tỷ nhất định sẽ an an toàn toàn trở về.” Nàng liền cười, lại hướng về đại lao bước đi.

“Tỷ...” Trữ Thi Phàm lo lắng đến khóc lên, làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Nàng biết Ngoan vương sẽ không tha tỷ tỷ....

Trì Ngạo Dịch nhìn bóng lưng nàng rời đi, không biết tại sao trong lòng cũng không có cái loại trả thù này! Không, nhất định là sai, Khúc Huyền Yên là kẻ thù vĩnh viễn của hắn, kẻ thù!

“Ha ha....Tự làm tự chịu!” Tịch nhi vui sướng khi thấy người gặp họa đứng lên, người kia thật sự là xứng đáng, Vương gia đánh chết nàng mới tốt!

“Người còn nói thêm nữa!” Trữ Thi Phàm bởi vì lo lắng đã muốn mất đi lý trí.

“A... Ta nói không đúng sao?” Tịch nhi trừng Trữ Thi Phàm liếc mắt một cái, hiện tại Vương gia ở đây, nàng sợ cái gì!

Ba _____ Trữ Thi Phàm tức giận cho Tịch nhi một cái tát, nữ nhân này thật sự là đáng giận. Nếu không phải các nàng thêm dầu vào lửa, có lẽ tỷ tỷ còn sẽ không bị trừng phạt đâu!

Tịch nhi che hai má bị đánh, ủy khuất nói với Trì Ngạo Dịch: “Vương gia, người xem, thiếp thân còn chưa nói cái gì.Nàng cứ như vậy một cái nha hoàn cư nhiên đối thiếp thân như vậy. Điều này làm cho thiếp thân như thế nào tại Vương phủ trụ (nán lại) đi xuống!”

“Trữ Thi Phàm, đừng tưởng rằng người có võ công là có thể như vậy.” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng.

“Vương gia, nô tỳ chính là báo thù!” Trữ Thi Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

16. Chương 16: Hình Phạt 1

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Trì Ngạo Dịch cười lạnh một tiếng cùng Tịch nhi nói: “Trước người ở cùng Khúc Huyền Yên và Trữ Thi Phàm người hãy trông coi nàng, nếu nàng nghe lời của người vậy người liền nói cho bốn Vương, bốn Vương hội nhất nhất trả lại cho Khúc Huyền Yên.”

“Dạ Vương gia” Tịch nhi phúc phúc thân ra về, hơi đặc ý liếc nhìn Trữ Thi Phàm.

“Đề tiện !” Trữ Thi Phàm phần hân liếc mắt nhìn Trì Ngạo Dịch nhưng là nhin đi xuống!

“Nguyệt Dật người cùng bốn Vương đi xem Khúc Huyền Yên” Trì Ngạo Dịch nghiêng đầu phân phó rồi cùng Vu Nguyệt Dật đi đến phòng hình phạt.

“Vương phi , mời” Thị vệ mở ra một gian phòng.

Khúc Huyền Yên đi vào thì htij vệ liền đóng cửa lại, nơi này bốc mùi ẩm mốc, hắc hắc. Đột nhiên thấy một cái gì trắng trắng Khúc Huyền Yên liền đi qua xem “A —“ là một cái đầu lâu (>”<)>

Đúng vậy chính là cái đầu lâu của người chết! Bên cạnh cái đầu lâu còn có rất nhiều các mảnh xương nhỏ nằm rải rác. Khúc Huyền Yên sợ hãi nhìn cái đầu lâu trên mặt đất nuốt nước miếng làm cho trong lòng bình tĩnh một chút, bất quả cũng chỉ là bộ xương người chết thôi cũng không phải là cả thi thể vừa mới chết nằm đây. Nàng tự an ủi chính mình. Do tên ngoan vương làm phải không? Trong phủ lại có thể có cái đáng sợ như vậy ? thật không biết trong phủ này từng có bao nhiêu oan hồn ...

Ở bên ngoài Trì Ngạo Dịch cùng Vu Nguyệt Dật nghe thấy được một tiếng hét sợ hãi của nàng, Trì Ngạo Dịch suy ngẫm khóe môi cong lên dừng nói nàng chính là một nữ nhân nếu là nam nhân đi vào cũng phải sợ ! Vu Nguyệt Dật lo lắng nhìn về phía phòng hình phạt lo lắng không biết phải làm thế nào bây giờ? Nàng có thể kiên trì chịu đựng sao? Phòng hình phạt kia không biết đã chết bao nhiêu người ...

Khúc Huyền Yên khắc chế sự sợ hãi của chính mình tiếp tục quan sát nơi đáng sợ này, nàng phát hiện ra cái bộ xương khô kia không chỉ có một (==” ôi dzời ơi sợ quá) ! thật không biết chính mình có thể hay không chết ở chỗ này ...

(phục nàng ấy quá , ta thấy nổi hết cả gai ốc , da gà , da vịt lên rồi này ==)

“Vương phi ...” Một tiếng của nữ nhân âm trầm phát ra từ nơi đáng sợ này, thanh âm của nó làm cho Khúc Huyền Yên rung mình thầm nghĩ có quỷ sao. Nàng ngẩng đầu , nhìn thấy có một người , không biết còn sống hay đã chết , người kia nhắm nghiền hai mắt giống như đã chết, Khúc Huyền Yên sợ hãi lùi về phía sau, từng bước từng bước nàng thầm nghĩ vạn nhất là quỷ thì làm sao bây giờ? Trên đời làm gì có quỷ ... Nàng lắc đầu giọng run run hỏi “Người, người là ai ?”

“Lão nô là nhũ mẫu” Nhũ mẫu mở mắt ra nhìn.

“Già nô? Như vậy chính là nha hoàn ? trời ạ nàng như thế nào sống dài như vậy không có cùng quỷ liêu mạng sao?” Nga, nàng chân thật trả lời .

“Vương phi người có người tới làm cái gì sao?” Nhũ mẫu lạnh lùng hỏi một câu.

“ Làm cái gì?” nàng đương nhiên biết “ Bốn cương phi là tới nhận hình phạt “ Nàng thần nhiên trả lời.

“Hảo, tốt lắm Vương phi người chọn giống nhau đi” Nhũ mẫu chỉ vào bên cạnh hình pháp.

Khúc Huyền Yên đi vòng qua không khỏi rung mình một cái! Cái này Vương phủ như thế nào lại có thể như vậy?

“Vương phi , này là có châm hình giáp thủ hình còn có canh hoạch hình” (các cái này là tên của những hình phạt , mình hok cóa bít dịch sao >”<).=“” nhũ=“” mẫu=“” giới=“”>

Khúc Huyền Yên nuốt nước miếng – châm hình (dùng kim đâm vào các đầu ngón tay – đại loại là thế) ? giáp thủ hình ? còn có thể như vậy sao? Nàng không cần.

Cuối cùng còn một cái Canh hoạch hình (hình như là nói đến nồi nước nóng) ? Nàng đi qua xem , cũng từng nghe qua chính là đem cái nồi nước đó nhóm lửa nấu lên ? cuối cùng đem người sống nấu đến chết? Đây Vẫn là nàng không tin Trì Ngạo Dịch không cứu nàng nhưng cũng không tiếp tục tra tấn nàng chứ?

Khúc Huyền Yên chỉ chỉ canh hoạch hình nói : chính là cái này.

17. Chương 17: Hình Phạt (2)

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Ở ngoài cửa sổ Trì Ngạo Dịch cùng Vu Nguyệt Dật nhìn nàng thầm than cư nhiên nàng có thể bình tĩnh được như thế !

“Hảo , Vương phi vào đi thôi” Nhũ mẫu phân phó đi đến.

Khúc Huyền Yên trong lòng không yên một chút chậm rãi đi đến gần cái nôi to ...

“Vương phi cởi quần áo ra đi” Nhũ mẫu đứng dậy đến gần nàng nói.

“Nhũ mẫu, có thể không cởi chứ? Chết cũng phải có tôn nghiêm một chút” nàng đề nghị, chẳng lẽ mún nàng sau khi thân thể trần truồng mới bắt đầu.

“Ân ...”Nhũ mẫu khó xử hướng ra ngoài cửa sổ nhìn Trì Ngạo Dịch gật đầu rồi mới nói: “được rồi, vào đi”

“Cám ơn Nhũ mẫu” Khúc Huyền Yên cảm tạ, nhìn một chút rồi sau đó liền nhảy vào trong cái nôi lớn.

Nhũ mẫu đẩy cái nôi lớn lại sau đó bắt đầu nhóm lửa

Ở ngoài cửa sổ Vu Nguyệt Dật nhìn thấy mà tâm bất an mà đứng lên nghĩ nếu mà vẫn cứ đốt như thế nàng sẽ chết!!! liền nói: “Vương gia như vậy nàng sẽ chết”

Trì Ngạo Dịch nghiêng ngẫm cười nói: “Phải không? Bỗng Vương muốn nhìn xem nào có thể chết hay không”

“Vương gia, người ...” Vu Nguyệt Dật thật sự là đối với hắn đã hết chỗ nói, hắn là ngoan vương đáng sợ nhưng là ...

“Nguyệt Dật người thích nàng?” Trì Ngạo Dịch nheo mắt lại hỏi, trong trí nhớ của hắn Nguyệt Dật chưa bao giờ vì một nữ nhân mà cầu xin.

“Vương gia, ta ...” Vu Nguyệt Dật có chút khó xử, nàng dù sao cũng là người của Vương gia là Vương phi cho dù hắn thích nàng cũng không thể được, hắn có năng lực gì?

“Nguyệt Dật bỗng Vương nhắc nhở người, người không cần thương hại nàng!” Trì Ngạo Dịch nhìn hắn do dự,nhìn dáng bộ sẽ biết được Nguyệt Dật là rất thích người đàn bà kia... Thích nàng? nhưng là ... Tự mình biết rõ đáp án vì sao trong lòng lại không thấy thoải mái? Có lẽ là vì Nguyệt Dật thương xót nàng đi.

“Ta biết, nhưng là Vương gia ta không có biện pháp nào”.Hắn cúi đầu, tuy nói rằng Vương gia không thích Vương phi nhưng dù sao Vương phi cũng là thê tử! Hắn yêu thích Vương phi là một sai lầm! nhưng là chính hắn cũng không có biện pháp nào ngăn mình không yêu thương nàng!

Trì Ngạo Dịch không nói lời nào mà quay đầu nhìn về phía phòng hình phạt, vừa rồi cùng Nguyệt Dật nói chuyện đều đã quên mất bên trong đang làm cái gì... Oa khói trắng đã mù mịt rồi, không tốt! Trì Ngạo Dịch liền nhảy từ cửa sổ vào , lúc này Vu Nguyệt Dật cũng đã phát hiện ra liền đi theo vào. Trì Ngạo Dịch lập tức mở cái nôi lớn ra sau đó kéo Khúc Huyền Yên đã kiệt sức ra ngoài, bế nàng đi .nếu lâu thêm chút nữa nàng sẽ đi gặp diêm vương.

“Giường đâu?” Trì Ngạo Dịch lớn tiếng hỏi, bộ dáng nàng thoát nhìn như hấp hối, trong mắt hắn có một tia hoảng hốt hắn không muốn cho nàng chết, nàng mà chết thì hắn như thế nào báo thù? Trữ Thi Phàm – cái con nhóc đó hắn không hứng thú!

“Vương gia ở đây” Nhũ mẫu chỉ về phía có chiếc giường.

Trì Ngạo Dịch lập tức đem Khúc Huyền Yên đến giường đặt nàng nằm cho thoải mái ,lo lắng nhìn nàng.

“Còn không mau đi gọi đại phu” Vu Nguyệt Dật lo lắng phân phó đến nhìn Khúc Huyền Yên hấp hối tim của hắn nhói đau! “Huyền Yên ... người không thể bỏ lại Thi Phàm, người không thể đi”

“Dạ” Nhũ mẫu vừa nghe vừa chạy đi gọi đại phu.

“Khúc Huyền Yên người tỉnh lại cho bốn Vương” hắn lớn tiếng nói với Khúc Huyền Yên đang hôn mê.

“Có nghe thấy không! Bỏn Vương muốn người tỉnh lại, người mà chết bỏn Vương sẽ tra tấn ai? bỏn Vương sẽ đi tra tấn con nhóc Trữ Thi Phàm sao? Tỉnh lại!” Trì Ngạo Dịch dồn dập uy hiếp.

“Khúc Huyền Yên! Người nếu không tỉnh lại bỏn Vương thật sự sẽ đi tra tấn con nhóc Trữ Thi Phàm kia!” Trì Ngạo Dịch cầm tay của nàng uy hiếp, hẳn biết nàng rất quan tâm đến Trữ Thi Phàm kia sao? Hẳn lấy Trữ Thi Phàm ra để uy hiếp nàng!.

“Vương gia, đại phu đã đến!” Nhũ mẫu nhìn Trì Ngạo Dịch đang uy hiếp Khúc Huyền Yên nói.

“Nhanh cứu nàng, nếu không cứu được nàng bỏn Vương sẽ lấy đầu của người!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng ra lệnh.

“Đạ” đại phu không dám chậm trễ, nhìn thấy sắc mặt của Khúc Huyền Yên tái nhợt như tờ giấy thắm than trong lòng! Đây , không lẽ ngày hôm nay đầu của ta sẽ lìa khỏi cổ sao? Đây là Vương phi sao?

18. Chương 18: Đại Lao

Edit: Mèo con ghét ăn cá

(Lâu rồi ta bận quá ko post được, mong các nàng thông cảm)

Một lát sau “ khụ khụ ...” Mỹ nhân bắt đầu ho khan kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vì ho nhiều quá nên dần chuyển sang hơi hơi hồng.

“Vương gia ,Vương phi đã tỉnh” Đại phu như trút được gánh nặng trong lòng, may mắn là Vương phi đã tỉnh lại bằng không cái đầu này ... Ngoan vương kia còn không biết hẳn sẽ thế nào đâu.

“Uh” Trì Ngạo Dịch thản nhiên đáp một tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Khúc Huyền Yên “nàng... tỉnh?”

“Vương phi... người tỉnh rồi sao!” Vu Nguyệt Dật kinh hỉ chạy tới gần nàng.

“Khụ khụ ...uhm” Khúc Huyền Yên gật đầu vô lực nói.

“Nàng không có việc gì chứ?” Trì Ngạo Dịch nhìn đáng bộ yếu ớt của nàng, quay lại lo lắng hỏi đại phu.

“Vương gia, Vương phi không có việc gì chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi tốt một chút” Đại phu gật gật cái đầu nói.

“Uhm”

“Chính là bởi vì ý chí muốn sống của Vương phi mạnh như vậy nên mới tỉnh lại, bằng không thì ...không có cách nào cứu Vương phi được” Đại phu thẳng thắn nói.

“Khụ khụ ... đó là bởi vì ta loáng thoáng nghe thấy có người lấy Thi Phàm uy hiếp ta” Khúc Huyền Yên nhìn Trì Ngạo Dịch bằng đôi mắt oán hận, vừa rồi đến như vậy hẳn còn uy hiếp nàng?

“Ha ha ha... Khúc Huyền Yên người nói đúng rồi, bỏn Vương muốn lấy Trữ Thi Phàm uy hiếp người” Trì Ngạo Dịch nhíu mày như thế nào hẳn lại muốn lấy Trữ Thi Phàm uy hiếp nàng , chỉ cần ...!

“Đê tiện! Người muốn giết ta còn uy hiếp ta làm cái gì?” Nàng phẫn nộ nói

“Còn có thể ... người không biết sao?” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngẫm nói.

“Cái gì?” Khúc Huyền Yên bị hắn nói mà không hiểu.

“Việc này sao có thể đứng trước mặt người ngoài nói đi” Trì Ngạo Dịch ám muội nói.

“Không thể nói ...” Khúc Huyền Yên lập tức phản ứng lại, sắc mặt có chút hơi hơi phỉếm hồng nói :”Người nói lung tung cái gì?”

“Bổn Vương không có nói lung tung, Khúc Huyền Yên người đừng nói đã quên hình phạt của người vẫn chưa xong đâu”. Trì Ngạo Dịch đột nhiên nhớ tới hình phạt của nàng vẫn còn chưa xong.

“Ta đây tiếp tục nhận hình phạt”. Khúc Huyền Yên thần nhiên đứng lên nói.

“Vương gia, Vương phi đã như vậy coi như hết đi”. Vu Nguyệt Dật khuyên nhủ.

“Không có khả năng”. Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói, sau đó rất nhanh đi ra ngoài, đến cửa chỉ vào thì vệ nói: “mỗi ngày đem thuốc tới cho Vương phi, còn bảo vệ Vương phi cho tốt” Dứt lời không đợi nghe thị vệ nói chuyện kiên quyết tiêu sái ...

Thị vệ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cái gì? Hắn không nghe lầm chứ? Vương gia cư nhiên quan tâm đến Vương phi? Vương phi không phải ở trong phủ rất không được sủng ái sao? Thậm chí có người nói kiếp trước Vương phi thiếu nợ Vương gia nên Vương gia đời này tra tấn Vương phi! Nhưng. Vừa rồi. Vương gia lại còn nói bảo vệ tốt Vương phi ... Lập tức kịp phản ứng đi đến bên cạnh Khúc Huyền Yên nói “Vương phi đi thôi”

“Khúc Huyền Yên gật đầu nhìn Vu Nguyệt Dật nói: “Nguyệt Dật người đi nói cho Thi Phàm là ta không sao”

“uhm, được rồi” Vu Nguyệt Dật gật đầu, Khúc Huyền Yên bước qua người Vu Nguyệt Dật đột nhiên bắt lấy tay nàng xúc động nhìn nàng.

Khúc Huyền Yên nhìn trong mắt hắn. Không phải chứ? Ảo giác sao? Làm sao có thể ... Nguyệt Dật sẽ thích nàng ... Không nhất định là sai, bất quá có thể làm bằng hữu nếu không Vương gia sẽ không tha đi!

Nàng cười nói: “Nguyệt Dật làm sao vậy?”

Vu Nguyệt Dật biết mình xúc động, lắc đầu nói: “Không như thế nào, ta sẽ đi nói cho Thi Phàm người tốt lắm”.

Nghe hắn nói vậy biết chính mình đã có cảm giác sai lầm rồi, cảm thấy thoải mái liền gật đầu cười nói: “Cảm ơn”. Rồi liền cùng thị vệ đi ra ngoài

19. Chương 19: Đại Lao (tiếp)

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Trên đường đi vào đại lao, nàng vừa đi vừa suy nghĩ chắc là trong đại lao sẽ âm u lạnh lẽo, bốc mùi cổ quái, nơi này là nữ lao tù (nhà tù nữ) bên trong liệu có mấy con quỷ nữ tóc tai bù xù, các nàng ấy liệu đều có là điên rồi la hét!!! Khúc Huyền Yên cảm thấy có chút sợ hãi.

“Vương phi vào đi thôi”. Thị vệ mở cánh cửa nhà lao.

“Uhm”. Nàng gật đầu liền đi vào, nàng quan sát hết thấy cái nơi đáng sợ này, bên trong nhà tù này cũng có người, bởi vì các nàng ngồi gục đầu hơn nữa nơi đây thật tối nàng căn bản không thấy rõ các nàng ấy trông như thế nào. Nàng ngồi xổm xuống cuộn mình ...a ... Nàng đường đường cổ xích đại tiểu thư, thân lại là Vương phi cư nhiên lại đã rơi vào tình trạng này! Tự cười chính mình, năng lực như thế nào? Số phận! Đây là số phận! Mặc kệ cổ xích có quan hệ gì với triều đình, cha mẹ cùng ngoạn vương kia có cái gì trong mắt nàng cổ xích vĩnh viễn là nhà của nàng, cha mẹ vĩnh viễn là cha mẹ nàng cũng là ân nhân cứu mạng nàng! cho nên nhất định phải bảo vệ Trữ Thi Phàm thật tốt để báo đáp cha mẹ, nếu không có cha nàng thì nàng sớm đã chết, nàng còn không biết chính mình ở thời đại nào ...cha mẹ là ai ... haizzzzzzzzz..... Nàng thở dài một hơi thật to, mệt mỏi dựa vào tường thiếp đi.

Vu Nguyệt Dật đi ra ngoài nhà lao liền đi hướng về chỗ Trữ Thi Phàm ở.

“Nhanh lên, còn có rất nhiều đây”. Tịch nh cầm roi bên cạnh Trữ Thi Phàm mĩa mai.

“Đã biết” Trữ Thi Phàm không cam lòng, nếu không phải vì tỷ tỷ nàng nhất định đánh chết cái lão vu bà này! Cưng nhiên bắt nàng đến đây giặt quần áo.

“A người chính là không phục?” Tịch nhi phẫn nộ, nha đầu chết tiệt kia xem ta hảo hảo dạy giỗ người.

“Nô tì nào dám? Chủ tử ngài “lợi hại” như vậy” Trữ Thi Phàm chu cái miệng lên nói.

“Người .. cái nha đầu chết tiệt kia!” Tịch nhi miệng mắng cái roi trong tay liền quật xuống. Trữ Thi Phàm nghe thấy thế liền nhanh chóng đứng lên chạy trốn, không trốn thì có mà kẻ ngốc! Nga! Nàng đụng vào một người xoa xoa cái đầu quay lại thì liền thất Tịch nhi vung roi tới

A.. như thế nào lại không đau? Đánh không tới?

Vu Nguyệt Dật vừa mới đến thì liền thấy Tịch nhi cầm roi đuổi đánh Thi Phàm, Thi Phàm thì lại đang chạy trốn đụng vào người hắc, lại thấy Tịch Nhi vung roi đánh tới Thi Phàm cho nên thay Thi Phàm bắt được cái roi sắp đánh trúng nàng kia.

“Nhị sường phi làm sao vậy?” Vu Nguyệt Dật thản nhiên hỏi, hắc biết Tịch nhi cùng Trà nhi trong phủ này thực kiêu ngạo nhưng hắc không quan tâm, dù sao cũng không phải chuyện của hắc, nhưng là ...

“ô ta còn tưởng là ai đâu nguyên lại là Vu công tử” Tịch nhi cười, trong phủ ai cũng chọc được riêng Vu Nguyệt Dật không thể, người nào cũng biết hắc là người bên cạnh Vương gia, là bạn thừa nhỏ.

“Nhị sường phi ta tìm Thi Phàm có việc người tránh một chút” Vu Nguyệt Dật lạnh lùng phân phó, hắc không muốn cùng nữ nhân này nói chuyện!.

“Uhm” Tịch nhi bất đắc dĩ đành phải đi ra ngoài.

Trữ Thi Phàm cảm kích nói: “Cám ơn”

“Không cần khách khí “ Hắc cười nói.

Trữ Thi Phàm nhìn hắc ôn nhu tươi cười trong lòng chợt thấy cảm động.” Vu công tử , cái kia , tỷ tỷ của ta thế nào rồi?” nàng đột nhiên nhớ tới chuyện chính.

“tỷ tỷ người không có việc gì” Vu Nguyệt Dật theo lời Khúc Huyền Yên nói.

“Ah vậy là tốt rồi”. Trữ Thi Phàm thở phào nhẹ nhõm “tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi!”

“Thi Phàm hãy bảo trọng! đừng làm cho tỷ tỷ người lo lắng!” Vu Nguyệt Dật phân phó xong liền đi ra ngoài, hiện tại lòng hắc đang rối bời.

20. Chương 20: Nữ Nhân Cổ Xích

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Khúc Huyền Yên chậm rãi mở mắt ra, trước mắt nàng có đến hơn 20 nữ nhân làm nàng hoảng sợ, tất cả đang ở xung quang còn nàng ở giữa, các nàng đang nhìn chăm chăm vào người nàng, cố gắng để cho các nàng kia không đến gần, mắt cảnh giác quan sát. Các nàng kia như thế nào trông thật quen? Hơn nữa các nàng lại trong mắt có cái gì đó vừa ngạc nhiên vừa có chút vui mừng. Không thể ... đột nhiên trong đầu nàng chợt hiện lên một tia nghi ngờ.

“Người , các người ... là ai?” Trong lòng nàng lo lắng hỏi.

Các nữ nhân mắt ngấn nước nhìn nàng, trong đó có một nàng thoạt nhìn như vẫn là một tiểu hài tử nói: “Đại ... đại tiểu thư, là chúng ta”

Uỳnh ... đầu óc nàng lập tức trống rỗng, người kia vừa nói cái gì? Đại tiểu thư ... làm sao có thể! Các nàng đều là nữ nhân của Cổ Xích ! ! !

“Người ... các người...” Nàng kinh ngạc nói không thành lời

“Đại tiểu thư ... chúng ta đều là nha hoàn ở Cổ Xích!” Một nàng khác thoạt nhìn lớn tuổi hơn chút nói.

Là rất vui mừng ! các nàng cư nhiên còn sống ! nàng nghĩ đến các nàng sớm đã bị người triều đình giết hết, nguyên lại lại là các đang còn sống, nhưng chỉ là nha hoàn thôi sao?

“Nương đâu? Các người đều ở đây thật tốt quá! Nhưng Nương đâu?” Khúc Huyền Yên vừa vui mừng vừa lo sợ hỏi.

“Ai

~ đại tiểu thư để giúp mọi người trong Cổ Xích nên Lão gia và phu nhân đã bị Tứ Vương gia giết “ người kia tiếp tục nói.

“Cha mẹ bị giết?” Nàng kinh ngạc hỏi “vì sao chỉ giết cha mẹ? Sao không giết những người khác? Bất quá ...” mà cũng đúng cha mẹ là thủ lĩnh.

Ai

Nữ nhân kia chỉ thở dài không nói gì, các nàng cũng không thể đem chuyện kia nói cho đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư biết bằng không họ sẽ không chịu nổi.

“Đại tiểu thư người là Vương phi đúng không?” Tiểu nha đầu kia hỏi.

“Đúng “ Khúc Huyền Yên gật gật đầu trong lòng âm thầm cười khổ ... Vương phi còn không bằng tiểu thiếp.

“Vậy người thế nào mà lại bị giam vào đây?” Tiểu nha đầu tò mò hỏi. nếu là Vương phi thì hẳn là rất được sủng ái.

Nàng cười khổ nói: “Ta là Đại tiểu thư của Cổ Xích làm thế nào có thể được sủng ái chứ? Vương phi chỉ là thủ đoạn của ngoan phương kia để tiện trả thù thôi”

“Vậy Nhị tiểu thư có phải chăng cũng rất nguy hiểm?” Tiểu nha đầu kia lại khẩn trương hỏi.

Khúc Huyền Yên lắc đầu nói: “không biết” Nàng cũng không biết nàng không có đó Thi Phàm sẽ phải chịu những gì từ ngoan vương kia đây... sẽ tra tấn nàng sao? A.... Tịch Nhi cùng Trà nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho Thi Phàm.

“A

”

“Ai ! ai u ... đừng đánh!” Một tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền đến

Điều này làm cho Trì Ngạo Dịch nhíu mày khi đang trên đường đến chỗ Tịch Nhi, hỏi thị vệ bên cạnh: “Sao lại thế này? Có chuyện gì?”

“Khởi bẩm Vương gia, Nhị Sườn phi ở đây chính là mỗi ngày Nhị Sườn phi tra tấn nha hoàn của Vương phi Trữ Thi Phàm” Thị vệ thật thà bẩm báo.

Trì Ngạo Dịch say khi nghe thị vệ nói vậy hắn chợt mỉm cười , Sườn phi thật đúng là ngoan. Lạnh nhạt nói “đi đến nhìn xem sao”

“Dạ Vương gia”

“A

~ Người cái vu bà đừng đánh !!!” Trữ Thi Phàm khóc lóc la, mỗi ngày đều bị lão vi bà này tra tấn, nếu không vì tỷ tỷ nàng nhất định sẽ giết chết cái Tịch nhi này.

“Đừng đánh? Ta sẽ cho người xem khi không nghe lời ta sẽ có kết cục như thế nào!”

21. Chương 21: Trữ Thi Phàm

Tịch nhi cầm roi quát xuống Trữ Thi Phàm quyết không tha, nàng làm thế để cho Khúc Huyền Yên biết được rằng Tịch Nhi này không phải là dễ đụng tới! Hừ ! Vương gia cũng chiều nàng. Mà Khúc Huyền Yên kia trên danh nghĩa là Vương phi, Vương phi? Hừ , đi chết đi! Không phải là võ công giỏi sao? Đẹp mặt các người, bây giờ còn dám dung võ công với ta nữa không!

“ Ô ô

~ nếu không bởi vì tỷ tỷ ta nhất định sẽ giết người !!!” Trữ Thi Phàm khóc than, nếu không vì tỷ tỷ như thế nào lại có thể cam tâm tình nguyện để vu bà này khi dễ nàng.

“Hảo, người dám nói với ta như vậy có phải là người chán sống rồi?” Tịch nhi tức giận, roi trong tay lại càng thêm mạnh bạo hơn.

“ Ai chán sống?” Một tiếng lạnh lùng nhưng trong treo từ phía cửa vang lên.

Tịch nhi vừa nhìn thấy người đến là Trì Ngạo Dịch thì liền buông roi da trong tay chạy đến áp người vào người Trì Ngạo Dịch cười nói : “Vương gia

Trữ Thi Phàm là nha hoàn nhưng từ đầu đã không nghe lời thiếp, lại còn đối nghịch với thiếp! Vương gia người nói xem có phải hay không nên phạt Khúc Huyền Yên nhiều thêm một chút?

Trữ Thi Phàm oán hận trừng mắt nhìn, cái quái gì? Khắp nơi đối nghịch? nàng là không phục nhưng vì tỷ tỷ cũng không có ý trọc giận nàng! Nàng cứ nhiên nói xấu nàng! cho dù nói xấu nàng cũng ko quan trọng nhưng là còn nói Vương gia cấp thêm hình phạt cho tỷ tỷ? nhưng chính là biết hiện tại không thể nổi giận như vậy Vương gia càng cho rằng lời Tịch nhi là thật sao, phải có nhện, phải kiên nhẫn !.

“ Là như thế này sao?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói, đương nhiên hẳn biết Tịch Nhi nói vớ vẩn, vừa rồi tiếng kêu thảm thiết kia không phải là giả, nhưng Tịch nhi dù sao cũng là Sườn phi còn Trữ Thi Phàm bất quá coi hẳn là kẻ thù cho nên ... chuyện của Trữ Thi Phàm cũng không cần chính mình phải giải thích.

Trữ Thi Phàm ưỡn ngực, ngẩng đầu nói:

“Vương gia, Sườn phi nói không đúng, nô tỳ và tỷ tỷ từ nhỏ rất quan tâm tới nhau làm sao có thể khiến cho tỷ tỷ nguy hiểm được, mấy ngày này nô tỳ vẫn thực rất nghe lời mà Nhị Sườn Phi luôn lấy roi đánh nô tỳ, hiện tại Sườn phi lại nói nô tỳ khắp nơi đối nghịch với Sườn phi, phải chăng có chút quá đáng?” nàng đương nhiên nên vì mình mà chứng minh trong sạch, dựa vào cái gì mà nói xấu nàng, nàng đâu phải vô dụng mà không biết giải thích. Nàng cũng muốn dùng miệng lưỡi của mình để không cho Tịch nhi kia muốn nói gì thì nói.

Thông minh! Nói có đạo lý! Trì Ngạo Dịch không khỏi nhíu mày nói: “Là như thế này sao?”

“Vương gia

nàng nói dối, thiếp thân là một thiếu nữ chân yếu tay mềm làm sao có thể đánh thắng được cái người có võ công kia chứ?” Tịch nhi ủy khuất ra vẻ đáng thương nói, trong lòng thầm nghĩ chờ Vương gia đi rồi ta sẽ không tha cho người , dám trước mặt Vương gia nói ta , Trữ Thi Phàm người chết chắc rồi.

“ A ... là không thể ” Trì Ngạo Dịch gật gật đầu nhưng xem đôi mắt dị thường lạnh như băng của Tịch nhi hẳn chưa từng nghĩ đến Nhị Sườn phi của hẳn như vậy đối phó với một nha hoàn không có địa vị! thật ác độc!

“Vương gia người không giúp thiếp sao?” Tịch nhi nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng sợ hãi hỏi.

“Nhưng là bỗng Vương vừa rồi trên đường tới đây nghe được từ phòng của người truyền đến âm thanh gì đó, là của người sao?” Trì Ngạo Dịch giả hoạt hỏi, hẳn không phải là che trở cho Trữ Thi Phàm mà chính là muốn giáo huấn Tịch nhi ! !

Tịch nhi thoáng giật mình phản ứng lại, xem ra về sau sẽ bị mồm lại sẽ không để cho tên tiểu nhân này kêu lên được tiếng! “Dạ, Vương gia Thi Phàm đánh thiếp đau quá” mặc kệ Vương gia có tin hay không nàng vẫn mạnh mồm nói.

“Cái gì? Ta đánh nàng? có hay không công đạo ở đây?” Trữ Thi Phàm đi đến trước mặt Trì Ngạo Dịch nhắc tay áo lên nói: “Vương gia chẳng lẽ cánh tay của nô tỳ bị thương là giả sao?”

22. Chương 22: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 1

Edit: Mèo con ghét ăn cá

“Nga .. không giống như giả” Trì Ngạo Dịch nhìn miệng vết thương của Trữ Thi Phàm gật đầu đồng ý.

“ Cái kia, Vương gia người nói nô tỳ nói đúng không phải là giả sao?”

“Giống như không phải giả, Tịch nhi cũng nên cho bốn Vương nhìn xem vết thương Trữ Thi Phàm đánh người?” Trì Ngạo Dịch “ầm ập” cười hỏi.

Tịch nhi sắc mặt trắng bạch cứng đờ, xong ngay lập tức phản ứng lại nói: “Vương gia nàng đánh thiếp toàn là nội thương nên nhìn không thấy được vết thương bên ngoài” nàng cố hết sức nói.

“ Oh phải không? Nội thương kia là đánh như thế nào ? đá sao?” Trì Ngạo Dịch tiếp tục hỏi.

“Là nàng đá thiếp thực sự rất đau” Tịch nhi lấy tay phụ họa còn xoa xoa thắt lưng nàng, không cần cho vương gia biết chỉ một mình nàng đánh người đau.

“Bốn Vương thấy xiêm y trên người người như thế nào không thấy có dấu chân!” Một âm thanh mang theo ý cười từ phía cửa sổ phát ra.

Trong phòng tất cả mọi người nhìn ra ngoài là thấy một mỹ nam tử thanh tú đang đứng ở cửa sổ, trên gương mặt hần khóe môi gợi lên mỉm cười một cái thật tươi làm cho người ta cảm thấy ấm áp, Trữ Thi Phàm hơi nhúu mày như thế nào nàng cảm giác hần cùng Trì Ngạo Dịch có chút giống nhau.

“Hoàng đệ lại bướng bỉnh” Trì Ngạo Dịch nghiêm mặt nhìn về phía mỹ nam tử thanh tú kia nói.

Trữ Thi Phàm lập tức hiểu ra, nguyên lai tên nam tử kia lại là đệ đệ của Vương gia như vậy bảo sao nàng cảm thấy giống giống.

“Hoàng huynh dạo gần đây huynh bề bộn công việc sao? Không vào triều cũng không bước chân ra khỏi vương phủ sao?” Mỹ nam tử nhảy từ cửa sổ cười đi đến người này chính là như trong lời đồn nụ cười tỏa nắng như ánh mặt trời – Thất vương gia Trì Ngạo Nhiên.

“Người không có việc gì làm hay sao mà chạy tới phủ của Bốn Vương?” Trì Ngạo Dịch thản nhiên hỏi hần cũng không hi vọng hần đến nhà người khác xử lý gia sự (gia sự – chuyện gia đình)

“Chính là không có việc gì mới đến, bốn Vương còn đã biết đích thân hoàng huynh người là ở nhà xử lý gia sự nha” Trì Ngạo Nhiên nói không để ý tới vẻ lạnh nhạt của hần (bởi vì Trì Ngạo Dịch lạnh nhạt nên hần sớm đã thành thói quen =]]) đi đến trước mặt Tịch nhi nói:

“Người không phải là bị nội thương sao? Không phải nói nàng đá người sao? Vậy sao xiêm y của người không có dấu chân? Đừng nói với bốn Vương là nàng đá người là thời điểm là quang chân?”

(quang chân : tức là bỏ giày – bỏ giày ra đá >”<>

“Ta ...” Tịch nhi bị Trì Ngạo Nhiên nói như vậy chỉ có thể âm thầm oán hận nhìn Trì Ngạo Nhiên! Hừ! hần làm cho nàng không biết nói sao, làm sao bây giờ?

“Người cái gì... Tịch nhi người không có việc gì thực nhàn nhã sao?Người nhàn vậy nên đem chỗ quần áo trên người đi giặt sạch sẽ rồi sao, đừng không có việc gì thì đi tìm nha hoàn gây chuyện, người không biết là như vậy sẽ làm hoàng huynh chán ghét sao?” Trì Ngạo Nhiên lạnh lùng giáo huấn, hần sớm đã không quan tâm nhìn cái cảnh nữ nhân không có việc gì rồi đi gây sự, thật không thể hiểu làm sao các nàng có thể nhàn như vậy.

Trì Ngạo Dịch không nói lời nào, hần quả thực cũng chán ghét cái Nhị Sườn phi không có việc gì đi gây sự.

“ Ta “

Tịch nhi còn chưa nói hết câu Trì Ngạo Nhiên cắt ngang nói “ Tịch nhi không phải là làm khó nàng vì nàng là nha hoàn của Hoàng tẩu sao? Đó là người kém cỏi không có đủ sức quyền rũ nên một năm cũng chưa lên làm Vương phi! Hiện tại người làm khó dễ nha hoàn của nàng chờ đến lúc hoàng tẩu biết nhưng không phải xong rồi sao?

Tịch nhi bị Trì Ngạo Nhiên nói, vừa sửng sốt vừa sợ hãi không dám phản bác, nàng không thể làm nũng hần, không thể mắng lại hần, bởi vì Hoàng Thượng cùng Vương gia yêu quý tiểu vương gia này nhất! nàng chỉ có thể cúi đầu im lặng

Trữ Thi Phàm âm thầm cười ha ha! Rốt cuộc cũng có người giúp mình trút mối giận này, Vương gia này thật tốt, ấn tượng ban đầu sai rồi! Mặc kệ thế nào thì so với tên ngoan vương kia cũng tốt hơn!

“Hơn nữa làm mất thời gian bổn vương ở cạnh hoàng huynh” Trì Ngạo Nhiên chu miệng lên nói một câu, hừ. Tại Tịch nhi làm chậm trễ thời gian hần cùng hoàng huynh ở cạnh, phải biết rằng từ nhỏ hần đã rất thân thiết với hoàng huynh! Tuy rằng Hoàng Thượng đối với hần cũng tốt lắm nhưng dù sao cũng không phải là chung một mẫu phi.

Trữ Thi Phàm quay mình một cái, xem ra nguyên lai là như vậy, thật không biết hần vì sao như vậy nguyện ý chung sống cùng một chỗ với ngoan vương kia?

23. Chương 23: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 2

Edit: mèo con ghét ăn cá

“Hoàng đệ tìm bổn Vương có việc gì không?” Trì Ngạo Dịch hỏi.

“Nga Hoàng huynh thân yêu bổn Vương tới là xem Hoàng tẩu” Trì Ngạo Nhiên đột nhiên nhớ tới chính sự, tân nương của Hoàng huynh này nghe nói là người của Cổ xích, tuy hần cũng không thích người của Cổ Xích giáo nhưng kia đều là chuyện quá khứ không cần phải nhớ lại, hơn nữa sai người phạm phải sai lầm không phải là Hoàng tẩu! nhưng là hần cũng biết nhất định Hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho Hoàng tẩu đâu, cho nên hần chính là đến đây để giúp đỡ.

“Xem nàng?” Trì Ngạo Dịch nghi hoặc hỏi. không biết Nhiên nhi có ý tứ gì, nàng là kẻ thù làm sao Nhiên nhi ại đến để xem nàng?

“Đúng, Hoàng huynh nghe nói Hoàng tẩu là một đại mỹ nhân ha ha ... Bổn vương muốn khai mở nhãn giới!” Trì Ngạo Nhiên nói dối, đến hần kỳ thật cũng tưởng là mình đến xem Hoàng tẩu này có xinh đẹp hay không, Hằng Châu này thiếu gì mỹ nhân, chẳng nhẽ nàng thật sự có thể đẹp thế sao?

“Nguyên lai lại là ham sắc đẹp?” Trì Ngạo Dịch nghiêm sắc mặt trừng mắt liếc Trì Ngạo Nhiên, tiểu tử này khi nào mới có thể đứng đắn đây.

“Đương nhiên, bổn Vương còn không có Vương phi đâu” Trì Ngạo Nghễ nói ngoại ý là có lẽ là hần cũng muốn có Vương phi (Tác giả nói xem vào : ai ai

Trì Ngạo Nhiên tiểu tử này còn nhỏ ..ách.. còn không có Sườn phi cùng tiểu thiếp đâu , hắc hắc .. cho nên hần hỏi như vậy cũng chỉ là thích mỹ nữ thôi! Hần cùng Trì Ngạo Dịch là một mẫu phi so với Trì Ngạo Dịch 20 tuổi , tiểu tử này kém 6 tuổi ! Ách ... so ra cũng giống như Khúc Huyền Yên với Thi Phàm đi)

Trì Ngạo Dịch vừa nghe lời này mặt càng đen nói: “ý của ngươi là nói là Vương phi của bổn Vương đổi cho người làm Vương phi? Lập tức cút trở về Nhiên Vương phủ của ngươi cho Bổn Vương”

“Ách ...” Trì Ngạo Nhiên không có chút kinh ngạc, hần đã quen với những chuyện cư xử của hoàng huynh, ha ha cười một tiếng hần nói: “Hoàng huynh người tức giận sao? Bổn Vương nghĩ người không cần hoàng

tẩu” hần cười , hóa ra hoàng huynh cũng để ý hoàng tẩu, trước kia hoàng huynh là sẽ không để ý hần trên trọc tới Sườn phi hoặc là tiểu thiếp! Xem ra hoàng tẩu không giống người thường nha.

“Bổn Vương không cần nàng” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói, như thế nào người khác có thể cảm giác được hần để ý Khúc Huyền Yên? Hần chỉ biết là hần hận Cổ Xích giáo , hần hận người Cổ Xích, hần hận nàng.

“Phải không ... Bổn Vương khiến cho hoàng tẩu cấp bổn Vương làm Vương phi!” Dứt lời Trì Ngạo Nhiên liền cười chạy ra khỏi phòng.

Trì Ngạo Dịch nghiêm mặt đi theo hần ra ngoài, tiểu tử này càng ngày càng thái quá!

Tối rồi ...

Trì Ngạo Nhiên vui vẻ chạy ở phủ Thân Vương, lúc này hần chợt nhớ tới chính sự, xoay người xem qua nhìn thấy hai thị vệ đang bưng cơm ... hần nếu không đoán sai ...! Chạy tới liền hỏi: “các người đưa đi cho ai?”

“Thất Vương gia! Đây chính là bữa tối của Vương phi!” Thị vệ cung kính thành thật trả lời

“Ah ~ Hoàng tẩu ở đâu?” Trì Ngạo Nhiên còn không biết hoàng tẩu ở đâu, nếu hần đoán không sai trong lời nói kia Hoàng tẩu không ở trong gian phòng của nàng, bởi vì Hoàng huynh tuyệt đối sẽ không để nàng an phận làm Vương phi.

“Vương phi hiện tại ở trong đại lao”.

“Cái gì? Đại lao ha ha .. Mau đưa bổn Vương đến xem” Trì Ngạo Nhiên cười có vẻ hứng thú, phía sau hai thị vệ lặng lẽ nói với nhau vài câu rồi gật đầu.

Ở phía sau cái cây gần đó Trì Ngạo Dịch nhắm mắt nhìn, không biết tên tiểu tử này còn muốn đùa giỡn cái gì nữa đây.

24. Chương 24: Thất Vương Gia - Trì Ngạo Nhiên 3

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Khúc Huyền Yên vẫn là đang cuộn mình ở một góc tường như vậy nàng mới cảm thấy yên tâm hơn một chút, nhà tù dù sao cũng là nhà tù cho dù có bạn vẫn là cảm thấy không thoải mái, mười ngày ... như thế nào?.

“Khụ khụ khụ ...” nàng bắt đầu ho khan, có lẽ bởi vì nhà tù rất lạnh lẽo nên mới bị như vậy.

“Đại tiểu thư người không sao chứ?” Tiểu nha đầu hỏi nàng, xem đại tiểu thư hình như là có bệnh nên sắc mặt mới tái nhợt như vậy.

Khúc Huyền Yên khoát tay nói: “Ta không sao...”

Ở ngoài cửa đại lao Trì Ngạo Nhiên nghe thấy hết thấy nhưng bởi vì Hoàng tẩu cúi đầu nên hần không nhìn rõ hình dáng của nàng, Hoàng tẩu phẩm chất không tệ ... vào nhà tù còn có người quan tâm đến nàng, mà nàng hình như có bệnh ... Trách không được thị vệ muốn đưa thuốc tới, Trì Ngạo Nhiên mặc xiêm y thị vệ đem thuốc và bữa tối đến, mở cửa nhà lao cười nói: “Vương phi tiểu nhân mang bữa tối cùng được (thuốc) đến đây”.

Khúc Huyền Yên đứng lên nhận lấy được cùng bữa tối, nàng ngẩng đầu lên cười nói: “Cảm ơn người”

Trì Ngạo Nhiên lần này nhìn Khúc Huyền Yên bộ dạng nhin không được muốn nuốt nước miếng Hoàng tẩu thật đẹp, lông mi dài cong vút, mắt to tròn , cái mũi nho nho, môi hồng hồng, khuôn mặt như ngọc xinh xắn lạnh lợi, đáng người cân đối xinh đẹp ... Trách không được nàng là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân, hần cười cười nói: “không việc gì đây là việc của tiểu nhân”.

Khúc Huyền Yên nhìn rõ “thị vệ” này diện mạo chưa từng gặp qua, nam nhân thanh tú này ... Trì Ngạo Dịch tuy là đệ nhất mỹ nam nhưng là nam tử này thật đáng yêu ha ha . Nhịn không được cười, không đứng ... hần như thế nào cùng Trì Ngạo Dịch thật giống nhau? Nàng cười cười nói: “ngươi có thể đi được rồi” dứt lời nàng liền bưng được cùng bữa tối quay trở lại góc tường.

Trì Ngạo Nhiên nhìn nàng bộ dáng, tinh thần mệt mỏi trong lòng có chút hơi đau đớn đây là cái cảm giác gì? Chính là đột nhiên cảm giác nhớ ... bảo vệ tốt Hoàng tẩu ah~. Đột nhiên đi tới kéo Khúc Huyền Yên nói: “theo ta đi”.

Khúc Huyền Yên bị hần kéo đột ngột nên có chút hoảng sợ, như vậy hần không phải thị vệ?

Khúc Huyền Yên đang tư duy thì bị âm thanh lạnh lùng kéo trở lại ——

“Hoàng đệ ngươi làm sao có thể mang ... phạm nhân của bổn Vương đi?” Trì Ngạo Dịch đứng ở cửa lao nói. Vì sao một một nam nhân gặp qua nàng đều muốn bảo vệ nàng? bởi vì nàng có gì xuất chúng sao? A ... buồn cười quá cho dù nàng có sở trường gì trong mắt hần cũng chẳng là gì.

“Hoàng đệ?” Khúc Huyền Yên tròn xoe đôi mắt nhìn về phía cánh tay đang bị lôi kéo của nàng, nam tử thanh tú này hần là đệ đệ của Vương gia? Như vậy cũng là Vương gia? Trách không được nàng cảm thấy hai người này có cái gì giống nhau.

“Hoàng huynh, ngươi đã tra tấn Hoàng tẩu sao?” Trì Ngạo Nhiên lần này không cười mà thực nghiêm túc hỏi hoàng huynh, hần không biết làm sao lại vậy, hần vẫn không nghĩ tới là Hoàng tẩu đã phải chịu khổ như thế.

“Bổn Vương như thế tra tấn nàng, nàng phạm sai lầm chẳng lẽ không phải nhận trừng phạt sao?” Trì Ngạo Dịch nghĩ thật là đúng đắn khi đi theo Nhiên nhi, Nhiên nhi như vậy đối với Khúc Huyền Yên thật tốt, khiến cho lòng hần chợt cảm thấy có chút khó chịu.

“Kia Hoàng huynh ngươi nói cho bổn Vương biết Hoàng tẩu phạm phải sai lầm gì rồi?” Trì Ngạo Nhiên cố chấp hỏi, hần muốn mang Hoàng tẩu ra khỏi nơi này.

“Nàng đã thương Nhị Sườn phi của bổn Vương chẳng lẽ không tính là sai phạm sao?” Trì Ngạo Dịch thần nhiên nói.

Trì Ngạo Nhiên nheo mắt quay đầu nhìn Khúc Huyền Yên nghi hoặc hỏi: “Hoàng tẩu đúng là như thế sao?”

Khúc Huyền Yên đầu tiên là sửng sốt sau đó cúi đầu cười khổ nói: “Phải” nàng thầm nghĩ trông đầu không phải là có giải thích cũng vô dụng sao? Sẽ là lãng phí hơi sức thôi.

“Hoàng tẩu? Người không nói sự thật cho bổn Vương” Trì Ngạo Nhiên khẳng định điều nàng nói không phải là sự thật, hần cũng không tin Hoàng tẩu vô duyên vô cớ đi đã thương cái loại người này.

25. Chương 25: Thị Tẩm

Edit: Mèo con ghét ăn cá

“Ta nói đều là thật, ta chính là đánh Nhị Sườn phi của Vương gia”. Khúc Huyền Yên nhẹ giọng nói.

“Hoàng đệ, ngươi nghe thấy được chứ? Chính nàng đã thừa nhận, ngươi còn có gì muốn nói sao?” Trì Ngạo Dịch cảm thấy hài lòng vì câu trả lời của Khúc Huyền Yên mới chợt cong lên.

Trì Ngạo Nhiên nhíu mày trầm mặc, hần chính là không tin hần có cảm giác Hoàng tẩu rat ay đánh người là vì bị bức đến đường cùng.

“Hoàng đệ, nàng võ công rất giỏi, mười thị vệ cũng không phải là đối thủ của nàng, người như thế nào hứng thú với mỹ nhân như vậy sao?” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngả, hỏi hần cũng không tin có nam nhân nào có hứng thú với nữ nhân tốt như vậy, cho dù Hoàng đệ phỏng chừng cùng Khúc Huyền Yên là ngang tài đi.

Trì Ngạo Nhiên nghi hoặc nhìn Khúc Huyền Yên nói: “Hoàng tẩu người có võ công sao?”

Khúc Huyền Yên gật gật đầu nói: “Àn, ta có võ công nếu không ta làm sao có thể mạo hiểm đánh Tịch nhi cùng Trà nhi”.

Trì Ngạo Nhiên nhìn Khúc Huyền Yên mỉm cười, Hoàng tẩu nhìn ôn ôn nhu nhu, mềm yếu vậy cư nhiên võ công lại còn tốt nữa! Thật đúng là không thể nhìn người bằng tướng mạo

Khúc Huyền Yên nhìn hần cười nghi hoặc hỏi: “Vương gia cười ta có võ công? Có cái gì đáng buồn cười? Vì võ công tốt sao?”.

Trì Ngạo Nhiên nghe nàng nói như vậy lập tức thu hồi lại bộ dáng buồn cười, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Hoàng tẩu người quay vào đi, bôn Vương không cứu được người xem ra để lần sau!”

“Ách? Lần sau? Vẫn là không cần, ta đi không chừng sẽ trọc ngoan vương nổi giận” Nói xong Khúc Huyền Yên bắt mắt bủi môi.

Trì Ngạo Nhiên nhìn dáng bộ của nàng thật đáng yêu, cúi người nói bên tai nàng: “Yên tâm đi Hoàng tẩu, lần sau bôn Vương nhất định sẽ thành công, bởi vì ... Bôn Vương cảm thấy cực kỳ hứng thú với người!” Dứt lời Trì Ngạo Nhiên liền cười phát tay áo rời đi.

“Đối với nàng cảm thấy hứng thú? Quên đi coi như hần nói giỡn đi — theo ta trở về”

Khúc Huyền Yên

Trì Ngạo Dịch bắt lấy cánh tay của nàng lạnh lùng nói: “Theo ta trở về, buổi tối cấp bôn Vương thị tắm!”.

Khúc Huyền Yên quay đầu nhìn về phía Trì Ngạo Dịch thản nhiên nói: “Vương gia ta còn chưa ăn cơm uống thuốc nữa, hơn nữa ta đang nhận hình phạt”.

Rõ ràng là có ý không muốn thị tắm !!!

“Người có thể tùy ý sao?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi xong liền đem nàng bế lên, y phục của nàng đã bẩn vừa vặn cần phải thay đổi. khoe môi tà ác gợi lên rồi bước ra khỏi nhà tù.

Khúc Huyền Yên bị hần ngang bướng ôm đi về hướng phòng bọn họ.

Ba — cửa bị hung hăng đá văng ra, bước nhanh về hướng buồng ngủ, Trì Ngạo Dịch đem nàng đặt lên giường rồi thân thể hần áp sát người nàng.

Khúc Huyền Yên đẩy hần ra nhíu mày hỏi: “Thị Phàm đâu?”

Trì Ngạo Dịch bị nàng đẩy ra cho nên khó chịu nói: “còn chưa có chết”

“Còn chưa có chết? người có ý tứ gì? Thị Phàm rốt cuộc ở đâu?” nàng luôn có một cảm giác bất an Thị Phàm khẳng định có chuyện.

“Ở chỗ Tịch nhi đó!” Trì Ngạo Dịch không kiên nhẫn nói.

“Cái gì? ở chỗ Tịch nhi?” Khúc Huyền Yên tròn tròn đôi mắt thấy trên người nam nhân này lạnh như băng hần cư nhiên đem Thị Phàm đến chỗ Tịch nhi, nơi đó không phải sẽ hại chết Thị Phàm sao?

“Uhm” Trì Ngạo Dịch gật đầu.

Khúc Huyền Yên giãy dụa muốn đứng dậy “ta muốn đi đem Thị Phàm ra , ta không thể để nàng ở lại đó chịu tội được”

Trì Ngạo Dịch hung hăng đem nàng đặt ở dưới thân lạnh lùng nói: “ đừng quên người hiện tại còn nhận hình phạt cho nên Bôn Vương không đồng ý thì trong Vương phủ một người người cũng không thể gặp”

“Ta cầu xin người ...Buông tha cho Thị Phàm đi, nàng còn nhỏ ...” Khúc Huyền Yên yếu ớt nói, nói nàng có võ công giỏi? vẫn là đầu không lại nam nhân trên người.

Thấy nàng bộ dạng mềm yếu cầu xin tha thứ Trì Ngạo Dịch trong lòng không có một chút thỏa mãn mà ngược lại có chút gì đó đau lòng, nhưng chính là hần không biết tại sao mình lại có loại cảm giác này, cúi đầu ở bên tai nàng nói: “nếu người nghe lời Bôn Vương sẽ bỏ qua”.

26. Chương 26: Thèm Ăn Kẹo Hồ Lô

Nàng không hiểu rõ vì sao nàng chỉ ở đại lao có 5 ngày đến ngày thứ 6 Trì Ngạo Nhiên đến đón nàng đi ra ngoài, nàng cũng không hiểu sao Trì Ngạo Nhiên lại có thể thành công đây.

Trì Ngạo Nhiên cũng không hiểu vì sao hắn lại có thể như vậy, chính là chỉ muốn thử một lần nữa mang Hoàng tẩu đi, nhưng lại có thể thành công, chẳng lẽ ... Hoàng hung muốn thả Hoàng tẩu đi? Nếu không phải thế tại sao Hoàng huynh lại không ngăn cản? thật sự là kỳ quái mà !!!.

Trong phòng.

Hôm nay sau khi được Trì Ngạo Nhiên đưa ra, Khúc Huyền Yên lúc ngồi nghỉ mới phát hiện thân thể có chút thay đổi, trước kia nàng chưa bao giờ vì hoàn cảnh khắc nghiệt mà sinh bệnh nặng như vậy! Mấy ngày nay có thể vì bệnh cũ đang còn lại thêm bệnh mới, hơn nữa năm ngày nàng buổi tối đều không được ăn cơm cùng uống thuốc lại còn bị Trì Ngạo Dịch tới đem đi thị tẩm cho nên thân thể nàng ngày càng thêm bệnh.

Khụ khụ khụ ... nàng lại bắt đầu ho khan kịch liệt.

“Tỷ tỷ!” Trữ Thi Phàm vỗ vỗ lưng Khúc Huyền Yên nàng mới tốt hơn một chút, tỷ tỷ từ sáng sớm lúc đi ra đến giờ tỷ tỷ luôn ho khan như vậy, nàng biết tỷ tỷ nhất định phải chịu nhiều khổ cực, so với những điều nàng phải chịu thì tính cái gì...

“Khụ khụ ... không có việc gì” Khúc Huyền Yên đưa mắt nhìn Trữ Thi Phàm an ủi, đột nhiên nàng nhìn thấy trên cánh tay Trữ Thi Phàm có máu từ vết thương chảy ra. Bắt lấy cánh tay của Thi Phàm lo lắng hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Trữ Thi Phàm thu hồi cánh tay bị Khúc Huyền Yên đang cầm nói: “Không có gì”. Nàng làm sao có thể làm cho tỷ tỷ đang bệnh lo lắng?

“Là Tịch nhi sao?”

“Tỷ tỷ thật sự không có việc gì” Thi Phàm nhẹ nhàng nói.

“Khụ khụ khụ ... Thi Phàm tỷ tỷ thực sự xin lỗi muội!” Khúc Huyền Yên nghẹn ngào, nàng là tỷ tỷ cũng chưa có biện pháp gì chiếu cố tốt Thi Phàm thì làm sao để làm tỷ tỷ !

“Không có! Tỷ tỷ người không cần xin lỗi muội, thực ra là muội mới là thực sự xin lỗi tỷ! ta không có cách nào bảo vệ cho tỷ lại còn là phiền đến tỷ, ta thực sự xin lỗi người tỷ tỷ ...” Trữ Thi Phàm cầm tay tỷ tỷ khóc lớn.

“Làm sao bây giờ ... chúng ta nên làm cái gì bây giờ...” Khúc Huyền Yên vô lực nói, cuộc sống hiện tại của nàng không biết phải làm sao, đến một cái nha hoàn cũng có thể vô lễ với các nàng, bởi vì các nha hoàn đó biết nàng chính là trên danh nghĩa Vương phi nhưng lại bị thất sủng..

“Hoàng tẩu được đến đây” Trì Ngạo Nhiên bưng được đến,

Khúc Huyền Yên nói: “ thế nào người có thể làm việc này?”

Khúc Huyền Yên nhìn Trì Ngạo Nhiên bưng chén thuốc trong lòng thực cảm động hắn là Vương gia sao có thể làm được việc này “Hoàng đệ người đừng phí công ta có thể không uống!”

“Không có việc gì Hoàng tẩu uống nhanh đi!” Trì Ngạo Nhiên cười cười đem được đưa cho Khúc Huyền Yên giúp Hoàng tẩu sắc thuốc cũng không phải không tốt ít nhất có thể đường đường nhìn thấy hoàng tẩu!

Khúc Huyền Yên cười cười một ngụm thuốc nuốt xuống, che miệng lại nói: “Đáng quá!”

“Tỷ ta đi mua cho người kẹo hồ lô” Trữ Thi Phàm vội nói

“ Ah đã lâu ta chưa ăn kẹo hồ lô rồi” Khúc Huyền Yên vừa nghe kẹo hồ lô liền gật đầu, trước kia nàng cùng muội muội ở Cổ Xích đều rất thích kẹo hồ lô.

“Hảo, tỷ ta đi mua, nhưng là ... ta không ra ngoài được” Trữ Thi Phàm khó sử nói.

“Không sao Thi Phàm mang theo ngọc bội của ta là có thể đi ra ngoài”. Trì Ngạo Nhiên cười nhưng là... ngọc bội là tượng trưng cho hoàng tôn tử đệ bình thường hần sẽ không cho người khác xem nhưng là vì hoàng tẩu hi sinh một chút cũng có sao đâu? Nói xong đem ngọc bội bỏ xuống đưa cho Trữ Thi Phàm.

Trữ Thi Phàm cười cười liền cầm ngọc bội chạy đi ra ngoài.

Khúc Huyền Yên nhìn Trì Ngạo Nhiên mỉm cười nói: “Ta cảm ơn ngươi Ngạo Nhiên”

Trì Ngạo Nhiên ngây ngây nhìn nụ cười xinh đẹp của Hoàng tẩu, Hoàng tẩu vừa gọi hần ... Ngạo Nhiên!!!

27. Chương 27

Trữ Thi Phàm cầm ngọc bội nên có thể đi ra khỏi Vương phủ, nàng vui vẻ chạy ở trên đường, thời gian dài không được ra ngoài ... cái ngoạn vương kia không cho phép nàng cùng tỷ tỷ ra khỏi vương phủ, ai

bất quá hôm nay rốt cuộc cũng được đi ra ngoài một chuyến, đáng tiếc là tỷ tỷ không được đi cùng, không khi nơi này quả thật tốt so với áp lực trong vương phủ thì ...

Bán kẹo hồ lô đây! Bán kẹo hồ lô đây....

Thi Phàm nghe tiếng bán kẹo hồ lô lập tức chạy tới ——

Đột nhiên nàng không ngờ ở đâu một đám cầm kiếm chạy tới. Hắc y nam tử vây quanh nàng, nàng lập tức cảnh giác, bọn họ bất ngờ xuất hiện nhiều như người như vậy thoát nhìn đều là cao thủ, bất luận thế nào nàng cũng đánh không lại!

“Các ngươi muốn cái gì?” Thi Phàm cất tiếng hỏi, người trước mặt chắc là đầu lĩnh.

Nam tử từng bước tiếp cận nàng thản nhiên nói: “Lão gia của chúng ta muốn gặp ngươi”

“Lão gia của các ngươi? Lão gia? Gặp ta?”

“Lão gia của chúng ta chính là đương triều Tể tướng Tư Đồ lão gia” Nam tử có chút tự hào nói.

“Tìm ta làm cái gì?” Trữ Thi Phàm hồ nghi hỏi, Tể tướng tìm một nha hoàn làm gì?

“Hãy bớt xàm ngôn đi!” Nam tử không kiên nhẫn đánh ngắt nàng sau đó phân phó thủ hạ, nháy mắt bọn thủ hạ đều hiểu liền đem Trữ Thi Phàm cho vào bao tải mang đi ...

Vương phủ.

“Ngạo Nhiên trước tiên nên tìm một phòng rồi nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa Thi Phàm mới có thể trở về.” Khúc Huyền Yên nhìn hần, hần như muốn cứ ở lại nơi này nên mới mở miệng hỏi, tiểu nha đầu Thi Phàm kia như thế nào vẫn chưa trở về? Lại ham chơi

“Ách? Không cần ... chờ một chút đi” Trì Ngạo Nhiên cười nói, hần ở chỗ này còn có thể giúp Hoàng tẩu nữa.

“Ngươi vẫn là nên đi nghỉ ngơi đi” Khúc Huyền Yên tốt bụng nhắc nhở.

“Ai nha ~ Hoàng tẩu ngươi không phải đuổi bọn Vương đi đấy chứ? Bọn Vương tuy rằng không có bằng Hoàng huynh như cũng là đương kim Mỹ nam thứ hai nha” Trì Ngạo Nhiên bất mãn, hần đương nhiên biết Hoàng tẩu không phải đuổi hần mà là muốn cho hần hảo hảo nghỉ ngơi ... nhưng là chỉ đùa một chút chắc cũng không sao!.

“Ta không có ... chính là muốn cho ngươi nghỉ ngơi một chút”. Khúc Huyền Yên vội vàng giải thích.

“Hắc hắc ... bổn Vương còn muốn nhìn ngươi , ngươi là Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân mà” Trì Ngạo Nhiên cười nói, nhưng trong lòng hắn có một tia tiếc nuối hận Hoàng tẩu không phải là của hắn mà là của Hoàng huynh.

“Nói cái gì? Ngươi mới mấy tuổi đã nghĩ đến mỹ nhân?” Khúc Huyền Yên buồn cười nhìn hắn, kỳ thực hắn rất đáng yêu, so với hoàng huynh của hắn thật tốt hơn nhiều.

“Bổn Vương 14 tuổi có thể có Vương phi!” Trì Ngạo Nhiên không cho là đúng.

“Vậy ngươi có phải là muốn Bổn Vương đem Vương phi của mình đổi cho ngươi làm Vương phi?” một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nam nhân từ phía cửa vang lên.

Trì Ngạo Nhiên thấy người đến đoán là Hoàng huynh một chút cũng không lưỡng lự gật đầu nói: “Bất quá sợ Hoàng huynh ngươi không đồng ý”>

Khúc Huyền Yên cúi đầu Ngạo Nhiên không sợ chết sao?

“Có thể Bổn Vương sẽ đồng ý bất quá xem Khúc Huyền Yên chính mình có đồng ý không thôi” Trì Ngạo Dịch nhếch môi cười.

“Đương nhiên không đồng ý ta đi rồi Thi Phàm làm sao bây giờ?” Khúc Huyền Yên kiên quyết phủ nhận

28. Chương 28: Hoảng Hốt

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Đến giữa trưa ... Khúc Huyền Yên thân thể đau nhức cùng mệt mỏi ngồi dậy, trong người cảm giác như rỗng tuếch, nằng thán nhẹ một tiếng rồi mặc quần áo xuống giường ...

Thi Phàm đã đi được thời gian dài như vậy rồi như thế nào vẫn chưa trở lại ? nga cũng đúng cho dù trở lại cửa đóng cũng không dám xông vào bởi vì Thi Phàm biết là Trì Ngạo Dịch đang ở đây.

Thùng thùng thùng ... có tiếng gõ cửa

“Vào đi” Khúc Huyền Yên nói.

Cửa cũng không có mở, Khúc Huyền Yên đành phải nhắc lại : “vào đi”.

Cửa mở chậm chậm, người vào là Trữ Thi Phàm nằng đi cúi đầu như tiểu hai tử làm sai chuyện gì, trong tay cầm kẹo hồ lô giơ lên trước mặt Khúc Huyền Yên có chút khấn trương nói: “tỷ tỷ, kẹo hồ lô”.

Khúc Huyền Yên tiếp nhận kẹo hồ lô kỳ quái nhìn Thi Phàm hỏi: “ngươi làm sao vậy?không thoải mái sao?”

“Không , không có tỷ ngươi nhanh ăn đi !” Thi Phàm lấp bắp nói

“Nga, không được có phải hay không có người khi dễ ngươi?” Khúc Huyền Yên xem nằng ấp úng bộ dáng trong lòng không biết tại sao lại có một loại cảm giác kỳ quái.

“Thật sự không có, tỷ ăn đi” Trữ Thi Phàm tránh né câu hỏi của nằng.

Khúc Huyền Yên xem nằng chính là không chịu nói đành phải cười một cái ăn xong kẹo hồ lô.Kẹo hồ lô cho nằng một loại cảm giác quen thuộc như ở Cổ Xích , thời điểm này nằng thường xuyên kêu hạ nhân đi mua về để ăn.

“Đúng rồi , Thi Phàm ngươi trở về khi nào?” Khúc Huyền Yên đột nhiên hỏi, không phải là Thi Phàm đã phải đợi thật lâu chứ ?

“Ta ...ta ...ta đã sớm trở lại” Trữ Thi Phàm ấp úng nói,, bất giác nắm chặt tay kỳ thật là nằng đang nói dối, nằng mới vừa trở về mà thôi, nằng không biết là làm như vậy có đúng hay không nhưng chính là nằng oán

“Phải không? Kia thực xin lỗi đã để cho người chờ lâu” Khúc Huyền Yên thấy thật có lỗi, tất cả đều do Trì Ngạo Dịch cứ cùng nàng ... Mới khiến cho Thi Phàm chờ lâu như vậy.

“Người là đang làm cái gì sao?” Trữ Thi Phàm nghe lời của nàng như là đang có việc, đành phải mượn chủ đề này để hướng sang.

“Ách? ... không có gì”. Khúc Huyền Yên có chút đỏ mặt cúi đầu lần đầu tiên nàng có loại cảm giác này không biết là vì sao nghĩ tới nàng cùng Trì Ngạo Dịch ở cùng một chỗ này làm “chuyện tốt” nàng sẽ không biết xấu hổ.

Trữ Thi Phàm xem mặt tỷ tỷ đỏ bừng đáng là biết chuyện gì xảy ra liền hỏi: “tỷ người thích Vương gia sao?”

“? Đương nhiên không thích” Khúc Huyền Yên nói lời trái với lương tâm, nàng kỳ thật không thích Trì Ngạo Dịch chính là có một chút cảm giác mà thôi,

“Thật sự?” Trữ Thi Phàm lại một lần nữa xác định

“Ân” Khúc Huyền Yên xác định gật đầu(chính là nàng không biết nàng đã xác định chắc chắn cấp cho Trì Ngạo Dịch rước lấy một cái họa sát thân !!!! ~.~)

“Nga ! vậy là tốt rồi” Trữ Thi Phàm thở phào nhẹ nhõm

“Cái gì tốt?” Khúc Huyền Yên xem nàng đáng bộ kỳ quái hỏi.

“Không có gì” Trữ Thi Phàm miễn cưỡng cười trả lời.

“ Người ăn một cái” Khúc Huyền Yên không để ý nữa liền cười đem kẹo hồ lô đặt trước mặt Trữ Thi Phàm mời nàng ăn.

“Ân” Trữ Thi Phàm cắn xuống dưới một cái kẹo hồ lô.

Ha ha Khúc Huyền Yên vui vẻ cười

Càng nàng cùng nhau cười vui vẻ Chính là không biết ... tiếng cười này còn có thể duy trì được bao lâu

29. Chương 29: Mang Thai

Mấy ngày nay nàng ở trong Vương phủ thật yên tĩnh, trừ ngẫu nhiên buổi tối Vu Nguyệt Dật cùng Trì Ngạo Nhiên đến, còn có buổi tối Trì Ngạo Dịch đến ngoài ra không có người nào tới quấy rầy.

Nhưng là hôm nay buổi sáng nàng thấy nơi nơi trong phủ người người đều chạy tới chạy lui giống như có chuyện trọng đại gì xảy ra.

Ai có thể nói cho nàng biết phát sinh chuyện gì? Khúc Huyền Yên liền ngăn một nha hoàn lại hỏi.

“Dạ Vương phi là Nhị Sườn phi mang thai” Nha hoàn trả lời xong liền đi.

Tịch nhi mang thai ... lòng của nàng bị hung hăng đụng phải, Tịch nhi ...mang thai con của hần ... mà nàng còn không bằng một cái Sườn phi... nàng cười khổ nhưng là nàng không biết chính mình cười kia là cười gì...

Trữ Thi Phàm cùng Vu Nguyệt Dật còn có Trì Ngạo Nhiên nhìn Khúc Huyền Yên cười khổ trong lòng bất đồng cảm giác ...

Trữ Thi Phàm nhìn nàng cười khổ như vậy ý nghĩ trong lòng không xác định ... tỷ tỷ thật sự không thích Vương gia sao...

Vu Nguyệt Dật nhìn nụ cười khổ của Huyền Yên ... Đúng là nàng vẫn còn thích Vương gia ...

Trì Ngạo Nhiên nhìn Hoàng tẩu cười khổ ... vẫn cũng sẽ không thuộc về hần như vậy ...hần sẽ quên đi..

Bọn họ ba người cùng nhau đi qua nơi Khúc Huyền Yên cười nói : “đến đây”

“Ân , tỷ tỷ người không tới nhìn sao?” Trữ Thi Phàm hỏi biết chuyện Tịch nhi mang thai .. tỷ tỷ trong lòng đau khổ sao?

“Ta .. vẫn là không nên đi” Người ta mang thai nàng đến làm gì.

“Không được, Vương phi người nên đến nhìn xem” Vu Nguyệt Dật kiên định nói.

“Vì sao?” nàng kì quái hỏi người ta mang thai nàng đi làm cái gì?

“Ân , cấp bậc lễ nghĩa người hẳn là nên đi xem không phải sao?” Vu Nguyệt Dật cười hỏi.

“Nhưng là ...ta không muốn đi”

“Hoàng tẩu, Nguyệt Dật huynh nói rất đúng người hẳn là nên đi xem”. Trì Ngạo Nhiên cũng phụ họa để, tuy rằng làm ột nữ nhân khác đi xem người khác mang thai đứa nhỏ của tướng công mình sự thật này thật tàn nhẫn, nhưng là hẳn nói vậy cũng chỉ là muốn tốt cho Hoàng tẩu.

“Kia, được rồi ..” Nàng miễn cưỡng gật đầu đi xem xem có cái gì.

Cứ như vậy cả bốn người họ cùng đi đến chỗ Tịch Nhi, đến cửa liền thấy Trì Ngạo Dịch đang ngồi ở đầu giường quan tâm hỏi han đại phu, bởi vì bọn họ không ở trong tầm mắt của hẳn cho nên hẳn không nhìn thấy “ thân mình nàng không có việc gì ?”

“Dạ Vương gia không có việc gì”

“Đứa nhỏ có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề”

“Thân thể của nàng suy yếu có thể hay không ảnh hưởng tới đứa nhỏ?”

“Sẽ có một ít”

“Bốn Vương sẽ hao hao chiếu cố Nhị Sườn phi!” Những lời này cơ hồ chỉ ra hẳn thực để ý đến Tịch nhi cùng đứa nhỏ, tâm của Khúc Huyền Yên hung hăng bị đâm một chút,hẳn như vậy để ý! Hẳn cũng may hồ!

Tịch nhi thấy bốn người ở cửa lập tức hướng Trì Ngạo Dịch làm bộ đáng yếu ớt nói: “Vương gia Thiếp thân thấy không thoải mái”

Trì Ngạo Dịch quay đầu về phía giường nhú mày ôn nhu nói: “Làm sao không thoải mái?”

“Nơi này “ Tịch nhi chỉ vào bụng

Trì Ngạo Dịch vừa thấy là bụng liền hướng đại phu hô to: “đi hàm thuốc bổ”

“Vương gia

vạn nhất có người đồ mắt muốn hại thiếp làm sao bây giờ?” Tịch Nhi nói, nàng muốn Khúc Huyền Yên nhìn à xem Vương gia hiện tại để ý ai!!

“Ai muốn hãm hại người?”

30. Chương 30: Đau Lòng

“Vương phi tỷ tỷ

lần trước chúng ta phát sinh tranh chấp, sau này nàng giống như cũng rất hận thiếp, thiếp cũng không biết ... thiếp thân sợ ...” Tịch nhi vẫn làm bộ như không thấy ngoài cửa có Khúc Huyền Yên vẫn làm nũng Trì Ngạo Dịch .

“Khúc Huyền Yên ... nếu nàng ta tổn thương người nàng ta nhất định phải chết” Trì Ngạo Dịch hung hăng nói hoàn toàn không biết rằng Khúc Huyền Yên ở ngoài cửa.

Tâm của Khúc Huyền Yên đau sót, chỉ tại hồ ly cái Tịch Nhi có trong bụng hài tử của hắn, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến nàng sao? Vì sao lại đối xử như vậy với nàng? Nếu không cần nàng nữa sao còn muốn cho nàng quay về Vương phủ? A ... đúng rồi chỉ là vì báo thù ! ! ! chỉ là vì báo thù ! ! ! nàng có thể đứng cùng một phía cùng hắn thân mật sao? Nàng không cần biết, cần bản tướng công của nàng không cần nàng sao? Chính nàng có thể không cần sao?!

Xoay người chuẩn bị rời đi

Trì Ngạo Nhiên bắt được cánh tay của nàng khuyên nhủ: “Hoàng tẩu người không thể đi.” Hắn đương nhiên thấy trong đáy mắt Hoàng tẩu đầy bi thương nhưng là tại sao? Nữ nhân đều là như vậy sao?

“Vì sao?” Khúc Huyền Yên nghiêng đầu về phía Trì Ngạo Nhiên khó hiểu hỏi.

“Người hắn chịu sống như vậy!” Trì Ngạo Nhiên nghiêm túc nói.

Đang ở một chỗ thân mật hai người nghe thấy được bọn họ nói chuyện, Trì Ngạo Dịch nheo mắt lại thấy tự hồ muốn chạy đến, Khúc Huyền Yên nàng ghen tị? A ... vì sao trong lòng hắn có một tia mừng thầm? Đá đi cảm xúc trong lòng, lạnh lùng nói: “Nhiên nhi”

“Hoàng huynh chúng ta đến xem Nhị Sườn phi” Trì Ngạo Nhiên cười nói.

“Ân đến xem một chút là có thể” Trì Ngạo Dịch thản nhiên nói.

Này là có ý tứ gì? Ý tứ là không cho bọn họ ở lâu sao? Khúc Huyền Yên cười khổ, nữ nhân ghen tị tâm là đáng sợ ! Nhưng là ở hắn trong mắt nàng chính là cái loại người này sao? Khúc Huyền Yên ngàng đầu nhìn Trì Ngạo Nhiên thản nhiên nói: “Hắn rồi? có chuyện gì nhất định phải đến đâu? Ta mệt rồi muốn trở về nghỉ ngơi” Dứt lời nàng bỏ cánh tay Trì Ngạo Nhiên ra liền đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ

người cũng không tiến vào xem muội muội sao? Vẫn là tỷ tỷ người chán ghét tan gáy cả nhìn xem ta cũng không thể?” Tịch nhi cố ý nói, nàng muốn nhìn xem cùng với Khúc Huyền Yên ai lợi hại hơn.

Khúc Huyền Yên dừng cước bộ lại là nói nàng lòng dạ hẹp hòi sao? A .. nàng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “ Người nói đúng rồi”

“ Ô ô ~ ~ Vương gia ~ ~ người xem tỷ tỷ thật sự chán ghét thiếp thân đến vậy sao? Thiếp thân như vậy không làm cho người thích không?” Tịch nhi làm bộ như ủy khuất nói.

“Tịch nhi đừng khóc sẽ không tốt cho đứa nhỏ” Trì Ngạo Dịch ôn nhu an ủi sau đó lại lạnh lùng nói Khúc Huyền Yên: “Khúc Huyền Yên người không cần chọc giận Bổn Vương”

Khúc Huyền Yên hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Ta không nghĩ chọc giận Vương gia chính là không que nhìn người nào đấy thôi”

Tịch nhi đương nhiên biết nàng nói đó là nói chính mình càng thêm ủy khuất nói: “Vương gia

~ Thiếp thân thật ủy khuất thiếp thân không có ... thực xi lỗi tỷ tỷ, tỷ tỷ làm sao có thể nói như vậy với thiếp thân?”

“Ta có nói là người sao?” Khúc Huyền Yên xoay người nhìn Tịch nhi lạnh lùng nói.

“Khúc Huyền Yên người còn muốn chọc giận Bổn Vương sao?” Trì Ngạo Dịch đứng lên quát lớn

“Ta chọc giận người? Đối với ta chính là muốn chết như thế nào? ! Người sẽ đem ta ra giết! Ta không muốn sống chẳng? Ta đã sớm không muốn sống! Vì sao ? vì sao người đối với ta như vậy? vì sao ! người đi Hàng Châu tìm ta mang về Vương phủ chỉ là để báo thù sao? Người đối xử với ta tàn nhẫn vậy, vì sao chứ? Ta có lẽ là cừu nhân của người đi nhưng là ta cũng không thể lựa chọn hình cái chết? ta không muốn sống chẳng có thể chứ?” Khúc Huyền Yên khóc ... nàng chịu không nổi! nàng không thể trở mặt nhìn người khác mang thai đứa nhỏ của tướng công của mình , lòng của nàng thực sự rất đau! Nàng chính là chịu không nổi! nàng thích Trì Ngạo Dịch ... có lẽ đi

31. Chương 31: Nàng Hâm Được

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Nhìn nước mắt của nàng trong lòng hắn có một tia thương tiếc nhưng vẫn là lạnh lùng nói: “Bổn Vương mang người về Vương phủ chính thật là vì báo thù nên mạng của người Bổn Vương sẽ từ từ quyết định!”

“A ... lời này dường như Đại Vương gia người cho là có thể nắm trong tay hết thấy sao? Ta cho người biết không có khả năng ! nhưng là... Ta còn phải sống vì ta còn có Thi Phàm !” Khúc Huyền Yên hung hăng trừng mắt nhìn Trì Ngạo Dịch nói.

Trữ Thi Phàm kinh ngạc tỷ tỷ nói là vì nàng? Là tỷ tỷ thừa những biểu hiện như vậy là vì nàng, không cần không phải vì nàng, nhưng là vì cái gì? Lòng của nàng có chút cảm động tỷ ... Người thế nào lại ngốc như vậy ?

“Biết là tốt rồi” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái rồi ngồi xuống.

Khúc Huyền Yên thần nhiên liếc mắt một cái nhìn hai người thân mật chuẩn bị rời đi

“Đợi chút” Trì Ngạo Dịch gọi lại nói: “Về sau thuốc dưỡng thai của Tịch Nhi người sẽ tới hầm” Hắn muốn xem Khúc Huyền Yên có dám hay không hăm hại đứa nhỏ trong bụng Tịch nhi

“Cái gì? Ta đến hầm được?” Khúc Huyền Yên hồ nghi hắn bảo nàng đến? Nàng hầm thuốc dưỡng thai cho Tịch Nhi? Chết sợ là không tin cho nên mới khảo nghiệm nàng đi!

“Đúng, người đến” Trì Ngạo Dịch khẳng định lại.

“Vương gia

Người làm sao có thể mời nàng đến ...” Tịch Nhi ngăn cản thuốc dưỡng thai của nàng là cho người này hầm không phải là không có việc gì từ tìm đến sao?

“Để cho nàng đến!” Trì Ngạo Dịch kiên định nói, giọng điệu bất lưu.

“Hoàng huynh như vậy là tốt sao? Hoàng tẩu dù sao cũng là Vương phi!” Trì Ngạo Nhiên không hiểu Hoàng huynh sao có thể bắt Hoàng tẩu làm cái việc phiền toái là hầm được?

“Như thế nào không tốt? Nô tài là người, Vương phi cũng là người!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói, hắn biết Nhiên nhi thương thích Khúc Huyền Yên bằng không sẽ không nhiều lần mà vì nàng cầu xin tha thứ. Mới có vài ngày như vậy mà khiến cho Nhiên nhi cùng Nguyệt Dật đối với nàng khẳng khái một mực bảo vệ.

“Nhưng là ...”

“Không cần nói . ta hầm” Khúc Huyền Yên bình thần cắt ngang lời của Trì Ngạo Nhiên. Chẳng phải Trì Ngạo Dịch muốn khảo nghiệm nàng sao? Hảo nàng tiếp chiêu!

“Hoàng tẩu người là Vương phi làm sao có thể hầm được ột cái Sườn phi được?” Trì Ngạo Nhiên bất ngờ nhìn Khúc Huyền Yên hỏi.

Khúc Huyền Yên nhìn về phía Trì Ngạo Nhiên nói: “Chính như Vương gia nói, nô tài là người ta cũng vậy thôi, việc nô tài làm được sao ta lại không thể? Hơn nữa việc gì Vương gia phân phó ta chỉ có thể làm theo.”

“Hảo, hiện tại người đi đi” Trì Ngạo Dịch gọi khéo môi nói.

Khúc Huyền Yên xoay người đi ra ngoài, nói không đau lòng là giả nhưng nàng cũng chỉ có thể chịu đựng! vì Thi Phàm chỉ có thể là chịu đựng!!!

Trữ Thi Phàm oán hận trừng mắt nhìn Trì Ngạo Dịch, hắn đối với tỷ tỷ như vậy làm sao chịu đựng nổi? Làm cho tỷ tỷ là một Vương phi phải đi hầm được ột cái Sườn phi? Đối đãi với tỷ tỷ như một cái nha hoàn sao? Nàng chạy đi ngăn cản tỷ tỷ.

“Thi Phàm sao vậy?” Nàng bị ngăn cản dừng lại, Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nghi hoặc hỏi.

“Tỷ người là Vương phi sao có thể làm việc này?”

Khúc Huyền Yên cười nói: “Như thế nào nô tài làm được còn ta không có khả năng sao?”

“Nhưng là ... Người làm sao có thể cấp cái hầm được cho Tịch Nhi kia?”

“Cho ai cũng giống nhau đều là hầm được thôi” Khúc Huyền Yên cười nói.

“Để ta hầm”

“Không được, người không có nghe Vương gia nói sao? Chỉ có thể là ta” Khúc Huyền Yên khuyên nhủ.

Thi Phàm không nói lời nào

Khúc Huyền Yên cười cười, liền đi tâm đau nhưng lệ không thể rơi.... Trì Ngạo Dịch người thật sự là thích tổn thương người khác.

Trữ Thi Phàm nhìn bóng lưng của nàng Người yên tâm ta sẽ báo thù ! ! !

32. Chương 32: Âm Đàm

Xem tỷ tỷ đang ngủ, Trữ Thi Phàm cũng nên chuẩn bị kế hoạch ... vượt tường ra khỏi Vương phủ bởi vì là buổi tối bọn thị vệ không nhiều như buổi sáng, nàng thoải mái ra khỏi Vương phủ...

Mật thất

“Trà nhi cho ta cái gì là công đạo?” Một cái lão nam nhân ngồi ở trên nhìn Vương Trà nhi lạnh lùng hỏi.

“Tư Đồ lão gia, cái kia Tịch Nhi không biết dùng cái ma thuật gì cứ nhiên mang thai đứa nhỏ của Vương gia” Trà nhi giải thích, trong lòng thực không yên nàng biết trước mắt nàng nam nhân này thực rất nguy hiểm.

“Nga? Vậy người như thế nào lại không có mang thai?” Tư Đồ lão gia liếc mắt nhìn

“Gần đây Vương gia vẫn là ở chỗ Vương phi cùng Lương Tịch Nhi kia, căn bản là không chạm vào ta” Vương Trà Nhi cẩn thận nói.

“Phải không? vậy người không có biện pháp nào sao?” Tư Đồ lão gia cười hỏi.

“Trà Nhi không biết thỉnh Tư Đồ lão gia chỉ điểm” Vương Trà Nhi cúi đầu nói.

“Lương Tịch nhi không phải mang thai sao?”

“Là nàng mang thai”

“Kia Vương gia không phải làm cho tân Vương phi hầm được sao?” Tư Đồ giáo hoạt hỏi.

“Phải ..” Trà Nhi tiếp tục trả lời sau đó lập tức phản ứng lại nói: “Tư Đồ lão gia ý ngài có phải ...”

“Nếu thành người sẽ có lợi” Tư Đồ lão gia cười nói.

“Trà Nhi đa tạ Tư Đồ lão gia chỉ điểm” Vương Trà Nhi cung kính nói.

“Ân, đi xuống lĩnh thưởng đi” Tư Đồ gật đầu phân phó, Vương Trà Nhi liền đi xuống.

“Lão gia Trữ Thi Phàm cầu kiến” một cái Thị vệ hướng Tư Đồ bẩm báo.

“Để cho nàng đi vào”

Trữ Thi Phàm đi vào nơi này đen đen nhưng là đồ dùng chỉnh tề

“Trữ tiểu thư lần này tới là có tin tức gì muốn nói cho ta biết sao?” Tư Đồ cầm chén trà ngồi hỏi.

“Là có tin tức” Trữ Thi Phàm thản nhiên nói

“Nga . là tin tức gì?” Tư Đồ cười nói

“Tin tức tốt”

“Nói đi”

“Ta quyết định giúp người” Trữ Thi Phàm đã quyết định

33. Chương 33: Thử Khúc Huyền Yên

Ba

một tiếng làm đánh thức Khúc Huyền Yên đang ngủ say, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy Trì Ngạo Dịch đóng cửa phòng rồi tiến đến gần nàng

“Vương gia?” Khúc Huyền Yên kì quái gọi đã trễ thế này hắn như thế nào lại đến đây?

Trì Ngạo Dịch không nói lời nào chính là lập tức đi về phía nàng sau đó nằm đè lên nàng

Bị hấn áp đảo Khúc Huyền Yên đầu tiên là sửng sốt sau đó là rối bời, nói: “Vương gia ... đừng”

“Cái gì?” Trì Ngạo Dịch kinh ngạc khi bị nàng cự tuyệt.

“Người không phải ở chỗ Tịch Nhi sao? Đến chỗ của ta làm cái gì?”

Nghe khẩu khí của nàng giống như bất mãn Trì Ngạo Dịch trong lòng thấy thỏa mãn cười cười, sau đó cúi đầu nói bên tai nàng: “Khúc Huyền Yên người đang ghen?”

Khúc Huyền Yên trừng mắt liếc hắn 1 cái nói: “Ai ghen ỉ?”

Khóe môi Trì Ngạo Dịch gợi lên nói: “Hay là Bồn Vương cũng làm cho người mang thai đứa nhỏ của Bồn Vương không phải tốt lắm sao?”

“Ai thềm mang thai hài tử của người?” Khúc Huyền Yên không cười nói, nàng mới không cần bố thí như vậy đâu.

“Khúc Huyền Yên người đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhắc nhở, nữ nhân này cứ nhiên lại không muốn? Chẳng lẽ mang hài tử của hắn sẽ khổ sở sao?

Hừ . Khúc Huyền Yên xoay mặt đi không thèm nhìn hắn.

Trì Ngạo Dịch thấy nàng không có phản bác gì liền tức giận.

Xoạt —— Xiêm y của nàng bị Trì Ngạo Dịch xé nát

(tên ngoan Vương này có sở thích xé quần áo hay sao vậy trời == lần nào cũng xé .. xé)

Ngoài phòng mưa tầm tã

Trong phòng tiếng thở gấp liên tục ... (xấu hổ

)

Lúc Khúc Huyền Yên tỉnh lại thì Trì Ngạo Dịch đã sớm rời đi ... Mà Trữ Thi Phàm đã sớm ở trong phòng.

“Thi Phàm người như thế nào mà sớm như vậy đã tới rồi?” Khúc Huyền Yên cười hỏi, bình thường Thi Phàm không có tới sớm như vậy.

“Ah, nhàn rồi quá cho nên mới tới sớm” Trữ Thi Phàm nói, kỳ thật nàng mới từ Âm Đàm trở về.

“Người không ngủ sao?” Khúc Huyền Yên hỏi hiện tại cũng vừa sáng, làm sao có thể nhàn rồi đây?

“Ta, ta dậy rồi” Trữ Thi Phàm nói dối, nàng làm sao có thể cho tỷ tỷ biết cái giao dịch kia?

Nga

Khúc Huyền Yên cũng không có phát hiện Trữ Thi Phàm mất tự nhiên

“Tỷ, tối hôm qua Vương gia ngủ lại đây sao?”

Ân , Khúc Huyền Yên gật gật đầu, nhớ tới đêm qua mặt nàng có chút hơi hơi phỉm hồng, hân hiện tại đối với nàng là ôn nhu ...

“Ha ha ... tỷ ta hỏi người một vấn đề “

“ Ừh, hỏi đi”

“Người ... rốt cuộc có thích Vương gia hay không?” Trữ Thi Phàm có chút ngượng ngùng khi hỏi.

“Ta ... thích” Khúc Huyền Yên lần đầu tiên khẳng định như vậy. Trải qua nhiều như vậy thân là xuyên không đến thời đại này, nàng đã biết nàng thích Trì Ngạo Dịch ...

“Cái gì ???” Trữ Thi Phàm kinh ngạc nói lớn ...

“Ta .. thích Vương gia” Khúc Huyền Yên khẳng định lại một lần nữa.

“Tỷ người thế nào ... Người làm sao có thể thích hân? Người đã quên hân đối với người như thế nào rồi sao?” Trữ Thi Phàm kêu to, tỷ tỷ làm sao có thể thích tên ngoan Vương gia đây? Làm sao có thể chứ?

“Ta ... ta không biết tại sao lại như thế” Khúc Huyền Yên kỳ quái nhìn Thi Phàm, sao nàng ấy lại có phản ứng kịch liệt như vậy?

“Tỷ, người đã quên khi hân cho người trên danh nghĩa làm một Vương phi, sau đó ở thời điểm động phòng lại đem người đuổi ra ngoài cửa cho người quỳ một đêm dầm mưa gió, còn chính hân lại ở trong phòng tiêu diêu! Sau đó là Nhị Sườn phi của hân cũng không tôn trọng người, khi người có bệnh hân còn vẫn trừng phạt người giam vào đại lao! Hiện tại bắt người là một Vương phi lại đi hãm hại ột cái Sườn phi! Tỷ người không hận hân sao? Tỷ , người thế nào mà lại ngốc như vậy đi thích một người như hân không biết quý trọng chứ?” Trữ Thi Phàm khó hiểu nói to, tỷ tỷ làm sao có thể thích một người nam nhân như vậy.

Khúc Huyền Yên ngây ngẩn cả người, Thi Phàm như thế nào mà phản ứng lại gay gắt như vậy? Bất quá nàng nói rất đúng, những việc này đối với một nữ nhân mà nói là quá tàn nhẫn, nhưng như vậy đối với nàng cũng có thể nào đâu ... Nàng chính là chỉ thích hân thôi không có mục đích gì khác.

“Tỷ người thích hân tới mức độ nào?” Trữ Thi Phàm bình tĩnh trở lại hỏi, chỉ cần không đến mức cùng sinh cùng tử là đc

Khúc Huyền Yên lắc đầu nói: “Không biết” Nàng hiện tại cũng đang mơ màng không rõ bản thân mình thích hân như thế nào, sao có thể trả lời Thi Phàm đây.

“Như vậy ...”

Trữ Thi Phàm còn chưa nói hết đã bị tiếng nói của Vu Nguyệt Dật cắt ngang: “Vương phi, Thi Phàm ngày kia chúng ta sẽ đi chơi, các người đi cùng chứ?”

“Cùng? Có những ai?”

“Bốn người chúng ta” Trì Ngạo Nhiên vui vẻ cười nói.

“Vương gia hân sẽ đồng ý sao?”

“Không can hệ đến hân có đồng ý hay không”

“Tốt lắm, ta sẽ đi, ta ở trong Vương phủ muốn mốc meo lên rồi” Khúc Huyền Yên vui vẻ cười tươi.

“Ân ... Thi Phàm người sẽ đi chứ?”

“Ta sẽ không đi ...” Trữ Thi Phàm nói nhỏ.

“Vì sao? Nàng không muốn đi sao?” Vu Nguyệt Dật khó hiểu, nàng không muốn đi? Vì sao? Chẳng lẽ ... có việc?

“Không vì sao cả, các người cứ đi đi” Trữ Thi Phàm nói xong cuống quýt chạy đi ra ngoài.

Ba người bọn họ nghi hoặc nhìn Trữ Thi Phàm, hôm nay nàng làm sao vậy

34. Chương 34: Gặp Chuyện Không May 1

Chớp mắt ngày bọn họ hẹn nhau đi chơi đã tới.

Khúc Huyền Yên , Trì Ngạo Nhiên, Vu Nguyệt Dật ba người bọn họ sáng sớm liền đi còn nói là ngày mai mới có thể trở về.

Trữ Thi Phàm ngồi ở bàn trang điểm, trong lòng bất an không yên tỷ tỷ nói là tỷ thích Vương gia ... như vậy rốt cuộc là đến mức độ nào rồi? Nếu đến mức cùng sinh cùng tử ... Nàng làm vậy không phải là sai lầm sao? Nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nếu làm cho tỷ tỷ thương tâm ... nhưng là Trì Ngạo Dịch đối xử với tỷ tỷ của nàng như vậy nàng làm sao có thể tha thứ đây? Vì tỷ tỷ nàng có thể làm bất cứ điều gì, bất cứ giá nào! Mặc kệ , nàng đã đáp ứng yêu cầu của Tư Đồ rồi, nàng sẽ làm!!!

Đang ở cùng chỗ bọn Trì Ngạo Nhiên và Vu Nguyệt Dật đi du hồ Khúc Huyền Yên có chút gì đó bất an tim nhói đau.

Ách ... nàng nhú má che ngực, đau đến độ nàng phát ra tiếng

“Làm sao vậy?” Vu Nguyệt Dật xem nàng che ngực liền khẩn trương hỏi.

“Không, không có gì tự nhiên hơi đau ngực chút thôi” Khúc Huyền Yên cười nói.

“ Nga ... không có việc gì là tốt rồi” Vu Nguyệt Dật gật đầu nói.

“ Nguyệt Dật, ta có linh cảm hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó” Khúc Huyền Yên nói. Nàng chính là cảm thấy hôm nay sẽ có chuyện nhưng không biết sẽ là chuyện gì sẽ đến đây.

“ Ân, ta cũng có cảm giác không tốt” Vu Nguyệt Dật gật đầu nói.

“Ai nha hai người các người đừng quấy rầy cảm xúc tốt của ta được không?” Trì Ngạo Nhiên bắt mồm nói.

“Không, là ta dự cảm hôm nay nhất định giống như sẽ phát sinh chuyện đại sự” Khúc Huyền Yên lắc đầu nói, nàng có dự cảm không tốt.

“Ai nha Huyền Yên người đừng có để tâm nơi đâu, xem đi nơi này thật đẹp” Trì Ngạo Nhiên chỉ về phong cảnh phía trước vui vẻ nói. Hắn trước mắt người chèo thuyền chỉ có thể kêu tên Hoàng Tảo.

“Ah rất đẹp” Khúc Huyền Yên ngoài miệng nở nụ cười nhưng trong lòng nàng thật sự không thoải mái.

Buổi tối

Trữ Thi Phàm lên đường. Nghe nói tối hôm nay Trì Ngạo Dịch sẽ ở lại chính phòng của mình để nghỉ ngơi.

Trữ Thi Phàm thay bộ xiêm y mới, trên gương mặt cũng lột bỏ lớp dịch dung, hé lộ ra gương mặt xinh đẹp nổi bật, tuy rằng nàng không được xinh đẹp như tỷ tỷ nhưng tuyệt đối cũng là mỹ nhân.

Sau khi trang điểm xinh đẹp xong nàng liền đi ra ngoài....

Vừa xử lý xong công việc triều đình, Trì Ngạo Dịch đã muốn mệt chết, hắn chậm rãi tiêu sái đi đến phòng nghỉ của mình, vừa đi vừa suy nghĩ, bước chân vào cửa liền thấy có một nữ nhân đi về phía hắn, đến gần thì hắn biết đó là Trữ Thi Phàm! Nhưng trên khuôn mặt đó vết sẹo đã mất ... hơn nữa lại là hé ra gương mặt xinh đẹp, cư nhiên là tỷ muội cùng với Khúc Huyền Yên, thật xinh đẹp.

“Người tới đây làm cái gì?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi. Nữ nhân này không biết thực “nguy hiểm” sao?

“Người nói xem vì sao?” Trữ Thi Phàm trêu hắn một chút. Nàng đương nhiên biết như vậy là mạo hiểm, nhưng là vì tỷ tỷ nàng phải thử một chút !

“Nga? Người không phải cùng với tỷ tỷ người tình cảm tốt lắm sao? Người thể nào cùng nàng tranh thủ tình cảm?” Trì Ngạo Dịch cười nói (cười mà thấy lạnh sống lưng lun í __=)

“Không phải là mỗi người đều có thể sao? Vì sao nô tỳ không thể?” Trữ Thi Phàm cười hỏi, nếu là như thế thật thì nàng cũng sẽ không làm vậy ! (í là nàng không tranh thủ tình cảm ấy ><>)

“Có thể” Dứt lời Trì Ngạo Dịch đem Trữ Thi Phàm ôm lên hướng về phía giường bước tới.

“Vương gia

~” Trữ Thi Phàm kêu khe khẽ một tiếng

Trì Ngạo Dịch đem nàng đặt lên giường, môi bắt giác cười ngay sau đó liền đè lên người nàng

Trữ Thi Phàm vừa lòng cười, không phải nói chết dưới hoa mẫu đơn cũng thành quỷ cả sao? Trì Ngạo Dịch người cứ thử xem đi ...

35. Chương 35: Gặp Chuyện Không May 2

Edit: Mèo con ghét ăn cá

Trữ Thi Phàm nhìn thấy hắn như muốn cởi xiêm y trên người liền ngăn cản hắn nói: “ Ai Vương gia

~ như vậy có phải rất là nhàm chán hay không? Chúng ta tới uống ly rượu đi “

Trì Ngạo Dịch đôi mắt lạnh lùng nhìn Trữ Thi Phàm xem nàng ta muốn đùa giỡn cái gì, nàng dở trò lừa dối chẳng? Đường nhiên hắn tin tưởng Trữ Thi Phàm sẽ không dám, như vậy sẽ tổn thương đến tỷ tỷ của nàng cho nên ... bởi nàng chơi đùa cũng không sao! Đứng lên cười đối Trữ Thi Phàm nói: “ Hảo, Bỏ Vương cùng người uống rượu!”

Trữ Thi Phàm nhìn hắn đứng dậy chính mình cũng lập tức đến lên đi đến bên bàn cầm lấy bầu rượu rót ra 2 chén đưa cho Trì Ngạo Dịch một ly cười nói: “Vương gia của người”

Trì Ngạo Dịch tiếp nhận ly rượu cười nói: “Cùng Bỏ Vương uống ly rượu giao bôi”

(Rượu giao bôi : rượu uống lúc động phòng > < hình=“” như=“” là=“” thế=“” thì=“” phải=“_=”>

Cái gì , cái gì? Rượu giao bôi cùng hắn? nàng không cần a! Nàng xấu hổ cười nói: “Nô tỳ như thế nào xứng cùng Vương gia uống rượu giao bôi?”

“Không có việc gì cùng Bỏ Vương uống rượu giao bôi không phải là thành người của Bỏ Vương rồi sao?” Trì Ngạo Dịch nhứ mày nói, hắn muốn bức Trữ Thi Phàm! Xem nàng ta thế nào.

“Ách ... cái này ... Vương gia sẽ cấp cho Nô tỳ danh phận gì?” Trữ Thi Phàm muốn kéo dài thời gian nên cái gì có thể hỏi đều hỏi.

Trì Ngạo Dịch khước môi nhếch một chút nhẹ nhàng nhở ra hai chữ: “Sườn phi”

Hừ , hắn tả một cái Sườn phi, hữu một cái Sườn phi căn bản là không cần tỷ tỷ, thật không hiểu tỷ tỷ vì sao lại thích hắn! Nàng giả cười nói: “nhưng là Nô tỳ không nghĩ sẽ làm Sườn phi”

“Vậy người muốn làm Vương phi?” Trì Ngạo Dịch cười hỏi.

“Àn” Trữ Thi Phàm gật đầu.

“Chỉ cần người nguyện ý vậy cho người làm!” Trì Ngạo Dịch kiên định nói, hắn còn không biết nàng là sợ cùng hắn uống ly rượu giao bôi?Được, hắn càng muốn nàng cùng hắn uống ly rượu gia bôi!

“Thật sự?” Trữ Thi Phàm làm bộ như tò mò hỏi, nàng mới không cần làm cái gì Vương phi đâu chỉ biết nam nhân này tuyệt đối không đáng tin cậy.

“Đúng, hiện tại ... nên uống ly rượu giao bôi chứ?” Trì Ngạo Dịch giảo hoạt nói.

“Ha ha ...Uống” Trữ Thi Phàm nén giận trong lòng xuống rồi cười đáp ứng, nàng không có cách nào khác chỉ có thể uống.

Trì Ngạo Dịch cười cánh tay ôm lấy cánh tay của nàng bọn họ liền uống xong rượu giao bôi ...

“Tốt lắm, chúng ta rượu cũng đã uống , nên nghỉ ngơi chứ? Trì Ngạo Dịch đặt ly rượu xuống nói. (tên ngoan vương này háo sắc quá đi ==”)

“Ách ... hảo” Trữ Thi Phàm cười nói, trong lòng chợt lo lắng.

Trì Ngạo Dịch liền vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng mềm của nàng hướng giường đi đến

~~Trữ Thi Phàm đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn, liền xoay người trong tay nàng dao đã kề cổ Trì Ngạo Dịch, mặc kệ thế nào nàng cũng sẽ làm. Nàng kiêu ngạo cười nói: “ Trì Ngạo Dịch ngươi nhất định phải chết!”

Sau đó

Một đám hắc y nhân liền chạy vào phòng ngủ, trong phòng người người thoạt nhìn đều là cao thủ, trong đó có một người đứng đầu tà ác nói: “Tứ Vương gia ta xem ngươi hôm nay là không thể thoát”

“Phải không? Các ngươi là ai?” Trì Ngạo Dịch không cười lạnh lùng nói, hắn đã sớm biết Trữ Thi Phàm lần này đến phòng ngủ của hắn không phải đơn giản!

“Chúng ta là ai Vương gia ngươi không cần phải biết, ngươi hiện tại chỉ cần biết mạng của ngươi rất nhanh sẽ về châu Diêm Vương là đủ”

“Ai nói? Hoàng huynh của Bốn Vương mệnh còn rất dài” Một giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ của phòng phát ra.

Trong phòng tất cả mọi người nhìn lại thấy Vu Nguyệt Dật, Khúc Huyền Yên cùng Trì Ngạo Nhiên đứng sau bọn họ còn có một đám thị vệ.

36. Chương 36: Gặp Chuyện Không May 3

Bởi vì Khúc Huyền Yên luôn có cả giác như có chuyện đại sự gì đó phát sinh nên đành phải trở về Vương phủ, về đến Khúc Huyền Yên không thấy Trữ Thi Phàm ở trong phòng dự cảm có chuyện không hay càng lớn, vừa rồi ba người họ nhìn thấy một đám hắc y nhân theo tường bên ngoài nhảy vào rồi thẳng hướng phòng ngủ của Trì Ngạo Dịch đi đến, nên nàng vội vàng mang theo thị vệ chạy tới nơi này, vừa xong vào cửa liền thấy Trữ Thi Phàm đang kề dao ở cổ Trì Ngạo Dịch và đám hắc y nhân đều cầm kiếm.

“Các ngươi đừng xằng bậy chúng ta trong tay đang có Vương gia của các ngươi” Hắc y nhân đứng đầu nói.

“Phải không? Thi Phàm ngươi không làm khó hoàng huynh của Bốn Vương chứ?” Trì Ngạo Nhiên nhìn Trữ Thi Phàm nhẹ nhàng nói, hắn không trách Trữ Thi Phàm bắt cóc hoàng huynh dù sao hoàng huynh như vậy đối với Hoàng Tẩu ... Thi Phàm cũng là thay Hoàng tẩu trả thù, nhưng bất công chính là điểm xuất phát ... Điểm xuất phát không đúng! Nhưng hắn tin tưởng Thi Phàm sẽ thả Hoàng huynh!

“Ta ...” Trữ Thi Phàm hoàn toàn hoang mang, như thế nào tỷ tỷ cùng bọn họ đã trở lại? Nàng hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

“Thi Phàm ngươi làm sao vậy?” Khúc Huyền Yên nhe răng hỏi, đều là do nàng làm cho Thi Phàm biến thành như vậy

“Tỷ thực xin lỗi ...” Trữ Thi Phàm hổ thẹn cúi đầu, nàng sợ tỷ tỷ sẽ không tha thứ cho nàng!

Khúc Huyền Yên đi về phía Trữ Thi Phàm, nhóm Hắc y nhân chính mình cũng không biết vì sao lại có mỹ nhân thể này cứ nhiên tránh đường ra cho nàng đi mà không hay biết, một cái Khúc Huyền Yên đi qua đứng ở trước mặt Trữ Thi Phàm và Trì Ngạo Dịch nói: “ Thi Phàm thả Vương gia ra ta sẽ không trách người”.

Trữ Thi Phàm do dự, nam nhân này nàng hận nhưng có lỗi với tỷ tỷ thật không phải!

Khúc Huyền Yên đi qua cầm đao trong tay Trữ Thi Phàm nói: “Nếu người không để Vương gia đi vậy người cũng đem ta giết đi”

“Tỷ ...” Trữ Thi Phàm lệ tuôn rơi (không hiểu sao đến đây Mèo cũng đang khóc T.T)

“Muội muội gốc khóc cái gì?” Khúc Huyền Yên ghen ngào nói.

“Tỷ ta thật xin lỗi” Trữ Thi Phàm trong mắt đầy nước mắt nói.

“Không phải ta thật xin lỗi người”

Hắc y nhân xem ra Trữ Thi Phàm buông Trì Ngạo Dịch thì sẽ không có phần thắng rồi liền một kiếm hướng về phía Trữ Thi Phàm

Khúc Huyền Yên thấy kiếm kia sắp tiếp cận Thi Phàm , một chút cũng không do dự chắn Trữ Thi Phàm ở phía trước, trong nháy mắt nàng kêu lên Tâm tê liệt , đau

Kiếm của hắc y nhân đâm vào ngực của nàng !

Tỷ - Trữ Thi Phàm trợn to mắt lo lắng hô to một tiếng

Vương phi — Vu Nguyệt Dật lo lắng kêu một tiếng

Hoàng Tẩu — Trì Ngạo Nhiên cũng lo lắng kêu một tiếng

Hắc y nhân lúc này lại hướng kiếm về phía Trì Ngạo Dịch lập tức che cho Khúc Huyền Yên, tê—cánh tay hấn lại bị thương

“ Hoàng huynh ,đáng giận” Trì Ngạo Nhiên không nói thêm liền cùng nhóm hắc y nhân đánh nhau! Bọn họ cứ nhiên dám làm hai người hấn yêu thương nhất bị thương! Đáng giận .

Vu Nguyệt Dật cùng thị vệ cũng cùng hắc y nhân giao đấu ...

Trì Ngạo Dịch chịu đựng cánh tay đau đơn, quay đầu xem Khúc Huyền Yên đau đớn như muốn ngất đi, ở bên Trữ Thi Phàm không biết làm sao đang khóc hô to: “Còn không đem nàng tới phòng”

Cứ như vậy Trì Ngạo Nhiên, Vu Nguyệt Dật cùng đám thị vệ giao đấu với nhóm Hắc y nhân,

Hắc y nhân không đấu lại được hai người này cùng với thị vệ trong Vương phủ

“Mau bỏ đi” Người đứng đầu đám Hắc y nhân đó nói

“Còn muốn chạy không có cửa đâu!” Trì Ngạo Nhiên khinh miệt liếc nhìn hắc y nhân đứng đầu, lạnh lùng tiến đến.sau đó chuẩn bị cùng bọn họ quyết đấu.

“Tứ Vương gia cứu người quan trọng hơn!” Vu Nguyệt Dật ngăn cản hấn hiện tại cứu Vương phi là đại sự!

Trì Ngạo Nhiên quay đầu , nhóm Hắc y nhân liền nhân cơ hội chạy trốn

37. Chương 37: Nguy Cơ Sinh Tử

Edit: Yuki

” Đi gọi đại phu!” Trì Ngạo Nhiên xông đến rống lên với thị vệ, hoàng tẩu nhất định không có việc gì!

Khúc Huyền Yên nằm yên tĩnh ở trên giường, sắc mặt tái nhợt dị thường so với vách tường trắng còn muốn tái nhợt hơn. Trên trán của nàng vì quá đau mà có chút mồ hôi. Y phục trên lồng ngực của nàng đã bị máu tươi phủ lên...Nàng thoát nhìn giống như đã không còn trên nhân thế...

”Ô ô

tỷ đừng làm muội sợ có được không? Tỷ đừng làm muội sợ, muội van tỷ! Ô ô

tỷ, tỷ nhất định phải cố chịu đựng! Ô ô ô

~ đều tại muội! Đều tại muội!”-Trữ Thi Phàm ân hận ngồi xổm bên cạnh giường nắm chặt tay Khúc Huyền Yên, đều tại nàng! Nếu không vì báo thù...Cuối cùng lại làm tỷ tỷ bị thương...

“Bây giờ người biết sai sao lúc trước không nghĩ tới?”-Trì Ngạo Dịch lấy tay nâng cánh tay bị thương kia của mình lạnh lùng nói.

Trữ Thi Phàm không có phản bác vì đây rõ ràng là lỗi của nàng. Nàng chỉ có thể cầu nguyện trời cao đối xử với tỷ tỷ công bình chút ít...Nàng tình nguyện dùng mạng của mình đổi lấy mạng của tỷ tỷ.

“Hai vị đại phu đến rồi!”-Vu Nguyệt Dật kinh hỉ thông báo một tiếng.

Trữ Thi Phàm lau nước mắt liền tránh ra cho đại phu ngồi ở bên giường Khúc Huyền Yên mà xem mạch.

Một vị đại phu khác liền xử lý miệng vết thương của Trì Ngạo Dịch trong khi hẩn nhìn Khúc Huyền Yên không chớp mắt, không ai biết hẩn hiện tại đang nghĩ gì...

Đại phu đang xem mạch cho Khúc Huyền Yên biểu lộ đột nhiên ngưng trọng, buông tay Khúc Huyền Yên ra đi đến trước mặt Trì Ngạo Dịch bẩm: “Vương gia, miệng vết thương của Vương phi rất lớn, tựa hồ tiếp cận tim rất gần, hơn nữa chảy rất nhiều máu cho nên thật là nguy hiểm”.

Trì Ngạo Dịch nheo mắt lạnh lùng nói: “Cái gì gọi là nguy hiểm?”

“Hồi Vương gia, nếu như Vương phi chịu đựng không quá ba ngày thì có lẽ sẽ...” Đại phu khó xử.

“Sẽ chết?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng tiếp lời đại phu.

Đại phu thành thật gật đầu.

“Vương gia, miệng vết thương đã băng bó xong” Đại phu kia nói xen vào.

“Ân, các người phụ trách chữa trị Vương phi cho tốt, nếu như trị không hết thì bổn vương muốn đầu của các người!” Lạnh lùng dứt lời, Trì Ngạo Dịch phất tay áo rời đi, ai cũng không rõ tâm tình hiện tại của hẩn.

Các đại phu sợ hãi đứng tại chỗ, ai mà chưa nghe nói qua ngoan vương hung tàn này chứ! Nếu như trị không hết? Vị Vương phi này tám chín phần mười không lành....Nhưng bọn hẩn lập tức kịp phản ứng ra khỏi phòng đi nấu thuốc...

“Tỷ tỷ! Bọn họ nói tỷ nếu như sống không quá ba ngày thì sẽ chết...Tỷ, tỷ tỉnh lại cho bọn hẩn xem! Tỷ tỉnh lại cho bọn hẩn thấy tỷ kiên cường thế nào! Tỷ...” Trữ Thi Phàm giống như mất trí chạy đến bên giường khóc lớn.

Trì Ngạo Nhiên cố nén đau lòng nhìn Khúc Huyền Yên nằm trên giường, lòng thầm cầu nguyện “Hoàng tẩu, người nhất định không có việc gì!”

38. Chương 38: Nguy Cơ Sinh Tử (2)

Vu Nguyệt Dật lo lắng nhìn Khúc Huyền Yên “Vương phi, người nhất định phải tỉnh lại!”

Trong cơn hôn mê, Khúc Huyền Yên giống như trở về thời thơ ấu...

Nàng nhớ rõ khi còn bé nàng rất ít khi cùng người khác ở 1 chỗ, nàng thường cùng muội muội mỗi ngày vui vẻ chơi chung...

Nàng không biết vì cái gì cơ hồ mỗi ngày đều không thấy được mẫu thân, mà mẫu thân vừa về đến phụ thân sẽ gọi người vào trong phòng, nàng lúc ấy không có suy nghĩ gì.

Hiện tại ngẫm lại, cảm thấy có chỗ không đúng?

Nhớ rõ có một lần mẫu thân lúc trở lại, đi theo sau là một nam hài tử có vẻ lớn hơn mình, ánh mắt của hắn giống như...một người...

Cứ như vậy, nàng trầm mê trong thời thơ ấu của chính mình.

Nam hài tử kia là ai?

Hai ngày trôi qua Khúc Huyền Yên vẫn còn hôn mê, một chút sức sống cũng không có. Chỉ còn một ngày, nếu như nàng vẫn bất tỉnh, nàng sẽ không có cơ hội sống.

Sáng sớm, Trữ Thi Phàm còn có Vu Nguyệt Dật và Trì Ngạo Nhiên ba người đều ngồi gác ở trên ghế, bởi vì lo lắng cho Khúc Huyền Yên mà hai ngày nay bọn họ cơ hồ không có nghỉ ngơi...Nàng một mực hôn mê một chút động tĩnh tinh dậy cũng không có, thậm chí cả ngón tay cũng gần như không động đậy. Bọn họ không biết có phải hay không nàng sẽ không có hy vọng...Nàng sẽ chết sao? Nhưng ba người bọn họ vẫn đối với Khúc Huyền Yên có lòng tin nàng sẽ nghe được bọn họ kêu gọi...

.....

Khúc Huyền Yên tiếp tục giấc mộng lúc nhỏ, nàng một mực bị ánh mắt của nam hài tử kia dây dưa...Nam hài tử kia giống như...một người, ánh mắt kia cũng rất quen thuộc....Thân ảnh kia giống như...giống như một người! Rốt cuộc là ai chứ?

Nàng nhớ rõ ngày ấy thấy nam hài tử kia thì từ đó về sau Cổ Xích gần như đánh nhau với triều đình, nàng và muội muội dưới sự bảo vệ của cha cái gì cũng không biết rồi một ngày nàng cùng muội muội đã bị đưa ra ngoài Cổ Xích, vĩnh viễn rời xa ngôi nhà kia...

Vì cái gì lúc đó nam hài tử xuất hiện thì Cổ Xích gần như xảy ra chiến sự lớn như vậy? Nam hài tử tại sao phải đi theo mẫu thân? Hắn và mẫu thân có quan hệ gì sao?

Nàng một mực bị vấn đề này dây dưa thật lâu không thể thanh tỉnh...

39. Chương 39: Ngụy Cơ Sinh Tử (3)

Edit: Yuki

Rầm — cửa đột nhiên bị đá văng một cái (tên vương này ngoài sở thích xé quần áo thì còn khoái phá nhà cửa =]]). Một bóng dáng cao gầy xuất hiện ở cửa phòng, hai người đi theo đằng sau.

Trữ Thi Phàm ba người bọn họ trông qua liền thấy Trì Ngạo Dịch, phía sau hắn là hai đại phu.

Trì Ngạo Dịch rất nhanh đi đến bên giường Khúc Huyền Yên nhìn sau đó xoay người tức giận quát hai đại phu: “Các ngươi cứu là cứu cái gì? Đã hai ngày rồi mà so với người chết có khác gì?”

Các đại phu sợ hãi liếc mắt nhìn Trì Ngạo Dịch đang thịnh nộ, một đại phu dập đầu tâu: “Hồi..hồi Vương gia, ý chỉ tỉnh lại của Vương phi không có, giống như có gì đó ràng buộc nàng. Hơn nữa miệng vết thương của nàng ở vị trí không tốt cho nên...”

“Cho nên cái gì?” Trì Ngạo Dịch nhìn tức giận xuống kiên nhẫn hỏi.

“Sợ là không tỉnh lại nữa...” Đại phu kiên trì nói. Sao có thể trách hắn? Hắn cũng muốn làm Vương phi tỉnh lại!

“Người lập lại lần nữa!” Trì Ngạo Dịch cắn chặt răng.

“Không, không phải, Vương phi nhất định sẽ tỉnh lại” Đại phu đành nói dối, hẳn có thể làm sao chứ? Ngoan vương Trì Ngạo Dịch có ai mà không nghe qua chứ!

Trì Ngạo Dịch hừ lạnh một tiếng đi đến trước mặt Trữ Thi Phàm nắm lên cánh tay nàng mà oán hận nói: “Trữ Thi Phàm ngươi nên tiếp nhận hình phạt đi!” Nữ nhân này rõ ràng giả huyễn dung lừa gạt hẳn, còn liên minh với người khác ám sát hẳn.

Trữ Thi Phàm không nói gì, chỉ là quay đầu lại lo lắng liếc mắt nhìn Khúc Huyền Yên... “Tỷ, tỷ nhất định phải tỉnh lại!”

“Nguyệt Dật, nhờ huynh chăm sóc”

“Người đâu!” Trì Ngạo Dịch hướng cửa hô to.

Một thị vệ tiến đến ôm quyền: “Vương gia có gì phân phó?”

“Đem cô ta giam vào ngục tối, bốn vương lát nữa sẽ tới” - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng phân phó.

“Hoàng huynh, sao huynh lại có thể đưa Thi Phàm tới đó?” - Trì Ngạo Nhiên ngăn cản, ngục tối và hình pháp tàn nhẫn trong phủ thân vương là nơi đáng sợ nhất, bình thường ngay cả nam nhân mới đi nơi đó như thế nào sao hoàng huynh lại đưa Thi Phàm đi?

“Như thế nào không thể? Mang đi!” Trì Ngạo Dịch kiên định thét lên, thị vệ liền dẫn Trữ Thi Phàm đi...

Trì Ngạo Dịch đến bên cạnh giường nhìn Khúc Huyền Yên lạnh lùng nói: “Nếu như một lúc lâu sau ngươi không tỉnh lại bốn vương sẽ đem Trữ Thi Phàm xử tử!” Lời của hắn lạnh lùng nhưng là không thấy trong đôi mắt chứa tâm tình gì.

Hắn dứt lời liền phát tay áo rời đi...

“Nếu như một lúc lâu sau ngươi không tỉnh lại bốn vương sẽ đem Trữ Thi Phàm xử tử!”

Một câu truyền vào tai nàng đang hôn mê, lông mi khẽ giật. Thi Phàm không thể có chuyện! Hơn nữa nàng phải biết rằng ánh mắt kia có phải hay không là người nàng đang nghĩ. Nàng nhất định phải biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Làm sao bây giờ Nguyệt Dật huynh? Hoàng huynh căn bản sẽ không nghe lời khuyên” - Trì Ngạo Nhiên nhíu mày lo lắng hỏi.

“Ta cũng không biết, hiện tại chỉ có thể hy vọng nội trong 1 canh giờ nữa Vương phi sẽ tỉnh lại” - Vu Nguyệt Dật bất đắc dĩ.

Aizzzz... Trì Ngạo Nhiên thở dài một hơi, như thế nào các nàng từ này về sau ở trong phủ cứ như vậy gặp nhiều khó khăn.

Nàng tỉnh lại mới có thể cứu Thi Phàm! Đúng vậy!

Khúc Huyền Yên nhíu mày bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, gian nan mở mắt ra, một hồi đau đớn làm cho nàng hừ một tiếng: “A..ngực đau quá!”

Ngay lúc này, hai người đang sầu nào nghe thấy được thanh âm hừ nhẹ này lập tức xoay người chạy lại bên giường trông thấy bộ dạng Khúc Huyền Yên giống như rất đau, Trì Ngạo Nhiên lập tức kịp phản ứng xông ra ngoài cửa quát “Người đâu!”

“Tứ vương gia có gì phân phó?” - Thị vệ chạy vào ôm quyền.

“Đi gọi đại phu!” - Trì Ngạo Nhiên lo lắng phân phó.

Thị vệ liền chạy đi khỏi...

Trì Ngạo Nhiên quay đầu lại nhìn về phía Khúc Huyền Yên, thấy nàng có vẻ ổn hơn liền lo lắng hỏi: “Hoàng tẩu người khá hơn chút nào không?”

Khúc Huyền Yên chịu đựng đau đớn nhẹ nhàng gật đầu, đau quá!

“Hoàng tẩu, người kiên nhẫn một chút, đại phu sắp đến rồi” - Trì Ngạo Nhiên vừa nói vừa lo lắng nhìn ra ngoài cửa.

“Ân...” - Khúc Huyền Yên nhẹ nhàng đáp.

“Tứ vương gia, đại phu đến rồi” - Thị vệ dẫn hai vị đại phu đến bẩm báo.

“Ân, người lui xuống đi, đại phu mau nhìn xem hoàng tẩu” - Trì Ngạo Nhiên lo lắng phân phó.

Đại phu gật đầu liền cầm chút dược hoàn bỏ vào miệng Khúc Huyền Yên.

“Đại phu, đây là được gì?” - Vu Nguyệt Dật cảnh giác hỏi.

“Dược làm ngừng cơn đau” - Đại phu thành thật trả lời.

“Vậy nàng khi nào sẽ khỏe lại?”

“Lập tức sẽ ổn” - Đại phu nói xong liền lui xuống...

Khúc Huyền Yên uống được hoàn xong quả thực chốc lát sau cảm thấy khá hơn. Nàng cười an ủi bọn họ ý bảo không có việc gì.

“Người không có việc gì là tốt rồi hoàng tẩu” - Trì Ngạo Nhiên thả lỏng một hơi.

“Ân, Nguyệt Dật, ta muốn hỏi huynh một vấn đề” - Khúc Huyền Yên nhìn Vu Nguyệt Dật, nàng phải biết được nam hài tử kia có phải là Trì Ngạo Dịch hay không.

“Ân, người hỏi đi” - Vu Nguyệt Dật gật đầu.

40. Chương 40: Thân Thế

“Vương gia vì sao lại hận ta như vậy?” - Khúc Huyền Yên hỏi thẳng, trong mộng của nàng luôn xuất hiện nam hài tử kia, là hắc sao?

“Đây là điều cấm kị của vương phủ cho nên...” - Vu Nguyệt Dật khó xử, hắc như thế nào có thể cho nàng biết điều này?

“Huynh nói cho ta biết đi” - Khúc Huyền Yên vô lực nói, nàng phải biết rõ.

“Vương phi, cái này...” - Vu Nguyệt Dật thấy thật khó khăn, hắc làm sao có thể nói cho nàng biết? Đối với Vương gia hay Vương phi đều không tốt.

“Huynh cứ nói ta biết!” - Khúc Huyền Yên kích động, điều này làm thương thế của nàng có chút đau...

Thấy nàng giống như lại đau đớn, Vu Nguyệt Dật khản trương nói: “Vương phi người đừng kích động, ta cho người biết là được”. Nhìn bộ dạng nàng thống khổ, hắc đành bất chấp vậy...

Khúc Huyền Yên nở nụ cười, hắc rốt cuộc cũng nói cho nàng biết: “Nói đi”

“Vương gia là ca ca cùng mẹ khác cha của người” - Vu Nguyệt Dật kiên trì nói ra...

Khúc Huyền Yên lập tức ngây ngẩn cả người, Trì Ngạo Dịch là ca ca cùng mẹ khác cha của nàng sao? Cùng một mẫu thân? Vậy mẫu thân là một phi tử sao? Người không phải phu nhân của Cổ Xích sao? Đây là chuyện gì vậy?

Nàng cười thầm, bất kể như thế nào thì cũng may mắn lắm, Trì Ngạo Dịch với nàng chính là không cùng một mẫu thân. Nếu không thì loạn luân mất.....hơn nữa thân thể của nàng được sinh ra thì cận kề cái chết.

Thấy trên mặt nàng loáng thoáng nụ cười, Trì Ngạo Nhiên kỳ quái hỏi: “Hoàng tẩu người cười cái gì? Loạn luân như vậy còn cười được sao?”

Khúc Huyền Yên tỉnh táo lại nói: “A, không có gì” nghĩ lại liền hỏi: “Nguyệt Dật, chuyện gì đã xảy ra?”

Vu Nguyệt Dật tiếp tục khó xử, sao hắn có thể cho nàng biết mẫu thân nàng là người như vậy, đành phải nói tránh đi: “Đúng rồi Vương phi, người còn phải đi cứu Thi Phàm”.

Khúc Huyền Yên kịp phản ứng, lo lắng nói: “Đi mau, ta đã quên mất!”

Vu Nguyệt Dật cùng Trì Ngạo Nhiên dìu nàng đi về hướng hắc thất...

”Vương gia

~, sao người còn chưa động thủ?” - Lương Tịch Nhi ở bên người Trì Ngạo Dịch hỏi, nàng hận không thể thấy Trữ Thi Phàm cùng chủ tử cô ta chết đi! Có thể Vương gia đang chờ gì đó, nhất quyết không chịu động thủ.

Trì Ngạo Dịch không nói lời nào nhìn Trữ Thi Phàm, Khúc Huyền Yên người có phải hay không không muốn muội muội của người sống?

“Ai sai người ám sát bốn vương?” - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi, là ai to gan dám giết hắn như vậy?

”Người cảm thấy hiện tại hỏi điều này có ý nghĩa sao? - Trữ Thi Phàm lạnh lùng đáp trả, mặc dù là do nàng làm cho tỷ tỷ bị thương nhưng cũng chính vì Trì Ngạo Dịch đối xử tới tỷ tỷ như vậy nàng mới trả thù hắn.

“Bốn vương chỉ cần biết là ai sai người ám sát bốn vương?” - Trì Ngạo Dịch chịu đựng lửa giận lạnh lùng hỏi.

Trữ Thi Phàm cười lạnh, thù tỷ tỷ bị ám sát, chỉ cần nàng không chết, nàng nhất định trả lại từng chút cho Tư Đồ kia, về phần Trì Ngạo Dịch, nàng nhất định sẽ không nói.

“Ây da, chết đến nơi rồi mà còn không chịu nói ra sao? Thật là không biết tốt xấu!” - Lương Tịch Nhi châm chọc, ả chính là muốn đổ thêm dầu vào lửa, ả muốn các nàng chủ tử đều phải chết!

“Câm miệng thôi của người lại!” - Trữ Thi Phàm oán hận quát Lương Tịch Nhi, trong đôi mắt tràn ngập sát khí.

”Vương gia

người xem ả kia!” - Lương Tịch Nhi ủy khuất dậm chân.

“Câm miệng!” - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng cắt lời Lương Tịch Nhi, sau đó oán hận nhìn Trữ Thi Phàm: “Người không có ý định trả lời bốn vương?”

Trữ Thi Phàm không nói lời nào.

“Vương gia muốn muội nói thì muội hãy nói đi!”

Một thanh âm vô lực nhưng có thể làm Trữ Thi Phàm vui mừng vang lên.

‘Tỷ...muội...’ - Trữ Thi Phàm không biết nên nói gì...

‘TA THAY THI PHÀM!’

Tất cả mọi người đều nhìn sang trừ Trì Ngạo Dịch, hắn biết rõ nàng nhất định sẽ tỉnh lại, không có lệnh của hắn nàng không thể nào rời hắn đi được.

‘Thi Phàm nói đi, là ai uội làm như vậy?’ - Khúc Huyền Yên nhìn thẳng vào Trữ Thi Phàm.

‘Tỷ...muội...’ - Trữ Thi Phàm khó xử.

‘Chẳng lẽ thấy tỷ bị thương như vậy muội cũng không chịu nói ra ai đã đả thương tỉ sao?’ - Khúc Huyền Yên nhẹ nhàng nói, nàng biết Thi Phàm không phải là cô bé xấu chỉ là nhất thời kích động.

‘Tỷ...được, muội nói, là đương triều Tể tướng Tư Đồ lão gia!’ - Trữ Thi Phàm thấy tỷ tỷ kiên quyết như vậy nên buộc lòng đành phải đồng ý.

‘Là Tể tướng sao?’ - Trì Ngạo Nhiên kinh ngạc, tại sao Tể tướng lại muốn giết hoàng huynh?

‘Ấn, hần muốn ta giết Vương gia, ta lúc ấy hận Vương gia đối xử như vậy với tỷ tỷ nên liền đáp ứng hần’ - Trữ Thi Phàm gật gật đầu.

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhếch mép...Trong triều đình người muốn giết hần lại nhiều hơn, điểm này thật kì quái? Bởi vì hần trên tay nắm giữ 1 nửa giang sơn chỉ có điều lúc ấy hần không muốn làm hoàng đế nên đã tặng cho đại ca (Đương kim Thánh thượng: Trì Thần Diệu). Nếu như hần chết, 1 nửa giang sơn sẽ sụp đổ, triều đình cũng sẽ lung lay theo, cho nên....lão Tể tướng sẽ dễ dàng đoạt quyền! Nhưng chộc phải hần chính là chết không có chỗ chôn!

‘Trữ Thi Phàm người sống đủ rồi phải không?’ - Trì Ngạo Dịch nheo mắt lạnh lùng hỏi.

‘Vương gia người muốn làm gì cũng được, ta không có tư cách phản đối!’ - Trữ Thi Phàm tỉnh táo đáp lời Trì Ngạo Dịch.

‘Muốn làm gì cũng được sao?’ - Trì Ngạo Dịch nghiêng ngả nhai lấy những lời này.

‘Phải!’ - Trữ Thi Phàm nhàn nhạt trả lời, là nàng làm cho tỷ tỷ bị thương như vậy, nàng thật hận chính mình!

‘Tốt, bốn vương phạt người 50 đại bản!’ - Trì Ngạo Dịch cười, cô ta rõ ràng muốn thế!

‘Vương gia, 50 đại bản nam tử còn không chịu nổi sao Thi Phàm có thể chứ?’ - Vu Nguyệt Dật cầu tình, tuy Vương gia hung ác nhưng đối xử như vậy với 1 nữ tử có phải là gây khó dễ không?

‘Hoàng huynh, sao huynh có thể bắt Thi Phàm chịu hình phạt nặng như vậy chứ?’ - Trì Ngạo Nhiên cũng ra cầu tình.

‘Bốn vương nói sao thì làm vậy, không cần các người cầu xin!’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, quyết định của hần dường như sẽ không thay đổi.

Ầm ầm....bên ngoài trời nổi sấm, tiếp theo là mưa như trút nước..

‘Ta thay Thi Phàm!’ - Khúc Huyền Yên nãy giờ im lặng liền cất tiếng, thanh âm của nàng yếu ớt khi có khi không.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Khúc Huyền Yên. Nàng nói cái gì? Nàng thay Thi Phàm? 50 đại bản này còn trốn không kịp mà nàng lại chịu thay người khác? Hơn nữa, miệng vết thương của nàng còn chưa khỏi hẳn....

‘Tỷ, tỷ làm gì vậy?’ - Trữ Thi Phàm cảm động, tỷ tỷ như thế nào cứ một lần rồi lại một lần vì nàng mà bị thương, chịu khổ? Nàng như thế nào luôn làm cho tỷ tỷ phiền não? Vì cái gì!

‘Hoàng tẩu, làm sao người có thể nhận hình phạt nặng như vậy?’ - Trì Ngạo Nhiên kinh ngạc hỏi, thật sự không hiểu nổi sao nàng có thể vì Thi Phàm mà làm được như vậy? Nói nàng ngốc hay nói nàng trọng tình cảm đây?

‘Vương phi, người vừa bị thương không thể làm vậy’ - Vu Nguyệt Dật nhíu mày, trong nội tâm không rõ tư vị gì, nàng rõ ràng ngốc nghếch đến nỗi vì muội muội mà thương tổn bản thân mình.

‘Vì cái gì chứ?’ - Trì Ngạo Dịch cũng có chút kinh ngạc, nàng rõ ràng có thể vì Trữ Thi Phàm mà làm vậy.

‘Bởi vì Thi Phàm là muội muội của ta, bởi vì ta phải báo đáp phụ thân, bởi vì Thi Phàm là muội muội của người’ - Khúc Huyền Yên nhìn chằm chằm Trì Ngạo Dịch một cách vô lực, cũng bởi vì những điều này mà nàng phải làm như vậy

‘Người nói cái gì?’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn Khúc Huyền Yên, sao nàng biết Trữ Thi Phàm là muội muội của hần?

‘Thi Phàm là muội muội của người’ - Khúc Huyền Yên lặp lại lần nữa.

41. Chương 41: 50 Đại Bản Trong Mưa

‘Thì Phàm là muội muội của người’ - Khúc Huyền Yên lặp lại lần nữa.

Trữ Thi Phàm kinh ngạc nhìn về phía tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ rốt cuộc đang nói cái gì...Tỷ tỷ nói nàng là muội muội của Trì Ngạo Dịch?

‘Thì Phàm, Vương gia là ca ca cũng mẹ khác cha của muội’ - Khúc Huyền Yên thấy Trữ Thi Phàm kinh ngạc không tin đành phải giải thích.

‘Tỷ, điều đó không có khả năng!’ - Trữ Thi Phàm lắc đầu hô to, mẫu thân làm sao có thể cũng là mẫu thân của Trì Ngạo Dịch???

‘Tỷ biết bây giờ muội không tin nhưng...’

Không đợi Khúc Huyền Yên nói xong Trì Ngạo Dịch lạnh lùng cắt lời nàng: ‘Người có tư cách gì nói nữ nhân này là muội muội của bổn vương?’. Khúc Huyền Yên không biết sống chết dám chạm đến vết sẹo chôn sâu trong lòng hắn.

‘Vương gia, ta không có tư cách nói Thì Phàm là muội muội của người nhưng....nàng xác thực là muội muội người’ - Khúc Huyền Yên bình tĩnh nói, loại thân tình này muốn xóa cũng không được.

‘Cô ta không xứng!’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, tất cả nữ nhân Cổ Xích bất luận đều không xứng có quan hệ gì với hắn.

Khúc Huyền Yên không có biện pháp chỉ vô lực nói: ‘Vương gia, ta thay Thì Phàm nhận 50 đại bản’

Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhếch mép, cân nhắc mở miệng: ‘Được, bổn vương muốn người thay’. Ai bảo nữ nhân này dám xúc lên vết sẹo mà hắn vĩnh viễn không muốn bị người khác nhìn thấy! (chỉ là bản thân Trì Ngạo Dịch không biết hắn đối xử với Khúc Huyền Yên như vậy lòng của hắn cũng nhức nhối!)

‘Hoàng huynh!’

‘Vương gia!’

Trì Ngạo Nhiên và Vu Nguyệt Dật cùng lúc hô to nhưng bọn hắn còn chưa nói xong Trì Ngạo Dịch liền cắt ngang: ‘Bổn vương muốn người đi ra ngoài lần lượt nhận hình!’.

Khúc Huyền Yên nhìn ra bên ngoài, mưa rơi tầm tã còn có sấm chớp ầm ầm.

‘Hoàng huynh, như vậy hoàng tẩu sẽ chết!’ - Trì Ngạo Nhiên ngăn cản.

‘Vương gia’ - Vu Nguyệt Dật cũng nói vào.

Trì Ngạo Dịch hoàn toàn không để ý lời khuyên can của bọn hắn, chỉ nhìn Khúc Huyền Yên nói: ‘Thế nào? Không dám sao? Tốt lắm, vậy thì hãy để cho Trữ Thi Phàm đến thay người!’.

Khúc Huyền Yên quay đầu lại nhìn Trì Ngạo Dịch kiên định nói: ‘Ta dám’. Nàng có thể vì Thì Phàm mà chết bởi vì phụ thân đã phó thác Thì Phàm cho nàng, hơn nữa phụ thân năm đó cũng cứu nàng một mạng.

‘Tốt! Người đâu! Đem Vương phi đi đánh 50 đại bản!’ - Trì Ngạo Dịch ra lệnh cho thị vệ.

Thị vệ ôm quyền tuân lệnh, sau đó liền dìu Khúc Huyền Yên đến nội viện rồi cầm lấy gậy gỗ xông đến dựng hình với Khúc Huyền Yên.

‘Không! Không được....tỷ tỷ...Ta cầu xin người, van cầu người buông tha cho tỷ tỷ...’ - Trữ Thi Phàm quỳ trên mặt đất khóc lóc van xin - ‘Vương gia, ta cầu xin người

người buông tha cho tỷ tỷ, tha cho tỷ tỷ đi...’

‘Tỷ

~~ tại sao tỷ lại ngốc như vậy

~’

(Yuki: tên khốn Vương gia này, trời oiiiiiiiiiiiiiiiiii)

Trong phòng truyền đến từng đợt kêu khóc của Trữ Thi Phàm.....

Khúc Huyền Yên kịch liệt chịu đựng, buộc chính mình không được kêu ra tiếng nếu không sẽ làm cho Thi Phàm lo lắng hơn... Ngực đau đớn, thân thể đau đớn, nàng im lặng nhận từng gậy từng gậy nặng nề hạ xuống không chút lưu tình....Thật sự đau quá...đau quá....

‘Tỷ tỷ

’ - Trữ Thi Phàm khóc lóc từ trong ngực thất chạy ra quỳ trên mặt đất nhìn sắc mặt tái nhợt của tỷ tỷ.

Khúc Huyền Yên chịu đựng đau đớn từ thân thể truyền đến, thanh âm vô lực mà run rẩy nói: ‘Thi Phàm, muội khóc cái gì chứ? Tỷ tỷ không có đau, thật sự không đau chút nào...’. Cho dù thương thể của nàng đau đớn nhưng không thể biểu lộ trước mặt Thi Phàm.

‘Huhuhu

~ tỷ tỷ, muội biết tỷ gạt muội, tại sao tỷ lại ngốc nghếch đến như vậy?’ - Trữ Thi Phàm chỉ hận rèn thép không thành sắt, nàng nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ??

KHÔNG CÓ HY VỌNG....

‘Huhuhu

~ tỷ tỷ, muội biết tỷ đang gạt muội, tại sao tỷ lại ngốc nghếch đến như vậy?’ - Trữ Thi Phàm tiếc hận rèn thép không thành sắt, nàng nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ???

‘Thi Phàm đừng khóc, muội vĩnh viễn là muội muội tốt của tỷ’ - Khúc Huyền Yên miễn cưỡng kéo ra 1 nụ cười nhẹ giọng nói.

Nhìn hai người khóc trong mưa Trì Ngạo Dịch không thoải mái mím chặt môi, vì cái gì chứng kiến bộ dạng đau đớn của Khúc Huyền Yên lòng hắn lại đau nhức như vậy? Nàng không phải là kẻ thù của mình hay sao? Trả thù nàng mình không phải là hủ dạ hay sao? Vì cái gì chính mình chẳng những không muốn còn rất không thoải mái, còn có loại xúc động muốn thị vệ dừng tay?

‘Không, muội không phải! Lúc nào muội cũng gây tai họa cho tỷ, còn làm tỷ thay muội tiếp nhận trừng phạt. Tỷ tỷ, muội không xứng là muội muội của tỷ!’ - Trữ Thi Phàm lắc đầu khóc to.

Trì Ngạo Nhiên cùng Vu Nguyệt Dật đều chịu đựng đau lòng nhìn chằm chằm vào Khúc Huyền Yên, nếu cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ chết mất!

đánh nữa, nếu cứ tiếp tục 20 gậy nữa hoàng tẩu sẽ chết mất!’ - Trì Ngạo Nhiên khẩn trương khuyên ngăn, chính mình muốn đi ngăn thị vệ nhưng...hoàng huynh đã làm thì không ai dám ngăn cản.

‘Vương gia, nếu cứ tiếp tục như vậy Vương phi thật sự sẽ chết!’ - Vu Nguyệt Dật nhíu mày, hắn biết rõ Vương gia đã quyết định thì không ai có thể thay đổi.

Trì Ngạo Dịch không trả lời chỉ nhắm mắt lại thấy Khúc Huyền Yên cố nhịn đau đớn...Nàng kiên cường như vậy sao?

‘Tỷ tỷ

’ một tiếng khóc suy sụp vang vọng bầu trời.

Đang lúc mọi người trong hắc phòng sửng sốt vì tiếng la khóc thì thị vệ chạy vào ôm quyền nói: ‘Bẩm Vương gia, Vương phi không chịu nổi qua 30 bản đã ngất xỉu’.

Đôi mắt Trì Ngạo Dịch lạnh lẽo đi nhanh về hướng Khúc Huyền Yên...

Trì Ngạo Nhiên và Vu Nguyệt Dật nhìn bóng lưng Trì Ngạo Dịch rời đi đều thở dài, bọn họ biết hắn rõ ràng cũng như bọn họ đối với Khúc Huyền Yên có cảm giác...Lúc hắn dùng hình với nàng cũng chính là lúc hắn ngược đãi chính mình...Bọn họ khẩn trương cũng vội vàng theo sau.

Trữ Thi Phàm nhào người về phía Khúc Huyền Yên khóc rống không biết làm sao...

Trì Ngạo Dịch đi đến, nắm cánh tay Trữ Thi Phàm lạnh lùng ném sang bên cạnh. Sau đó vắt tay Khúc Huyền Yên qua vai bế nàng lên, cúi đầu nhìn vết thương trong ngực nàng, toàn thân nàng ướt đẫm, miệng vết thương máu tươi chảy đầm đìa....Lòng hắn xiết chặt, rống lên với thị vệ: ‘Đi gọi đại phu mau!’ (Khốn, oánh cho đã đi kêu đại phu .=)

Thị vệ vội vàng đi gọi đại phu...

Trì Ngạo Dịch bế Khúc Huyền Yên về nơi của hắn, ngồi bên giường chăm chú nhìn nàng giống như đã chết đi, hắn không rõ tâm tình hiện tại là gì...(trời ạ, giờ mà cũng không hiểu ><>)

‘Hoàng huynh, đại phu đến rồi!’ - Trì Ngạo Nhiên nhắc nhở hắn.

Trì Ngạo Dịch đứng dậy ngồi ra ghế. Khúc Huyền Yên, bốn vương không cho người chết, người tuyệt đối không được chết!

(Hành hạ cái kiểu đấy, 1 chục cái mạng cũng không còn >”<>)

Đại phu bắt mạch cho Khúc Huyền Yên , trong nội tâm không thảm than Vương phi này thật là bi ai, vừa tỉnh lại đã thành ra như vậy... Aizzzz.....

Tất cả mọi người đang đợi đại phu tuyên án....

Đại phu đột nhiên lắc đầu đứng lên đi đến trước mặt Trì Ngạo Dịch sợ hãi nói: ‘Hồi...hồi Vương gia, Vương phi nàng....’

‘Như thế nào?’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi.

‘Vương phi nàng.....bẩm Vương gia...không còn cách cứu chữa’ - Đại phu cố lấy dũng khí, bất kể thế nào cũng phải đối mặt.

Trì Ngạo Dịch âm lãnh nheo mắt lại: ‘Người lặp lại lần nữa xem!’.

‘Vương phi bởi vì miệng vết thương còn chưa khỏi lại tiếp nhận hình phạt nặng như vậy, hơn nữa còn bị phong hàn chỉ sợ...không chịu được nữa.....’ - Đại phu lần nữa đánh bạo trả lời.

42. Chương 42: Quận Chúa Hạ Tầm Lăng

Edit: Yuki

‘Vương phi bởi vì miệng vết thương còn chưa khỏi lại tiếp nhận hình phạt nặng như vậy, hơn nữa còn bị phong hàn chỉ sợ...không chịu được nữa.....’ - Đại phu lần nữa đánh bạo trả lời.

‘Người nói vậy! Người nói vậy gì đấy hả? Tỷ tỷ sao có thể chết được? Người rõ ràng ở đây nói vậy, người đang ở đây nói vậy!!!’ - Trữ Thi Phàm nắm lấy cổ áo đại phu lớn tiếng khóc la.

‘Người làm cái gì? Nếu không phải tại người tỷ người trở thành như vậy sao?’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng đối Trữ Thi Phàm, nếu như không tại cô ta Khúc Huyền Yên cũng không bệnh đến nghiêm trọng như vậy. Lòng của hắn dường như rất đau đớn. Khúc Huyền Yên như thế nào không có sự cho phép của hắn mà rời đi chứ?

‘Đúng! Là vì ta, vì ta! Muội xin lỗi tỷ tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi! Muội chết thay tỷ có được không?’ - Trữ Thi Phàm chạy đến bên giường cầm bàn tay lạnh buốt của Khúc Huyền Yên lên mà khóc thét lên tự trách.

‘Đại phu, nàng còn có bao nhiêu thời gian?’ - Vu Nguyệt Dật nhẹ nhàng hỏi, hắn hiện tại quả thực là thống khổ.

‘Một ngày...nếu như không tỉnh lại....nàng...’ - Đại phu nói chi tiết.

Tất cả mọi người trầm mặc....

‘Ai nha, các người như thế nào lại tuyệt vọng như vậy? Tên đại phu này thật vô dụng, thế này mà cũng không trị được’

Một tiếng nói nghịch ngợm trêu tức từ cửa phòng vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn sang, ngoại trừ Trữ Thi Phàm những người khác đương nhiên đều biết đó là thần y quận chúa hoạt bát đáng yêu của bọn họ Hạ Tầm Lăng!

‘Ai nha muội xem, bốn vương đúng là dần dần, quên mất đi thần y Tầm Lăng muội, nhanh đến trị cho hoàng tẩu đi!’ - Trì Ngạo Nhiên gặp nàng giống như gặp cây cỏ cứu mạng vui vẻ cười tươi, hẳn biết rõ Tầm Lăng nhất định sẽ có biện pháp bởi vì vài năm nay nàng đi theo một vị thần y tiền bối học hỏi cũng không gọi là uống phí!

‘Ngạo Nhiên huynh đúng là rất dần đi! Huynh rõ ràng quên mất bản quận chúa vậy hả?’ - Hạ Tầm Lăng giả vờ tức giận, nàng cùng Trì Ngạo Nhiên bình thường cùng một chỗ rất vui vẻ!

‘Nên đánh, hahaha....Tầm Lăng muội mau chữa bệnh cho hoàng tẩu a!’ - Trì Ngạo Nhiên thúc giục, bệnh của hoàng tẩu không thể chậm trễ được.

‘Àn’. Dứt lời liền đi tới bên giường Khúc Huyền Yên bắt mạch...

Hồi lâu Hạ Tầm Lăng buông lỏng tay Khúc Huyền Yên ra, lấy ra một viên dược hoàn từ túi nhỏ bên hông sau đó cúi người bỏ vào trong miệng Khúc Huyền Yên rồi quay lại phân phó “Mang nước đến!”

Trữ Thi Phàm lập tức đưa nước cho nàng.

Hạ Tầm Lăng nhắm ngay miệng Khúc Huyền Yên liền đổ nước, bộ dạng như mặc kệ Khúc Huyền Yên có sặc nước hay không.

‘Uy..muội muốn nàng sặc chết sao hả?’ - Trì Ngạo Dịch nhìn hành động không cẩn thận của nàng rất khó chịu.

‘Nghĩa hoàng huynh có làm hay không hả? Bản quận chúa cứu Vương phi của huynh mà huynh còn nghi ngờ bản quận chúa? bản quận chúa chính vì từ bi nghe được nghĩa hoàng tẩu có chuyện đành phải đi một chuyến đó’ - Hạ Tầm Lăng liếc Trì Ngạo Dịch bất mãn nói.

‘Tốt, muội có lòng từ bi thì mau trị bệnh đi!’ - Trong mắt Trì Ngạo Dịch có cương chiều, Tầm Lăng chính là nghĩa nữ của phụ hoàng, huynh đệ bọn họ đối với nàng tốt đến nỗi không còn lời nào để nói!

‘Hihi...’ - Hạ Tầm Lăng thỏa mãn nở nụ cười, nàng thấy Khúc Huyền Yên nuốt thuốc xuống liền đứng lên nói: ‘Các người yên tâm đi, nghĩa hoàng tẩu buổi tối sẽ tỉnh lại chỉ có điều...’

‘Chỉ có điều cái gì?’ - Trì Ngạo Dịch lo lắng hỏi, nha đầu kia cư nhiên còn thừa nước đục thả câu.

‘Chỉ có điều nàng sau khi tỉnh lại sẽ rất đau nhức nhưng một lúc sau sẽ không việc gì’ - Hạ Tầm Lăng giải thích.

‘Àn, ta biết rồi’ - Trì Ngạo Dịch gật gật đầu buông lỏng một hơi, không chết là tốt rồi.

‘Nghĩa hoàng huynh, huynh làm thế nào cảm tạ bản quận chúa đây?’ - Hạ Tầm Lăng giả hoạt.

‘Được, trong phủ muội thích cái gì thì lấy đi’ - Trì Ngạo Dịch bất đắc dĩ, nha đầu này mỗi lần trở lại là đều có chủ ý kiểm soát bảo bối trong phủ hắn. (yêu ghê nơi cơ =]]])

‘Có thật không?’ - Hạ Tầm Lăng không thể tưởng tượng nổi.

‘Àn’

‘Nghĩa hoàng huynh, bản quận chúa nhớ rõ huynh đâu có dễ nói chuyện như hôm nay vậy....Hắc hắc...Xem ra nghĩa hoàng tẩu này của bản quận chúa không giống với những nữ nhân khác nha!’ - Hạ Tầm Lăng đùa giỡn.

‘Hãy bớt nói xằng đi, có lấy hay không?’ - Trì Ngạo Dịch không kiên nhẫn.

‘Oa oa oa

~~ có bảo bối rồi’ - Hạ Tầm Lăng liền nhảy đi ra ngoài.

43. Chương 43: Nụ Hôn Che Đầy Đau Đớn

Buổi tối.

Trì Ngạo Dịch một mực canh giữ bên người Khúc Huyền Yên, hắn cũng không biết vì cái gì hắn lại lo lắng cho nàng như vậy.

Hắn muốn ngồi bên cạnh nhìn nàng tỉnh lại.

Trữ Thi Phàm bọn họ bị Trì Ngạo Dịch đuổi đi! Bọn họ đành lo lắng liếc mắt nhìn Khúc Huyền Yên còn hôn mê mà rời đi...

Trì Ngạo Dịch ngồi trên ghế ánh mắt một mực nhìn trên người Khúc Huyền Yên không chớp mắt.

‘A...’ Người trên giường vì thân thể đau đớn mà hừ nhẹ một tiếng.

Trì Ngạo Dịch lập tức kịp phản ứng vọt tới bên cạnh, có chút khẩn trương nhìn Khúc Huyền Yên đau đớn trên giường.

‘Umm.... đau quá!’ - Khúc Huyền Yên cau mày, một loại đau đớn trên người như xâu xé làm nàng đau đến không thở được.

‘Rất đau sao?’ - Trì Ngạo Dịch dịu dàng hỏi, hắn chưa bao giờ trải qua sự tình này, chính hắn cũng không biết mình bây giờ đang làm cái gì. Chính hắn rõ ràng thức cả đêm trông chừng một nữ nhân! Hắn cũng không biết giọng điệu mình hiện tại rất ôn nhu.

‘Ấn...Vương gia...rất đau...’ - Khúc Huyền Yên mở to mắt nhìn Trì Ngạo Dịch có chút khẩn trương, nàng lại có thể trước mặt hắn nói ra cảm giác chân thật của thân thể mình. Nàng biết rõ, nàng thực sự rất yêu Trì Ngạo Dịch...

‘Nàng kiên nhẫn một chút, ta đi gọi đại phu!’ - Trì Ngạo Dịch có chút lo lắng, nàng đau nhức lòng của hắn cũng rất đau.

Khúc Huyền Yên bắt lấy hắn vô lực nói: ‘Không cần đâu....Vương gia....Người đỡ ta dậy đi ta sẽ đỡ hơn...’ Thân thể của nàng tuy đau nhức nhưng trong lòng lại ấm áp vì thấy hắn rất khẩn trương, vả lại trước mặt nàng còn xưng ‘Ta’.

‘Thật sao?’ - Trì Ngạo Dịch có chút không tin hỏi, lòng ấm áp lên khi nàng nói ‘Chỉ cần bên nàng là được rồi’

‘Ấn...thật sự’ - Khúc Huyền Yên miễn cưỡng cười gật gật đầu, thân thể đau cũng đáng! (Yuki: sao mọi người thấy chị này...)

Trì Ngạo Dịch không nói gì, cầm tay nàng để tăng thêm chút lực sau đó cho nàng tựa vào người mình.

Khúc Huyền Yên mỉm cười nhẹ nhàng tựa vào trong ngực ấm áp của hắn...Túy Hoa Các giờ đây thật ấm áp! Nàng nắm chặt chần, thân thể rất đau, đau quá, hơn nữa càng ngày càng đau! Đau tê tâm liệt phế...

Nhìn thấy tay nàng nắm chặt chần, trên trán túa ra nhiều mồ hôi, hắn biết rõ nàng rất đau nhưng lại bất lực...

‘Vương gia ngài có phải là muốn ta chết...’ - Khúc Huyền Yên vô lực hỏi, thân thể của nàng giống như cận kề cái chết, đau quá!

‘Khúc Huyền Yên người nói bây giờ đó? Không có sự cho phép của bốn vương người tuyệt đối không thể chết!’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói với Khúc Huyền Yên, nữ nhân này biết rõ hắn rất sợ nàng chết sao?

Khúc Huyền Yên nở nụ cười... Hắn tuy bá đạo, nhưng trong lòng cảm thấy rất ấm áp...chính là...‘Vương gia ta đau quá!’

‘Đau nhức lắm sao?’

‘Người lạnh nhạt đối với ta là lúc ta đau đớn’

Trì Ngạo Dịch sững sờ, nàng có ý tứ gì? Vì cái gì chính mình khi nghe được nàng nói như vậy thì lại cảm thấy rất vui

‘Vương gia...người có biết người lạnh nhạt với ta là lúc ta đau lòng nhiều lắm không? Người có biết khi ta nghe được tin Tịch Nhi mang thai là lúc ta đau đớn lắm không? Thân thể đau nhức cũng không giống sự đau lòng đó!’

Vương gia...Ta không biết người vì cái gì hận ta như vậy. Hãy hòa thuận với Thi Phàm đi, cô ấy là muội muội của người chứ không phải ta. Ta là nữ nhân do Khúc Vệ nhật về...

Vương gia...Người có thể hay không tha cho Thi Phàm đi...nàng là muội muội của người...

Ta nguyện thay Thi Phàm chịu tất cả hình phạt bởi vì...ummm....’

Nàng còn chưa nói xong thì Trì Ngạo Dịch liền cúi đầu ôn nhu cùng bá đạo hôn nàng.

Nàng nhắm mắt lại, nàng rất thích cảm giác này...Cảm giác được hắn yêu thương...

‘Huyền Yên...ta không biết nàng đau đớn đến như vậy...Ta đáp ứng nàng thả Thi Phàm, nàng ấy là muội muội của ta...’

Trì Ngạo Dịch vừa hôn nàng vừa nhẹ giọng an ủi, hắn thừa nhận hắn đã bại trận trước nữ nhân này...

Khúc Huyền Yên đầu tiên là sững sờ sau đó thì cảm động nghẹn tiếp hắn ...‘Ân’..

44. Chương 44: Quận Chúa Đáng Yêu Hạ Tầm Lãng

Trì Ngạo Dịch tay bắt đầu tháo vạt áo của nàng, hắn muốn nàng!

Khúc Huyền Yên bị hắn hôn nhưng vẫn là đẩy hắn ra nói: ‘Vương gia, thương thể của ta còn chưa khỏe...

Trì Ngạo Dịch kịp phản ứng lập tức buông Khúc Huyền Yên ra đứng lên thăm mắng mình một câu đáng chết. Thương thể của nàng còn chưa khỏe, hắn đúng là không khống chế nổi chính mình.

Khúc Huyền Yên nhìn sắc mặt hắn có chút đen liền cười nói: ‘Làm sao vậy? Tức giận sao? Thực tình....ta còn đau quá...

Trì Ngạo Dịch nghe xong lập tức khấn trương bắt lấy nàng nói: ‘Đau nhức? Đau ở đâu?’

Khúc Huyền Yên vô lực nở nụ cười, nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn nàng thật vui vẻ cùng cao hứng, ít nhất..hắn quan tâm mình không phải là...

‘Nàng cười cái gì? Rốt cuộc đau ở đâu?’ - Trì Ngạo Dịch lo lắng hỏi, nàng đau mà còn cười được sao?

Khúc Huyền Yên rơi lệ. Nàng cảm thấy rất cảm động, rất hạnh phúc.

Trì Ngạo Dịch thấy nàng khóc thì ôm chặt nàng vào trong ngực đau lòng nói: ‘Làm sao vậy? Như thế nào lại khóc rồi? Có phải tại ta dọa nàng rồi không?’

Khúc Huyền Yên cũng ôm chặt lấy hắn nói: ‘Vương gia, người có biết người lúc này làm ta thấy rất hạnh phúc không? Đau hay không cũng không can hệ’.

Hai người thân mật ôm nhau...

‘Ai duuuuu, bản quận chúa trông thấy gì đây nhỉ?’

Một tiếng cười theo cửa phòng vang lên.

Trì Ngạo Dịch buông Khúc Huyền Yên ra ngồi trở lại trên ghế khó chịu nhìn Hạ Tầm Lăng: ‘Muội có thể trước khi đến nói một tiếng hay không hả?’

‘Các người mở cửa bản quận chúa còn nói cái gì? (ặc ặc =|||)’ - Hạ Tầm Lăng cười khó hiểu hỏi, hắc hắc.....Xem ra nghĩa hoàng huynh yêu nghĩa hoàng tẩu này.

Trì Ngạo Dịch trừng mắt liếc Hạ Tầm Lăng nói: ‘Muội có lời gì thì nói mau đi!’. Hắn đối với nghĩa muội nghịch ngợm này thật sự không có biện pháp.

‘Huynh hung dữ như vậy làm gì chứ? Bản quận chúa chỉ là đến xem nghĩa hoàng tẩu thế nào ai ngờ huynh lại ở đây?’ - Hạ Tầm Lăng bất mãn đáp, sau đó đi đến bên giường Khúc Huyền Yên đối nàng nói: ‘Nghĩa hoàng tẩu, ngưỡng mộ đã lâu, từ lúc tẩu tiến Dịch phủ thân vương đã xảy ra rất nhiều sự kiện, hiện tại triều đình cũng biết tẩu nữa’.

Thấy Hạ Tầm Lăng một bộ dáng đáng yêu trong sáng thiện lương, nàng cũng cười nói: ‘Ngưỡng mộ ta làm gì? Ta cũng không phải người quan trọng gì mà’.

‘Cái gì không phải người quan trọng, bản quận chúa mặc kệ người khác coi người quan trọng hay không, chỉ cần nghĩa hoàng huynh xem tẩu quan trọng không phải tốt rồi sao?’ - Hạ Tầm Lăng trêu tức, trực giác của nàng cho nàng biết nghĩa hoàng tẩu là người rất tốt nha. Bằng không như thế nào làm cho Nguyệt Dật huynh cùng Ngạo Nhiên còn có nghĩa hoàng huynh đối với nàng ấy tốt như vậy chứ?

‘Ách?’ - Khúc Huyền Yên khó hiểu hỏi.

‘Àn, hẳn vì bản quận chúa xem bệnh cho tẩu mà đem bảo bối hắn thích nhất trong phủ đều cho bản quận chúa hết đấy’

‘Hạ Tầm Lăng, muội đang ở đây nói nhảm cái gì thế hả?’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nói

‘Cảm ơn muội chữa bệnh cho ta’ - Khúc Huyền Yên cảm tạ cười.

‘Uy...Khúc Huyền Yên, bổn vương cho nó thứ bổn vương thích nhất nó mới trị bệnh cho nàng, nàng cho rằng nó tốt như vậy sao?’ - Trì Ngạo Dịch lạnh lùng.

‘Nghĩa hoàng huynh thiệt là...một đại nam nhân như huynh lại đi so đo với bản quận chúa sao?’ - Hạ Tầm Lăng mở miệng cười.

‘Được, ta đồng thời cảm ơn 2 huynh muội các người được không?’ - Khúc Huyền Yên thấy 2 người bọn họ đối chọi gay gắt như vậy đành phải giải vây.

‘Haha...nghĩa hoàng tẩu, tẩu còn đau không?’

‘Tốt hơn nhiều rồi’

‘Vậy là tốt rồi, bản quận chúa chính là đến xem tẩu, không nghĩ tới người nào đó lại nổi nóng’.

‘Cảm ơn muội’ - Khúc Huyền Yên cười, nàng rất thích quận chúa này.

‘Không cần đâu, bản quận chúa đi trước đây!’ - Dứt lời, Hạ Tầm Lăng liền vui vẻ chạy đi...

45. Chương 45: Thi Phàm, Muội Đi Đi

Hôm sau, thương tích của Khúc Huyền Yên đã tốt hơn, nàng ngồi trên giường nhìn Thi Phàm dọn dẹp gian phòng. Trong phòng chỉ có hai người các nàng.

Khúc Huyền Yên dần đo suy nghĩ nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: ‘Thi Phàm, muội đi đi!’

Trừ Thi Phàm ngây ngẩn cả người, tỷ tỷ nói gì vậy? Bảo nàng đi?

“Muội đi đi, hãy rời khỏi vương phủ”. Khúc Huyền Yên lập lại nặng nề, đó là 1 quyết định bất đắc dĩ, nàng không thể để cho Thi Phàm lâm vào tình cảnh phức tạp nơi vương phủ nhưng đồng thời ý nguyện của phụ thân vẫn chưa hoàn thành.

“Tỷ, tỷ có ý tứ gì? Tỷ không quan tâm muội sao?” . Trữ Thi Phàm khẩn trương hỏi, tỷ tỷ rõ ràng là muốn mình rời khỏi sao?

Khúc Huyền Yên nhẹ nhàng lắc đầu: ‘Thi Phàm, ta không có nói là không cần muội, chỉ là....’

Trữ Thi Phàm cắt lời nàng nói: ‘Tỷ, tỷ thật sự không cần muội sao? Chỉ vì việc ám sát nên tỷ không cần muội nữa sao?’

‘Thi Phàm, muội đừng hiểu lầm tỷ...Tỷ không muốn muội rơi vào hoàn cảnh phức tạp như vậy muội quên rồi sao? Vả lại phụ thân muốn chúng ta xây dựng lại Cổ Xích mà’ – Khúc Huyền Yên vội vàng giải thích.

‘Xây dựng lại Cổ Xích?’ – Trữ Thi Phàm khó hiểu hỏi.

‘Ân, dùng năng lực của muội cùng với thanh danh trên giang hồ thì nhất định có thể’ – Khúc Huyền Yên gật đầu, nàng phải giúp phụ thân hoàn thành nguyện vọng này nhưng hiện giờ là không thể nào...

‘Nhưng mà...tỷ tỷ, Cổ Xích đã là chuyện quá khứ’. Xây dựng lại có ý nghĩa gì sao? Cha mẹ đều đã qua đời, lại còn đâu ra một ca ca nữa chứ, suy nghĩ của nàng rối loạn hết cả rồi.

‘Ân..là quá khứ nhưng muội có thể biến nó thành tương lai’.

‘Muội...Tỷ tỷ, muội không muốn rời xa tỷ’. Trữ Thi Phàm khó xử, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ xa rời tỷ tỷ, bảo nàng một mình lặn lội giang hồ xây dựng lại Cổ Xích Giáo thật sự là làm khó nàng.

‘Thi Phàm, từ này về sau muội lúc nào cũng có thể gặp tỷ không phải sao? Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, tỷ hứa với muội sau này tỷ sẽ đi tìm muội’ – Khúc Huyền Yên vuốt đầu Trữ Thi Phàm an ủi, nàng cũng không muốn Thi Phàm ra đi nhưng...đành phải vậy.

‘Ân, muội nhất định sẽ xây dựng lại Cổ Xích Giáo!’ – Trữ Thi Phàm thề son sắt, nàng tuyệt đối sẽ không làm cho phụ thân thất vọng.

‘Ha ha... tỷ tỷ biết Thi Phàm sẽ đáp ứng tỷ tỷ mà’. Khúc Huyền Yên cười nhìn Thi Phàm.

‘Ân, tỷ tỷ, muội đi đây một lát lập tức trở về sau!’. Nói xong Trữ Thi Phàm liền chạy ra ngoài...

Nàng chạy vào thư phòng Trì Ngạo Dịch sợ hãi hành lễ: ‘Vương gia!’. Bởi vì còn chưa tiếp nhận nổi hấn là ca ca của mình nên đành phải gọi là Vương gia.

Trì Ngạo Dịch ngẩng đầu nhìn nàng, thần nhiên nói: ‘Ngồi xuống đi!’. Hiện tại hấn đã không còn chán ghét Trữ Thi Phàm, dù sao chính Huyền Yên đã nói nàng là muội muội của hấn dù có lẽ chỉ là muội muội cùng mẹ khác cha.

Trữ Thi Phàm nghe lời ngồi xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Vương gia, ngài có thể nói cho ta biết ngài cùng ta có quan hệ thật sao?’

Trì Ngạo Dịch sững sờ hỏi: ‘Vì sao?’

‘Ta phải đi, ta phải xây dựng lại Cổ Xích Giáo! Cho nên ngài nói cho ta biết được không?’. Trữ Thi Phàm thành khẩn cầu.

‘Người thật sự muốn biết?’

‘Ân’

‘Mẫu thân của người Trữ Mị Tâm sinh hạ ba huynh đệ chúng ta, bốn vương, Ngạo Nhiên và người. Bà ta là người của Cổ Xích nhưng cũng là phi tử của phụ hoàng. Đường nhiên ngay từ đầu bà ta là phi tử nhưng bởi phụ hoàng không xem trọng nên đã xảy ra tư tình với cha của các người, bà ta đã giúp đỡ cha các người đoạt giang sơn cho đến một ngày chúng ta phát hiện ra...’

46. Chương 46: Huyết Tinh – Chuyện Cũ

Thời gian giống như quay ngược lại, ký ức xuất hiện tràn ngập trong đầu Trì Ngạo Dịch...

Hắn luôn cảm thấy rất kỳ quái vì sao nương lại hay xuất cung. Bởi vì rất kỳ lạ nên có một ngày hắn liền dẫn vài thị vệ theo sau Trữ Mị Tâm nhìn xem rốt cuộc là bà đi đến nơi nào.

Đến nơi, Trì Ngạo Dịch ngẩng đầu nhìn thấy tấm biển đề 3 chữ Cổ Xích Giáo, nương tới nơi này làm gì vậy? Hắn dẫn thị vệ bí mật theo sau nương đi vào.

Cho đến khi trông thấy nương đứng thân mật bên cạnh một nam nhân rất lâu, gần đó còn có 2 nữ nhân đã lớn hắn nhận ra một loại hận ý đang xông thẳng lên đầu.

‘Qua đây!’ – Hắn khoát tay gọi một tên thị vệ.

‘Tứ vương gia có gì phân phó?’ – Thị vệ chạy đến bên cạnh hắn ôm quyền hỏi.

‘Mau đi mời thất vương gia và thái tử đến đây!’ – Hắn phân phó, còn bản thân thì muốn xem xem bà đang giở trò gì!

Dứt lời thị vệ liền vội vàng đi gọi Trì Ngạo Nhiên và Trì Thần Diệu.

Trì Ngạo Dịch cùng thị vệ ra khỏi nơi ẩn nấp, hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

‘Hắn là ai?’ – Hắn nhìn Khúc Vệ, lạnh lùng hỏi Trữ Mị Tâm.

Trữ Mị Tâm cùng Khúc Vệ xoay người trông thấy Trì Ngạo Dịch thì sợ hãi, căn bản không nghĩ đến sự tình sẽ phát sinh như thế này! ‘Dịch...Dịch nhi’ – Trữ Mị Tâm lắp bắp.

‘Hắn là ai?’ – Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, hắn chưa từng nghĩ tới vị nương bao lâu nay ôn nhu hiền lành lại dơ bẩn như thế!

‘Dịch...Dịch nhi, con nghe ta giải thích’ – Trữ Mị Tâm sốt ruột, nàng phải cố gắng cứu vãn, không thể lấy củi ba năm thiêu một giờ được.

‘Không cần! Bà chỉ cần nói cho bốn vương biết hắn là ai?’ – Trì Ngạo Dịch không cười, trong đôi mắt hận ý càng ngày càng sâu.

Khúc Vệ thấy thế tranh thủ thời gian phân phó hạ nhân mấy câu, hạ nhân liền dẫn Khúc Huyền Yên cùng Trữ Thi Phàm rời khỏi...

‘Hắn...hắn là...’ – Trữ Mị Tâm khó xử.

‘Ta là Cổ Xích giáo chủ!’ – Khúc Vệ đứng ra lên tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Khóe môi Trì Ngạo Dịch quẹo rũ một nụ cười lạnh, đôi mắt không cười nhìn Khúc Vệ, ‘Cổ Xích giáo chủ sao?’ – Hắn hỏi Trữ Mị Tâm.

Trữ Mị Tâm chột dạ.

‘Vậy hắn cùng bà là quan hệ gì?’ – Trì Ngạo Dịch tiếp tục lạnh lùng hỏi, nếu bình thường mà thân mật như vậy sao?

‘Quan hệ phu thê!’ – Khúc Vệ tiếp tục trả lời.

‘Người nói cái gì?’ – Trì Ngạo Dịch đôi mắt tối sầm lại, tay đã nắm chặt thành nắm đấm, phát ra âm thanh răng rắc.

‘Người không nghe thấy sao?’ – Khúc Vệ không cười đáp.

‘Không!’ – Một tiếng thét phẫn hận vang lên tận lực bồi thêm mũi kiếm đâm xuyên Khúc Vệ.

Trì Ngạo Dịch cùng Trữ Mị Tâm kinh hãi nhìn sang Trì Thần Diệu đang giờ kiếm nhuộm máu. Đi theo đằng sau là Trì Ngạo Nhiên.

Trữ Mị Tâm nhìn Khúc Vệ hết hy vọng sinh tồn liền giờ kiếm hướng Trì Ngạo Dịch lao đến...

Trì Ngạo Dịch nghiêng người thoát cái tránh được mũi kiếm đang lao tới sau đó một cước đá vào Trữ Mị Tâm, Trữ Mị Tâm liền bị đá vào góc tường.

Trì Thần Diệu hỏi Trì Ngạo Dịch: ‘Hoàng đệ muốn làm gì?’

‘Cầm kiếm tới!’ – Trì Ngạo Dịch lạnh lùng.

‘Hoàng huynh!’ – Trì Ngạo Nhiên ngăn cản, bất kể như thế nào bà ấy vẫn là mẹ của bọn hắn cho dù đáng giận đến đâu!

‘Nhiên nhi, đệ còn ngăn cản ta sao? Bà ta rõ ràng vì tên nam nhân này mà muốn giết bốn vương!’ – Trì Ngạo Dịch vừa đi về phía Trữ Mị Tâm Trì Ngạo Nhiên liền theo ngay bên cạnh.

——một tiếng thét vang vọng bầu trời, tay hắn đã giết Trữ Mị Tâm!

47. Chương 47: Người Không Ăn Giấm Có Nghĩa Là Người Không Quan Tâm Ta

Trữ Thi Phàm mang theo rất nhiều nghi vấn, nàng có nhiều nghi hoặc trong lòng về những gì Trì Ngạo Dịch đã nói.... nàng cùng Trì Ngạo Nhiên đến cùng có phải hay không là thai long phụng? Nếu như là long phụng thai thì phụ thân của bọn họ là ai? Là Khúc Vệ hay là hoàng thượng đã băng hà?

Nhưng điều đó đối với nàng đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là phụ thân đã chăm sóc nàng hơn mười năm qua, mặc kệ phụ thân có phải ruột thịt hay không nhưng công ơn nuôi dưỡng của phụ thân nhất định nàng phải báo cho nên...Nàng muốn xây dựng lại Cổ Xích Giáo!

Tối hôm qua Khúc Huyền Yên không muốn để Thi Phàm đi...

Sáng sớm.

Khúc Huyền Yên đã đến phòng bếp bận rộn, nàng còn chưa có chết nên phải vì Lương Tịch Nhi hầm thuốc dưỡng thai. Thở dài một hơi, tuy trong nội tâm không thoải mái nhưng nhất định phải nhẫn. Nam nhân ở niên đại này thì người nào mà không có tam thê tứ thiếp chứ!

‘Đang suy nghĩ gì đấy?’ – Một người từ phía sau ôm eo của nàng, nhẹ giọng thì thầm bên tai.

‘Không nghĩ gì cả’ – Khúc Huyền Yên biết là Trì Ngạo Dịch, chẳng lẽ muốn nàng nói cho hắn biết nàng đang ghen phải không?

‘Có thật không? Sao nàng lại có bộ dạng không yên lòng như vậy?’ – Trì Ngạo Dịch cúi đầu chôn chặt vào gáy nàng, hít ngửi hương thơm hồ nghi hỏi, hắn sao lại không biết nàng đang suy nghĩ cái gì chứ.

‘Có sao? Vậy là ngại sợ ta không chuyên tâm sẽ cho Lương Tịch Nhi uống thuốc dưỡng thai gây ảnh hưởng sao?’ – Nàng bắt mồm cong khóe miệng, hay là hắn quan tâm nhất hài tử trong bụng Lương Tịch Nhi...

Trì Ngạo Dịch xoay người nàng lại cười hỏi: ‘Nàng ghen tị sao?’

Nàng đẩy Trì Ngạo Dịch ra, tiếp tục xoay qua chỗ khác nhìn xem được, khẩu thị tâm phi (suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau) nói: ‘Không có!’

‘Thật không có? hử?’ – Trì Ngạo Dịch buồn cười nhìn sau gáy nàng, nữ nhân đều như vậy sao chứ (==’)

‘Àn’ Khúc Huyền Yên tiếp tục khẩu thị tâm phi gật đầu.

Trì Ngạo Dịch đột nhiên đem nàng bế lên, cười tà nói: ‘Nàng không ăn giấm chứng tỏ nàng không quan tâm ta nên phải bị phạt mới được’. (Yuki: hí hí >:)) hehe)

‘Ngài...đạo lý gì vậy chứ?’ – Khúc Huyền Yên tức giận nhìn hấn, trong lòng kỳ thực lại thấy ngọt ngào.

‘Không phải sao? Bất kể như thế nào hôm nay nàng không thoát khỏi trừng phạt đâu!’ – Trì Ngạo Dịch khóe môi cong lên.

‘Ngài...ngài thả ta xuống mau!’ – Khúc Huyền Yên bị hấn trêu chọc nở nụ cười, hấn rõ ràng vô lại như vậy!

‘Không tha! Cả đời này đều khó có khả năng bỏ qua cho nàng’ – Trì Ngạo Dịch dứt lời liền ôm nàng đi đến phòng của bọn họ.

Hai người ngọt ngào không phát hiện ra phía sau bọn họ có đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm.

‘Có tin gì không?’ – Vương Trà Nhi hỏi nha hoàn trước mặt, nàng sẽ không để cho Khúc Huyền Yên cùng Lương Tịch Nhi đắc thế.

‘Hồi chủ tử, vừa rồi nô tỳ trông thấy Vương gia ôm Vương phi thân mật cười đùa đấy!’

‘Cái gì? (what the hell =]])) Rõ ràng nhanh biến thành như vậy sao? Xem ra Trắc phi ta đã quá xem thường Khúc Huyền Yên’ – Vương Trà Nhi kinh ngạc hỏi, đôi mắt hiện lên 1 tia hận ý.

‘Nô tỳ thấy Khúc Huyền Yên này từ nay về sau nhất định sẽ trả thù Trắc phi ngài’ – Nha hoàn đổ thêm dầu vào lửa.

‘Hừ, xem ra từ này về sau ta phải hành động rồi!’ – Vương Trà Nhi đôi mắt tối sầm lại lạnh lùng nói.

?????????????—————

cửa phòng lại bị Trì Ngạo Dịch đá văng (__.__)’

Hấn dùng chân đóng cửa phòng rồi ôm Khúc Huyền Yên đặt ở trên giường cúi người tà mị nhìn nàng.

Khúc Huyền Yên cũng muốn xem xem hấn có ý tứ gì? Nhìn nàng k đường hoàng như vậy nữa chứ!

‘Nàng rốt cuộc vừa rồi có ghen hay không?’

‘Không có!’ – Khúc Huyền Yên chối đến cùng, nàng mà thừa nhận thì mất mặt chết đi được. >:))

‘Thật sao?’ – Trì Ngạo Dịch tà ác nhìn nàng, tay không an phận bắt đầu cởi vạt áo nàng.

‘Nói dối, vì nàng không ghen nên ta cũng muốn nàng mang thai hài tử của chúng ta’ – Trì Ngạo Dịch cởi xiêm y đè lên thân thể của nàng, môi nhẹ nhàng ma sát người nàng.

‘Ummm....ta không muốn....

‘Không muốn cũng phải muốn! Huyền Yên, từ nay về sau ở trước mặt ta không được che giấu bản thân có biết không?’ – Hấn rầu rĩ.

‘Ấn...’

48. Chương 48: Ngọt Ngào (1)

Sáng sớm hôm sau

Khúc Huyền Yên đang vẽ tranh, vẽ tranh là một loại rèn luyện, chỉ có điều rời Cổ Xích giáo thì từ nay về sau nàng không còn nhân hạ thoải mái nữa...

?????????????—————cửa đột nhiên bị đá văng (ném đá tác giả, sao có cái hành động mà làm hoài k chán =.=. Tác giả: bá đạo mà, phá hoại là thường thôi!)

Khúc Huyền Yên không cần ngần ngại, dùng loại phương thức này vào cửa không cần nghĩ cũng biết là ai, nàng bất đắc dĩ thoáng mỉm cười rồi lại tiếp tục vẽ bức tranh của mình.

Trì Ngạo Dịch cất bước trực tiếp đi đến bên cạnh nàng, ánh mắt liếc nhìn bức tranh nàng vẽ rồi lại nhìn về phía Khúc Huyền Yên xinh đẹp trầm tĩnh. Hắn cười nói: ‘Hôm nay rất rảnh rồi sao?’

Nàng nhìn hắn cười đáp: ‘Ta mỗi ngày ngoại trừ nấu thuốc cho Lương Tịch Nhi thì còn có chuyện gì khác sao?’

‘Đương nhiên có chứ’ – Trì Ngạo Dịch cười nói, hắn đương nhiên biết rõ trong nội tâm nàng bất mãn nhưng lời nói ra rồi sao có thể thu hồi.

‘Còn có chuyện gì?’ – Khúc Huyền Yên khó hiểu nhìn hắn, hắn còn muốn nàng làm gì nữa chứ?

‘Nói ta biết, nàng cả một ngày hôm qua không thấy ta chẳng lẽ không nhớ tới ta sao?’ – Trì Ngạo Dịch nghiêng ngả hỏi, hắn cả ngày hôm qua chính là chỉ có nhớ tới nàng mà thôi.

‘Nhớ ngài làm gì chứ? Nhớ ngài thì ngài có thể tới tìm ta sao?’ – Khúc Huyền Yên trừng mắt liếc hắn, miệng cong lên, nàng dĩ nhiên là nhớ hắn chết được! =]]

‘Vậy nàng vừa rồi có nhớ ta không?’

‘Không có!’ – Khúc Huyền Yên phủ định hoàn toàn.

‘Không công bằng, ta hề có thời gian là tới ngay rồi mà nàng lại không nhớ tới ta sao?’ – Trì Ngạo Dịch bất mãn, mặc dù biết nàng không thực sự như vậy nhưng nghe nàng phủ nhận hắn vẫn là không thoải mái chút nào.

Nhìn mặt hắn thoáng cái đen lại nàng buông bút lông xuống, tay vòng qua cổ hắn cười như dỗ dành trẻ con: ‘Ta nhớ ngài muốn chết

đáng tiếc cho dù ta nhớ đến chết ngài cũng không cần!’

‘Thật sao?’ – Trì Ngạo Dịch mặc dù không cười nhưng trong nội tâm đã sớm cười rộ lên...

‘Thật mà, ngài không tin sao?’ – Lần này đến lượt Khúc Huyền Yên bất mãn, nàng buông Trì Ngạo Dịch ra, xoay người lại xem bức tranh.

Trì Ngạo Dịch ôm chầm eo nàng, xoay người nàng lại đối mặt hắn, cười nói: ‘Ta tin, ta cam đoan từ nay về sau sẽ không như vậy...’

Nhìn hắn giống như là tuyên thệ vậy, thật đáng yêu! Khúc Huyền Yên cười liền kiễng chân lên hôn hắn.

Trì Ngạo Dịch tiếp nhận nhiệt tình, cùng môi nàng triển miên...

Phảng phất cứ như qua một thế kỷ dài, Trì Ngạo Dịch buông lỏng nàng ra, đầu chôn sâu vào bả vai nàng, hít lấy hương thơm từ gáy nàng cười nói: ‘Ta mang nàng đi đến nơi này’

‘Nơi nào?’ – Khúc Huyền Yên hiếu kỳ hỏi.

‘Nàng đi theo ta rồi sẽ biết’ – Trì Ngạo Dịch buông nàng ra, dắt tay nàng hướng chạy ra ngoài.

‘Đi đâu chứ? Đây!’ – Khúc Huyền Yên khó hiểu, hắn chạy đi đâu vậy?

‘Lên ngựa!’ – Trì Ngạo Dịch nhảy lên, lập tức nói với nàng.

‘?’ – Khúc Huyền Yên xoay người một cái liền nhảy lên lưng ngựa trước mặt hắn.

‘Ngồi cho chắc, đừng ngã xuống đấy!’ – Trì Ngạo Dịch cảnh cáo.

‘Ngài xem thường ta rồi, ta cưỡi ngựa không tồi đâu!’ – Khúc Huyền Yên tự hào, nàng trước kia ở Cổ Xích giáo mỗi ngày đều cưỡi ngựa, kĩ thuật đương nhiên là tốt rồi!

‘Vậy sao? Vậy chúng ta tách ra xem ai cưỡi nhanh hơn nào!’ – Trì Ngạo Dịch đề nghị.

‘Được!’ – Khúc Huyền Yên gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

‘Người đâu! Đem lại đây một con ngựa!’ – Trì Ngạo Dịch phân phó.

‘Vương gia!’ – Hạ nhân nhanh chóng dắt tới một con ngựa.

Khúc Huyền Yên xoay người nhảy qua, tự hào nhìn Trì Ngạo Dịch nói: ‘Xem ai cưỡi nhanh hơn nào! Ngài nói muốn cho ta đi nơi nào?’

‘Đi theo ta là được!’ – Dứt lời, Trì Ngạo Dịch liền phi đi, ngựa nhanh chóng chạy ra ngoài.

‘Chaaaa————’ – Khúc Huyền Yên nhanh chóng đuổi theo.

Trên đường phố, một cảnh tượng hùng tráng hiện ra: một nam một nữ vui vẻ phi ngựa như vũ bão, nhanh như đang cưỡi mây.

NGỌT NGÀO (2)

‘Xuống ngựa!’ – Trì Ngạo Dịch xuống ngựa quay nhìn Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên xuống ngựa, Trì Ngạo Dịch nắm tay nàng kéo đi đến phía trước.

‘Đến xem có đẹp không?’ – Trì Ngạo Dịch cười nói với nàng.

Nàng ngẩng đầu, trước mắt là một mảnh rừng đào, hoa đào trên nhánh cây bị gió thổi phiêu phiêu rơi xuống, đẹp quá! Nàng nở nụ cười, kì quái nhìn Trì Ngạo Dịch: ‘Sao ngài biết ta thích hoa đào?’

Trì Ngạo Dịch sững sờ, kỳ thật hắn không biết nàng thích hoa đào, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy! Hắn cười nói: ‘Nàng thích hoa đào sao?’

‘Ân, ta rất yêu thích hoa đào, trước kia có lúc ở Cổ Xích có một mảnh lớn rừng đào, mỗi khi đến lúc hoa đào rơi ta cùng Thi Phàm đều chạy tới thưởng thức.’ – Nàng nhớ tới khi còn bé cùng Thi Phàm chơi đùa vui vẻ, đoạn thời gian đó không có sầu lo.

Nhìn bộ dạng nàng nhớ lại khi còn bé hắn không khỏi có chút áy náy: ‘Có phải là bởi vì ta đã phá vỡ cuộc sống tốt đẹp của nàng không?’

Khúc Huyền Yên lẳng lặng nhìn về phía hắn lắc lắc đầu nói: ‘Không, Thi Phàm kể cho ta ngài có nỗi khổ bi ai của ngài, chúng ta không nên trách ngài’.

‘Nàng thực cho như vậy sao?’ – Trì Ngạo Dịch kinh ngạc vì sự thiện lương của nàng, hắn đã phá hủy cuộc sống tốt đẹp của nàng còn đối với nàng như vậy mà nàng không trách hắn sao?

‘Ân...chẳng lẽ ngài hy vọng ta trách ngài sao?’ – Khúc Huyền Yên buồn cười liếc hắn một cái

‘Không, ta không hy vọng cả đời này nàng hận ta’ – Trì Ngạo Dịch chăm chú nhìn nàng, hắn không muốn nàng hận hắn, dù toàn bộ thế gian này hận hắn hắn cũng không muốn nàng hận hắn!

Khúc Huyền Yên buông tay hắn ra chạy đến trong rừng đào nói khẽ: ‘Cả đời này ta sẽ không hận người được chưa?’ – Sau đó thì nhảy múa trong rừng đào.

Trì Ngạo Dịch nở nụ cười lẳng lặng nhìn nàng vui vẻ bay múa, chỉ cần nàng không hận hắn thì hắn sẽ không lo lắng gì cả...

Nàng trái nhảy múa phải cười đùa vui vẻ thật giống một tinh linh.

Trì Ngạo Dịch đi đến ôm eo nàng cười nói: ‘Hát cho ta một bài được không?’

‘Không có cầm thì làm sao hát bây giờ?’

‘Có chứ!’ – Dứt lời Trì Ngạo Dịch kéo tay nàng hướng chạy vào sâu trong rừng đào.

Hắn chạy tới trước đàn tranh rồi dừng lại nói với nàng: ‘Vậy thì có thể hát không?’

Khúc Huyền Yên nở nụ cười, như thế nào hắn lại chuẩn bị xong tất cả rồi? Sau đó gặt đầu đi đến trước cầm nói: ‘Được, ta hát cho ngài nghe’.

Mộng kính đích hư hữu

Cầm thanh nhất khúc tương tổng
 Hoàn hữu một hữu tình nùng
 Phong hoa tuyết nguyệt nhanh dung
 Hòa nhĩ túy hậu triền miên
 Nhĩ tàng ký đắc
 Loạn liễu phân thốn đích tâm động
 Hồ điệp khứ hướng vô ảnh tung
 Cử bôi tiêu sầu ý chính nùng
 Tạm dịch nghĩa:
 Giác mộng như có như không
 Tiếng đàn một khúc đưa tiễn
 Còn hay không chuyện tình nồng nàn
 Dung nhan tuyệt diễm
 Cùng người đắm say triền miên
 Người có nhớ không
 Tâm tư bối rối hỗn loạn
 Cánh bướm khuất về hư vô
 Nâng chén nồng chỉ để tiêu sầu
 Nàng vừa đàn vừa hát, tiếng ca phiêu đảng trên không trung...hoa đào rơi rụng bay xuống tạo nên cảnh tượng thơ mộng vô cùng
 Trì Ngạo Dịch mỉm cười nhìn nàng, lần đầu tiên gặp mặt nàng cũng đang khảy đàn ca hát, chỉ có điều thời điểm không thích hợp mà tâm tình cũng không thích hợp....Lần đầu tiên thấy nàng trong lòng hắn chỉ có hận ý châm biếm mà bấy giờ...chỉ có mê say yêu thương..
 Vô nhân sủng
 Thị ngã tướng đắc thái đa
 Do như phi nga thác hỏa na yêu trùng động
 Tối hậu
 Hoàn hữu nhất trần chúc hỏa
 Nhiên tấn ngã
 Khúc chung nhân tán
 Thù vô quá thác
 Ngã khán phá
 Tạm dịch nghĩa:
 Không ai yêu thương
 là ta nhớ đến quá nhiều rồi
 Giống như thiêu thân cứ điên cuồng lao đầu vào lửa
 Cuối cùng

Chỉ còn có một ánh nến nhỏ bé
Thieu đốt ta
Khúc nhạc cuối người không để tâm
Ai mà không có lỗi lầm
Thiếp như gục ngã...
Nàng tiếp tục say mê hát...
Chim chóc cũng vui vẻ hót tựa hồ như muốn hòa vào hợp xướng với nàng....

49. Chương 49: Ngọt Ngào (2)

Trong vương phủ.

- Chủ tử, nô tỳ trông thấy Vương gia cùng Vương phi thật cao hứng ra khỏi... – Một nha hoàn bẩm báo với Vương Trà Nhi.
- Cái gì? – Vương Trà Nhi kinh ngạc, Vương gia bây giờ đối với Khúc Huyền Yên tốt như vậy sao? Trách không được gần đây không chú ý đến Lương Tịch Nhi và cô ta.
- Dạ, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, không chỉ riêng nô tỳ mà bọn nha hoàn trong phủ cũng thấy Vương gia và Vương phi cười ngửa rời khỏi.
- Mắt Vương Trà Nhi tối sầm lại, sao lại có thể biến hóa lớn như vậy chứ? Vương gia rốt cuộc bị trúng mị kế gì của Khúc Huyền Yên kia rồi? ‘Chỉ có hai người Vương gia và Vương phi sao?’
- Đúng vậy, chỉ có hai người bọn họ – Nha hoàn nói chi tiết.
- Cởi ngựa sao?
- Vâng thưa chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ? – Nha hoàn hỏi.
- Giữ nguyên như kế hoạch! – Vương Trà Nhi lạnh lùng nói, Khúc Huyền Yên, những ngày an nhàn của người sắp tàn rồi!

.....

- Công tử, nô tỳ đã xuống xong nên lui xuống trước – Khúc Huyền Yên đứng dậy nín cười đáp, nàng nhớ rõ lần đầu tiên thấy hắc năng xuống ca xong chính là nói với hắc như vậy.
- Nhớ rõ lần đầu tiên ta đã không cản nàng, lần này ta sẽ không ta cho nàng đi đâu! – Trì Ngạo Dịch cười to, giống như chuyện ngày ấy phát sinh trước mắt.
- Ha ha, công tử ngài đúng là rất vô lại – Khúc Huyền Yên giễu cợt.
- Bướng bỉnh! – Trì Ngạo Dịch buồn cười cào nhẹ mũi nàng nhưng mặt thì đen lại nghiêm túc nói: Nàng gọi ta là gì đấy?
- Công tử a! Không đúng là Vương gia – Khúc Huyền Yên cố ý trêu chọc hắc, nàng biết hắc muốn nàng gọi hắc tướng công.
- Không đúng, không phải Vương gia cũng không phải công tử, là ‘Tướng công’ – Trì Ngạo Dịch nghiêm túc nhắc nhở, nàng thật là không biết chứ?
- Ách....điểm này ta phải suy nghĩ đã... – Khúc Huyền Yên giả bộ như khó xử cúi đầu xuống, trong nội tâm thì cười trộm nhìn hắc nóng vội.

- Vẫn còn lo lắng nàng đã gả cho ta sao? – Trì Ngạo Dịch bất mãn, nàng cũng đã là Vương phi của hắn, gọi tướng công còn lo lắng gì hay sao?

- Đương nhiên còn lo lắng, có phải thiếp tự nguyện gả cho chàng đâu! – Khúc Huyền Yên trừng mắt phản bác hắn.

- Vậy sao? Không tự nguyện sao? – Trì Ngạo Dịch mặt đen thui cắn răng, nàng còn nói những lời này nữa chứ!

- Đúng vậy! – Khúc Huyền Yên mặc kệ hắn mất hứng mà ‘Dũng cảm’ gật đầu.

Trì Ngạo Dịch tức giận kéo nàng vào trong ngực, hung hăng cúi đầu hôn nàng.

Nàng mở to mắt, hắn quan tâm điều này đến vậy sao?

Trì Ngạo Dịch ban đầu thô bạo dần chuyển thành ôn nhu.....nhu hòa.....

Nàng trầm tĩnh lại.....tay ôm lên hông hắn.

Trì Ngạo Dịch buông nàng ra xấu xa cười nói ‘Gọi hay không nào?’

Khúc Huyền Yên nhất quyết ‘Không gọi!’

- Rốt cuộc gọi hay không? – Trì Ngạo Dịch mặt lạnh xuống hỏi.

- Không gọi không gọi! (thấy mợ chị òi =)))

- Ta đếm đến ba nếu như không gọi thì.... – Trì Ngạo Dịch cười tà.

Nhìn hắn cười gian tà như vậy, nàng bỗng chột dạ, có ý tứ gì chứ? Chẳng lẽ.....

- Một!

.....

- Hai

- Được rồi được rồi, thiếp gọi là được chứ gì! – Khúc Huyền Yên thỏa hiệp... – Tướng....tướng....công..... – Nàng vất vả gọi hắn.

- Tốt lắm! Lần này tha cho nàng, lần sau nhất định phải gọi thế đấy!

- Vâng – Nàng bắt đầu dĩ đáp ứng....

Lại là một ngày mới, Khúc Huyền Yên như cũ sớm rời giường hầm thuốc dưỡng thai cho Lương Tịch Nhi.

Khụ....Nàng khịt mũi vì khói.

- Ai du, Vương phi tỷ tỷ lại nấu thuốc à? – Một thanh âm nhu nhược lại mang theo ý châm chọc nhàn nhạt vang lên từ cửa phòng bếp.

Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nhìn thì thấy Vương Trà Nhi, nàng ta tới đây làm gì?

Vương Trà Nhi vừa vào thấy bộ dáng sắc vì khói của Khúc Huyền Yên thì rất muốn bật cười nhưng vẫn tỏ ra biểu tình quan tâm nói: Vương phi tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?

Khúc Huyền Yên lại cúi đầu xem nồi thuốc, nàng cần phải canh chừng nồi thuốc dưỡng thai này để phòng ngừa vạn nhất, thản nhiên nói: Không có việc gì, muội muội không cần lo lắng.

- a, vậy là tốt rồi tỷ tỷ..., mà tỷ nói xem, tỷ thân là Vương phi mà lại đi sắc thuốc cho Trắc phi thì làm sao....

Khúc Huyền Yên lạnh lùng cắt đứt lời cô ta: Ai sắc cũng vậy, quan tâm nhiều làm gì chứ! – Nàng ghét nhất là những nữ nhân châm ngòi ly gián!

- Ách, vâng vâng, Vương phi tỷ tỷ thật là khoan hồng độ lượng, chỉ là....Lương Tịch Nhi căn bản không xứng đáng để cho tỷ tỷ vì cô ta nấu thuốc! – Vương Trà Nhi tiếp tục châm ngòi, mặc kệ kế hoạch có thành công hay không thì ta vẫn muốn đánh gãy mối quan hệ của các người, bởi vì quan hệ giữa các người càng tệ thì ta càng có cơ hội!

- Vậy ý của muội là muội xứng để cho ta sắc thuốc cho sao? – Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nhìn Vương Trà Nhi, khóe môi nở nụ cười trào phúng, nữ nhân này đến đây chỉ để châm ngòi ố quan hệ giữa nàng và Lương Tịch Nhi hay sao?

- Không, đương nhiên không phải rồi! – Vương Trà Nhi vừa nói ánh mắt vừa nhìn lên nóc nhà.

Khúc Huyền Yên tim đập nhanh trong ngực, lập tức nhìn về phía nóc nhà, quả nhiên có nha hoàn của cô ta đang ngồi trên xà nhà cầm trong tay một cái bọc giấy, Khúc Huyền Yên nhanh chóng đuối lên nha hoàn giành lại gói thuốc định bỏ vào nồi thuốc dưỡng thai này. Lại không ngờ Vương Trà Nhi tranh thủ thời gian đó bỏ vào nồi thuốc hoa hồng (chắc thuốc phá thai)

Nha hoàn kia thấy thế lập tức dùng khinh công bay ra ngoài, Khúc Huyền Yên không đuối theo, nàng phải bảo vệ thuốc!

Hừ, nha hoàn nơi này to gan như vậy sao? Dám âm mưu bỏ thuốc vào thuốc dưỡng thai của Trắc phi à? Vương Trà Nhi thì đắc ý, kế hoạch của cô ta đã thành công! Nhìn xem Trà Nhi ta mới là người lợi hại!

50. Chương 50: Ngọt Ngào (3)

- Không cần giúp đâu, ta tự mình đem thuốc cho Trắc phi.... – Khúc Huyền Yên nhàn nhạt nói, nàng không muốn cùng nữ nhân này nói chuyện lâu.

- Vâng vâng! – Vương Trà Nhi cười.

Khúc Huyền Yên không để ý đến cô ta liền đem chén thuốc dưỡng thai rời khỏi đó...

Vương Trà Nhi nhìn bóng lưng nàng rời đi mà trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, ý nguyện của Khúc Huyền Yên người không được bao lâu đâu!

Khúc Huyền Yên hoàn toàn không biết rõ tình hình bưng chén được đến chỗ Lương Tịch Nhi, nàng phải chịu trách nhiệm cho bình yên vô sự của hài tử trong bụng Lương Tịch Nhi.

- Chủ tử, Vương phi đến! – Nha hoàn bẩm báo với Lương Tịch Nhi.

- A! Lương Tịch Nhi giữ vững tinh thần, cô ta muốn bảo vệ hài tử trong bụng cho thật cẩn trọng.

Khúc Huyền Yên bưng chén thuốc để trên bàn lạnh nhạt nói: Thuốc đem tới rồi, người nhanh uống đi!

- Biết rồi – Lương Tịch Nhi gật đầu, cầm chén được lên ngửi ngửi sau đó nhanh chóng uống hết.

Khúc Huyền Yên không thêm để ý việc cô ta mỗi lần đều đề phòng nàng như vậy.

ÂM MƯU THỰC HIỆN ĐƯỢC

Khúc Huyền Yên nhìn nàng uống xong liền xoay người rời đi....

Vừa tới cửa liền nghe thấy tiếng la hoảng sợ của nha hoàn Lương Tịch Nhi.

- Chủ tử, chủ tử....người làm sao vậy? Người đâu mau tới đây!

Nàng cả kinh quay người lại nhìn xem Lương Tịch Nhi xảy ra chuyện gì? Nàng chạy tới định vươn tay chạm vào Lương Tịch Nhi...thì tay bị cô ta hất ra, oán hận nói: Khúc Huyền Yên, nếu hài tử ta có chuyện gì ta cả đời này sẽ không tha cho ngươi! Cô ta cơ hồ dùng khí lực toàn thân để nói liền ngất đi sau đó, hy vọng của cô ta cũng chỉ có đứa bé này, không có nó cô ta phải làm sao bây giờ?

Lúc này nô tỳ cùng các nô tài trong phủ cũng tụ tập đến cửa phòng, đại phu cũng vội vàng chạy tới theo sau Trì Ngạo Dịch cùng Vu Nguyệt Dật.

Trì Ngạo Dịch không nhìn đến nàng liền đi theo đại phu vào bên trong, Vu Nguyệt Dật thì đi đến bên cạnh nàng, thông cảm nhìn nàng hỏi: Vương phi, sao lại thế này? Trắc phi sao lại đột nhiên đau như vậy?

Khúc Huyền Yên lắc đầu: Ta cũng không biết, ta chỉ như bình thường sắc thuốc cho cô ấy, không nghĩ tới cô ấy lại....ta thật sự không biết!

- Thế nhưng.... tại sao lại đau đớn ngất xỉu như vậy? Vu Nguyệt Dật nhíu mày hỏi.

- Người cũng không tin ta sao? – Khúc Huyền Yên nhìn Vu Nguyệt Dật hỏi.

- Không, thần tuyệt đối tin tưởng, dù cho toàn bộ thế giới này đều không tin thì thần cũng vẫn tin, thần tin ngài sẽ không liên quan với chuyện này! – Vu Nguyệt Dật nghiêm túc.

Khúc Huyền Yên cảm động cười nói: Đa tạ người Vu Nguyệt Dật.

Vu Nguyệt Dật cũng cười...chuyện quan trọng nhất luôn là hạnh phúc của nàng.

Rầm! đại phu bị đá ra ngoài.

Trì Ngạo Dịch cũng từ bên trong đi ra, hần oán hận trừng đại phu nói: Người nói lại lần nữa xem!

Đại phu quỳ sợ hãi trên mặt đất nói: Hồi....hồi Vương gia, lão phu nói đều là thật, hài tử trong bụng Trắc phi xác thực là đã mất....

Trì Ngạo Dịch cắn chặt răng không nói lời nào, trong đôi mắt sâu tràn đầy tức giận cùng lãnh ý.

Khúc Huyền Yên trong lòng cả kinh, chẳng lẽ....trong thuốc có vấn đề là do nàng chủ quan?

- Là nguyên nhân gì? – Vu Nguyệt Dật hỏi, nếu thuốc có vấn đề hần cũng sẽ tin nàng.

- Là do trong thuốc dưỡng thai có hoa hồng!

Khúc Huyền Yên lui ra sau 1 bước, thật là do thuốc sao? Làm sao có thể? Nàng....

- Khúc Huyền Yên người không cần nói với bốn vương cái gì sao? – Trì Ngạo Dịch lạnh lùng nhìn Khúc Huyền Yên, hần tuy không tin nhưng sự thật như thế hần muốn không tin cũng vô dụng.

- Thiếp không có...Vương gia, thiếp thực sự không làm! Thiếp tuyệt đối không làm! – Khúc Huyền Yên liều mạng lắc đầu, nàng không làm mà!

- Trong thuốc dưỡng thai sao lại có hoa hồng? – Trì Ngạo Dịch hỏi, hần cũng không chấp nhận sự thật này.

- Thiếp, thiếp cũng không biết, thiếp rõ ràng canh chừng cẩn thận mà....thiếp....- Nàng nói năng lộn xộn, nàng không biết giải thích như thế nào.

- Canh chừng cẩn thận mà lại có hoa hồng sao? Như vậy thì cũng chỉ có người bỏ vào rồi? – Trì Ngạo Dịch ép hỏi, hiện tại trong đầu hần chỉ có phần nộ.

- Thiếp không có! Thiếp nói thiếp không biết! Thiếp tuy không thích Lương Tịch Nhi nhưng tuyệt đối không đến mức đi hại một hài tử còn chưa sinh ra, thiếp không làm....Thiếp không làm! – Hiện tại nàng quả thực là không biết làm sao giải thích, hần rõ ràng không tin nàng.

- Vương gia còn chưa điều tra trước thì đừng nên vội vàng kết luận như vậy! – Vu Nguyệt Dật khuyên bảo, hần không tin nàng liên quan đến việc này, tuyệt đối không tin!

PHẦN NỘ

- Ngông cuồng kết luận?! Chén thuốc kia có hoa hồng là giả sao? Hài tử mất đi cũng là giả sao? – Trì Ngạo Dịch tức giận hét lên, hần vì tức giận mà mất đi lý trí.

Vu Nguyệt Dật không nói gì thêm, hần biết rõ Vương gia hiện tại đã rất phần nộ rồi...

- Trong mắt chàng ta chính là một người như vậy sao? – Khúc Huyền Yên nhìn Trì Ngạo Dịch nhẹ giọng nói, khi hần phán quyết nàng như vậy lòng của nàng rất đau rất đau....nàng thừa nhận là do nàng sơ ý nhưng hần không nên nói nàng phóng độc chứ!

- Vậy người muốn bốn vương như thế nào tin người đây? – Trì Ngạo Dịch tỉnh táo lại hỏi, hần thật hận việc hài tử đầu tiên của hần đã mất đi...

Khúc Huyền Yên cười khỏ gật đầu lạnh nhạt nói: Tốt, rất tốt! Nguyên lai trong lòng chàng ta là 1 nữ nhân như vậy! Ta rốt cuộc hiểu rõ... Vương gia ngài nói như thế nào thì như thế nấy – Nàng bây giờ còn có thể làm sao đây chứ? Đã hết đường giải thích thì tốt hơn hết là không nói nữa.

Trì Ngạo Dịch nheo lại mắt, bắt chính mình không được mềm lòng...

Tất cả mọi người đang đợi Trì Ngạo Dịch tuyên án...

~ đột nhiên 1 tiếng hét thảm thiết của Lương Tịch Nhi từ trong phòng vang vọng ra, thanh âm kia tràn đầy tuyệt vọng cùng đau đớn. Cô ta vịn tay nha hoàn từ trong đi ra...Tịch Nhi sắc mặt tái nhợt nhìn Khúc Huyền Yên đầy phần hận.

- Tịch Nhi, nàng đi ra đây làm gì? – Trì Ngạo Dịch lạnh mặt nói.

- Vương gia, tiện thiếp hiểu ý ngài, ta sợ ngài buông tha cho người này! – Tịch Nhi oán hận nói, nàng thật căm hận Khúc Huyền Yên, người này đem hy vọng duy nhất của cô ta đánh vỡ nát! Con của cô ta đã.....

- Thân thể của người còn chưa khỏe sao có thể đi ra đây? Mau vào trong đi! – Trì Ngạo Dịch cau mày phân phó.

- Không, ta muốn nhìn thấy người này bị trừng phạt! Ta muốn cô ta bị trừng phạt nặng nề nhất! – Tịch Nhi ánh mắt một mực gắt gao chăm chăm hướng về phía Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên không nói lời nào đành cười khỏ....nàng còn có thể làm gì đây? Sự thật vẫn là nàng hãm được làm cho Lương Tịch Nhi mất đi hài tử....Nàng không trách Lương Tịch Nhi, nàng biết một nữ nhân khi mất đi con của mình sẽ như thế nào.

- Khúc Huyền Yên, tại sao ngươi lại hại con của ta? Nó với ngươi có thù oán gì? Vì cái gì ngươi lại hại nó chứ! Ta hận ngươi, cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi! – Lương Tịch Nhi khóc rống, nàng hận Khúc Huyền Yên cực kì!

- Tịch Nhi đừng kích động! – Trì Ngạo Dịch nhắc nhở, trong lòng của hắn cũng thật là khổ sở.

- Vương gia, ngài phải giúp thiếp trừng phạt người này, thiếp muốn ngài trừng phạt người này!!! – Tịch Nhi bắt lấy cánh tay Trì Ngạo Dịch khóc thét lên.

Trì Ngạo Dịch nhẹ nhàng nhún mày không nói gì...trong lòng của hắn không đành lòng.

- Vương gia, con của chúng ta mất rồi, người này hại chúng ta mất đi hài tử rồi! Chẳng lẽ ngài còn mềm lòng được sao?! – Lương Tịch Nhi khẩn cầu nhìn Trì Ngạo Dịch.

Trì Ngạo Dịch nhìn về phía Khúc Huyền Yên, bất kể có phải nàng phóng độc hay không, nàng là có sai, hắn đành phải trừng phạt nàng. Hắn lạnh lùng nói: Người đâu, đem Vương phi nhốt vào đại lao!

- Vương gia...

Không đợi Vu Nguyệt Dật nói xong, Khúc Huyền Yên lạnh lùng cắt đứt hắn nhìn Trì Ngạo Dịch nói: Tốt! Người đã không tin ta, ta đây tiếp nhận hình phạt nhưng ta chỉ muốn nói ta không có hạ độc! – Nàng chỉ có thể nói những điều này.

Dứt lời, nàng liền 1 lần nữa đi theo thị vệ về hướng đại lao...

1 bóng đen chợt lóe.

51. Chương 51

Edit: Toma hai mắt

Nàng lại bị Trì Ngạo Dịch nhốt tại đại lao tối tăm, chẳng qua lần này so với trước bất đồng, nơi này cũng không có phạm nhân khác như quỷ khóc than, chỉ có một mình nàng.

Khúc Huyền Yên vẫn như trước cùng cuộn mình ở trong góc, nơi này đem lại cho nàng một cảm giác sợ hãi. Nhưng ở một nơi như thế này cũng không phải là điều nàng nghĩ đến, điều nàng để ý là Trì Ngạo Dịch tin Lương Tịch Nhi là vì uống thuốc dưỡng thai nàng sắc mới bị sảy thai! Hắn tại sao lại nghi ngờ nàng..... Hắn là không tin nàng.....! Ở trong lòng của hắn nàng có ác độc cùng không đáng tin như vậy sao?! Chẳng lẽ..... Nàng cùng hắn vốn là do bất tự không hợp? Ban đầu đáng lẽ không nên gặp nhau?

Bất quá ngẫm lại từ ngày gặp hắn, nàng không có lấy được một ngày an lành!

Mất đi trinh tiết.....

Bị bắt thành thân.....

Động phòng là ba người.....

Chén rượu giao bôi cũng là ba người cùng nhau uống.....

Đêm động phòng lại bị quỳ trong mưa dẫn đến phát sốt.....

Sốt vẫn chưa hạ, lại phải nhận hình phạt nặng nề.....

Hình phạt qua đi rồi lại đi vào đại lao.....

Bởi vì che chở cho Thi Phàm..... Nàng bị thương nặng..... Thiếu chút nữa là chết.....

Hôn mê vừa tỉnh lại đã bị đánh năm mươi gậy.....

Nếu như không có Quận chúa Hạ Tầm Lăng nàng sớm đã chết...

Từng cái... từng cái... Máu luôn phải chảy đầm đìa trước mặt của nàng.... Nàng nghĩ mình hận hắn, muốn trả thù hắn, nhưng là.... Vì sao lại không thể làm được? Nàng chính là không thể nào hận! Bởi vì nàng biết chính mình là yêu hắn thật sâu... Chuyện này thật sự là bi ai nhất định là bi ai.... Nàng đã không ngăn cản được bản thân mà đem lòng của chính mình trao cho hắn!

Nàng thật muốn cười chính mình không có tiền đồ... Thật sự không có tiền đồ...

Hiện tại nàng lại vì hắn không tin tưởng nàng mà một lần nữa tiến vào đại lao âm trầm đáng sợ...

Cười khổ... Dem cổ đại kết lại thành một chiếc nhẫn... Ở hiện đại, nhẫn là để những người yêu nhau trao cho nhau một cái hứa hẹn vĩnh viễn... Bây giờ... Ở tại niên đại này không hề có tình yêu... Lại càng không có yêu vĩnh viễn... Nơi này nam nhân đều có ba vợ bốn nàng hầu... Có mới nói cũ... Yêu chỉ được một phần còn phải chia thành nhiều phần khác nữa.... Ở niên đại này nữ nhân chính là bi ai...

Lặng lặng nhìn vào chiếc nhẫn cổ nàng vừa làm... Nó tuy rằng không có giá trị, nhưng là... Nàng tình nguyện có một chiếc nhẫn cổ chỉ thuộc về riêng mình!

Bỗng nhiên... Một bóng đen xuất hiện... Khúc Huyền Yên đem nhẫn cổ thu lại trong lòng bàn tay, nhanh nhẹn đứng lên. Cảnh giác nhìn chung quanh, cứ nhiên bóng đen ấy chỉ vụt qua trong khoảng thời gian một giây... Đây không phải là điều mà một người có võ công bình thường có thể làm được... Bóng đen ấy đột nhiên xuất hiện là có chủ ý gì?

Khúc Huyền Yên không có để ý nhiều. Tiếp tục ngồi xuống nhìn chiếc nhẫn cổ đến gần người... Mặc kệ bóng đen kia đem đến là phúc hay là họa, nàng ở trong đại lao này cũng không thể chạy khỏi! Ngay sau đó...

Là bóng trắng...

Bóng xanh...

Bóng lam...

Khúc Huyền Yên không kiên nhẫn trở mình hướng bọn họ nói với âm thanh xem thường: “Các người muốn thì cứ đi ra, việc gì phải lễ mễ!”

Mấy người này cứ chốc chốc lại qua lại không cảm thấy mệt mỏi hay sao?

“Nhìn người đã lâu rồi.”

Quả nhiên, bóng đen, bóng trắng, bóng xanh, bóng lam đều đứng ở trước cửa lao của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn bốn nam nhân này, cúi đầu bình tĩnh hỏi: “Các người tới đây để làm gì?” Mặc kệ bọn họ tới để làm cái gì, chỉ cần không cần ta chết là tốt rồi.

Yên lặng. Không có người trả lời vấn đề của nàng. Xung quanh một mảnh tĩnh mịch...

Khúc Huyền Yên kỳ quái, ngẩng đầu lạnh giọng hỏi: “Các người như thế nào không nói lời nào? Chẳng lẽ các người đến chỉ để đứng trước cửa lao?” Bọn họ đều là đầu gỗ hay sao?”

Lại là một mảnh tĩnh mịch không có câu trả lời.

“Này, nếu không có việc gì thì mời các người rời đi! Ta cũng không muốn bốn cái đầu gỗ đứng ở trước mặt của ta!” Khúc Huyền Yên có chút hờn giận, nàng cũng không muốn nói ra là bốn nam nhân đứng ở trước mặt nàng khiến nàng có cảm giác không thoải mái/

“Đề nghị kia có thể nói với đầu gỗ hay sao?”

Một thanh âm tà mị của nam nhân phát ra từ phía sau bốn cái đầu gỗ.

Khúc Huyền Yên nhìn qua. Là một nam nhân thực tuấn mỹ, mặc dù không anh tuấn được như Trì Ngạo Dịch, nhưng lại có nét tinh xảo hơn Trì Ngạo Dịch! So với Trì Ngạo Dịch thì là anh tuấn thần bí! Hắn mặc y phục pha trộn màu đen với hồng, thật sự là đủ yêu nghiệt! Nàng bĩu môi cúi đầu không nói gì.

Bốn đầu gỗ vừa thấy người đó tới liền cung kính ôm quyền nói : “Bang chủ!”

“Ân.” Nam tử gật đầu cười thần bí nhìn về hướng Khúc Huyền Yên, thần bí là tiêu chuẩn của hắn!

“Người cũng không hỏi xem ta là ai sao?” Nam tử thấp giọng hỏi, nữ nhân này khiến cho hắn cảm thấy thực hứng thú!

“Ta hỏi người sẽ trả lời sao?” Khúc Huyền Yên hỏi lại, người trên giang hồ dễ dàng để lộ ra thân phận như thế sao?

“Đương nhiên.” Nam tử lại cười thần bí, nữ nhân này hẳn là càng ngày càng hứng thú!

“Vậy cho ta hỏi người là ai?” Khúc Huyền Yên cười làm bộ như rất tò mò, nam nhân này thật nhàm chán!

Nam tử nở nụ cười, bất quá vẫn là nói nghiêm túc: “Ta là Tà Thần bang chủ!”

“Nga.” Khúc Huyền Yên lại cúi đầu nhìn cái nhẫn cổ ở trong tay, nàng đối với thân phận của nam nhân này không có hứng thú, Tà Thần nàng đương nhiên là có nghe qua. Là bang chủ bang phái lớn nhất ở trên giang hồ mà thôi!

“Người chưa từng nghe qua ta sao?” Tà Thần kỳ quái hỏi, không có mấy người không biết đến hắn.

“Nghe qua rồi thì làm sao?” Khúc Huyền Yên cũng không quan tâm đến, nghe đồn rằng nam nhân này tà ác, mặc dù mỗi ngày trên mặt đều “mỉm cười”, nhưng hắn chính là ma quỷ giết người không chớp mắt.

“Người không sợ sao? Ta là đến tìm người!” Tà Thần vẫn là cười. Khúc Huyền Yên, nàng thật sự là nữ nhân đặc biệt, nữ nhân bình thường tuy rằng vì diện mạo của hắn mà mê luyến nhưng vẫn tránh đi thật xa.

“Sợ có tác dụng sao?” Khúc Huyền Yên ngẩng đầu hỏi lại, nàng sợ, sợ Trì Ngạo Dịch không tín nhiệm nàng, còn hiểu lầm nàng. Nàng đều đã biết được sự ngoan độc của Trì Ngạo Dịch nàng còn có gì để sợ sao?”

“Tất nhiên là vô dụng. Chỉ là người cũng không hỏi ta tìm người có việc gì hay sao?”

“Sợ là không phải việc tốt đi.” Khúc Huyền Yên cười nói.

Tà Thần nghiêm ngắc, lại nhếch khóe môi, lắc đầu nói: “Sai, ta là đến cứu người ra ngoài!”

Khúc Huyền Yên kinh ngạc ngẩng đầu, cảnh giác hỏi: “Tại sao? Người tại sao phải cứu ta ra ngoài?” Cả hai đều biết hắn không có tự nhiên cứu nàng như thế. Đánh chết nàng cũng sẽ không tin!

“Bởi vì ta đã nhìn người lâu rồi. Bởi vì...” Tà Thần không nói tiếp.

Khúc Huyền Yên kinh ngạc nhìn hần, hần nhìn nàng đã lâu rồi? Trời a, mỗi ngày đều có người nhìn nàng chăm chăm? Nghĩ cũng thấy đáng sợ!

“Bởi vì ta muốn người làm phu nhân của bang chủ ta!” Tà Thần nói nghiêm túc. Hần nói thật, hần đối với nữ nhân trước mặt rất có hứng thú.

“Vậy Vương Phi của bốn vương thì ai làm?”

Một thanh âm lạnh lùng phát ra từ trong bóng tối.

Khúc Huyền Yên không nhìn cũng biết chủ nhân của thanh âm này là ai.

Trì Ngạo Dịch cầm quạt cười lạnh đi đến bên cạnh Tà Thần. Hần vốn là lo lắng nên đến đây ở nhìn nàng. Không nghĩ tới sẽ nghe thấy Tà Thần muốn nàng làm bang chủ phu nhân của hần.

Tà Thần nghiêng đầu nhìn về phía Trì Ngạo Dịch đứng ở bên cạnh chính mình, khóe môi nhếch lên, lạnh lùng trả lời: “Người có để ý đến Vương Phi của người sao? Hừm? Ngoan Vương người lại nhiều lần tra tấn nàng, người có đem nàng làm Vương Phi của người sao?”

Trì Ngạo Dịch khinh miệt liếc mắt nhìn Tà Thần, sau đó gắt gao nhìn về phía Khúc Huyền Yên nhàn nhآ cũng nhìn Tà Thần với ánh mắt lạnh lùng, nói: “Bốn vương đối với Vương phi của mình như thế nào cần người để ý đến hay sao?”

Tà Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Quả thật không xứng để ta để ý đến, nhưng là Huyền Yên liền xứng đáng để ta nhìn đến!”

Huyền Yên? Còn gọi thân thiết như thế? Đôi mắt Trì Ngạo Dịch càng ngày càng lạnh hơn: “Nàng là người của bốn vương, không tới phiên người nhìn đến!”

“Là của người, ta càng muốn nhìn đến. Bởi vì... ta đã định là nàng rồi!” Tà Thần dáng vẻ kiên định, người khác sợ Ngoan vương hần, nhưng hần thì không, bởi vì hần cũng nổi danh ngoan độc không khác gì Ngoan vương.

Trì Ngạo Dịch chậm rãi nhìn Tà Thần cười lạnh: “Như thế là Tà bang chủ đến đây là khiêu chiến với bốn vương sao?”

“Người nói thế thì là như thế đi.” Tà Thần đồng dạng cười lạnh, hần không kỳ quái vì không có mấy người không biết hần như thế nào, mà mục đến hần đến nơi này chỉ có một, đó là Khúc Huyền Yên!

Hai nam nhân cùng nhìn đối phương với ánh mắt lạnh như băng.

“Muốn đánh sao?” Tà Thần hỏi,

“Bằng không chúng ta thử xem sao?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng bước đến, liền ra tay đánh về phía Tà Thần...

Tà Thần liền nghiêng người tránh đòn của Trì Ngạo Dịch.

Bốn đầu gối kia không có ra giúp Tà Thần, vì bang chủ không có phân phó bọn họ giúp đỡ, bọn họ sẽ không động thủ!

Khúc Huyền Yên ngẩng đầu nhìn hai nam nhân đều có địa vị, đều có sức quyền rũ đang vì nàng đánh nhau! Thật không biết đây là phúc hay là họa?

Sau một hồi lâu, cuộc chiến giữa bọn họ vẫn không có dừng lại, Khúc Huyền Yên thiếu kiên nhẫn, vô công của bọn họ căn bản là khó phân biệt cao thấp.

Nàng đứng lên thản nhiên nói với bọn họ: “Các người cứ đánh như vậy thì có ý nghĩa gì?”

Hai nam nhân đang kịch liệt giao chiến, không để ý gì đến nàng, vẫn tiếp tục giao chiến...

“Này! Các người.... thật nhàm chán!” Khúc Huyền Yên tức giận,

“Này! Này! Này! Dừng lại!”

“Có nghe hay không? Dừng lại!”

Một tiếng ngăn cản từ trong miệng nàng đi ra nhưng là không có người nào để đến nàng.

“Các người.....”

Nàng còn chưa nói hết câu liền cảm thấy đầu choáng váng... nàng liền ngã ở trên mặt đất.

Trì Ngạo Dịch cùng Tà Thần liền dừng tay lại. Trì Ngạo Dịch thầm mắng một tiếng, liền mở cửa lao nhanh chóng vọt vào.

Tà Thần cũng đi đến, nàng làm sao có thể té xỉu?”

Trì Ngạo Dịch ôm lấy Khúc Huyền Yên, tình cảnh này làm cho hắn rất khẩn trương, lần trước nàng cũng ngất xỉu như vậy, thiếu chút nữa sinh mệnh cũng mất đi.

“Tránh ra!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng quát Tà Thần cùng bốn đầu gỗ đang đến gần,

Tà Thần tránh ra, tuy rằng không phục, nhưng đây là vì Khúc Huyền Yên...

Trì Ngạo Dịch gắt gao ôm lấy Khúc Huyền Yên, hắn rất khẩn trương, sợ hãi rằng sẽ mất đi nàng. Khúc Huyền Yên, người nhất định không thể có việc gì! Người còn có Thi Phàm, còn có ta! Người nhất định không được giống như trước đây!

52. Chương 52: Nàng Mai Thai

Edit: Toma

Trì Ngạo Dịch gắt gao ôm lấy Khúc Huyền Yên, hắn rất khẩn trương, sợ hãi rằng sẽ mất đi nàng. Khúc Huyền Yên, người nhất định không thể có việc gì! Người còn có Thi Phàm, còn có ta! Người nhất định không được giống như trước đây!

“Đi gọi đại phu!” Hắn lạnh lùng phân phó với thị vệ cạnh ngực.

“Vâng, Vương Gia!” Thị vệ lập tức đi gọi đại phu.

Khúc Huyền Yên bị Trì Ngạo Dịch ôm về trong phòng, đại phu nhanh chóng chạy tới để khám và chữa bệnh cho Khúc Huyền Yên.

Đại phu kiểm tra mạch đập của nàng.

Đột nhiên đại phu sắc mặt cả kinh đứng dậy, đối diện với Trì Ngạo Dịch trên ghế, nói: “Thưa Vương gia, Vương phi đã có thai.”

Đầu óc hắn lập tức trống rỗng, nhưng ngay sau đó liền biến thành kinh hãi, đứng dậy tóm lấy cổ áo đại phu hỏi: “Người nói Huyền Yên nàng làm sao?”

“Dạ thưa, thưa Vương gia, Vương phi đã có thai nửa tháng.” Đại phu bị hắn làm cho không thở được, Vương gia không phải không sủng ái Vương phi này hay sao? Làm sao có thể hưng phấn như thế này?

Trì Ngạo Dịch buông cổ áo đại phu ra, chạy đến bên giường Khúc Huyền Yên đang bất động, kích động nói: “Huyền Yên, người có nghe thấy không? Chúng ta đã có đứa nhỏ!” Nhưng hắn lại không biết hiện tại trên mặt hắn có bao nhiêu tươi cười...

“Ngô—” Người trên giường hừ nhẹ một tiếng.

“Huyền Yên, người làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?”

Nghe thấy tiếng lo lắng cùng quan tâm, Khúc Huyền Yên chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Trì Ngạo Dịch kia hưng phấn còn có chút lo lắng.

“Huyền Yên, người tỉnh?” Trì Ngạo Dịch kinh hãi, “Nàng tỉnh lại là tốt rồi!”

“Ân...” Khúc Huyền Yên kỳ quái nhìn hắn, hắn làm sao lại cao húng như thế?

“Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Trì Ngạo Dịch quan tâm hỏi,

“Không có.... Người làm sao vậy?” Khúc Huyền Yên nhũn mày hỏi, hắn như thế nào tự nhiên lại chuyển thành tốt như vậy?”

“Huyền Yên, người có biết người đã có đứa nhỏ của ta!” Trì Ngạo Dịch hưng phấn nói, hắn cũng không biết vì sao sau khi biết được nàng có đứa nhỏ của hắn lại cao húng như thế!

“Đứa nhỏ?” Khúc Huyền Yên kinh ngạc hỏi, hắn nói cái gì? Nàng có đứa nhỏ? Nàng có đứa nhỏ của hắn?

“Ân! Là con của chúng ta!” Trì Ngạo Dịch gật gật đầu.

Khúc Huyền Yên nhìn về phía cái bụng của mình, tay cũng không tự giác đặt lên trên... Có đứa nhỏ của bọn họ sao? Có... một sinh mệnh nhỏ sao? Nàng nở nụ cười, nàng thật cao húng, nàng đã làm mẫu thân rồi! Nàng làm mẹ! Nơi này có bảo bối của nàng!

Trì Ngạo Dịch thấy nàng thản nhiên mỉm cười, khóe miệng cũng chậm rãi gợi lên mỉm cười, tay cũng đặt ở trên bụng của nàng, “Huyền Yên, người cao húng sao?”

Khúc Huyền Yên nhìn về phía Trì Ngạo Dịch, tươi cười dần dần biến mất, gạt tay hắn ra, sau đó nghiêng người đưa lưng về phía hắn.

Trì Ngạo Dịch sững sờ, biết nàng vì sao tức giận. Nàng cảm thấy hắn hiểu lầm nàng. “Làm sao vậy? Vẫn còn tức giận sao?” Hắn ôn nhu hỏi, kỳ thật hắn cũng không nỡ để nàng vào đại lao, chỉ là sự thật ở ngay trước mặt, hắn không thể không làm như vậy. Nếu đổi lại là người khác, hắn đã sớm xử tử.

“Người thấy sao?” Khúc Huyền Yên lạnh lùng hỏi, mặc kệ thế nào cái tội thiếu là tín nhiệm nàng hắn cũng không có, còn có thể là yêu sao?”

Có người vui, có người buồn.

“Huyền Yên, lúc ấy ta chỉ có thể làm như vậy, ta...”

Hắn còn chưa nói hết, Khúc Huyền Yên đã đánh gãy lời nói của hắn: “Không cần phải giải thích, dù sao người chính là không tin ta!” Nàng cảm thấy mình sống thật sự rất bi thảm, tương công của nàng ngay cả cái tội thiếu nhất là tin tưởng cũng không có!

“Ta tin, ta làm sao có thể không tin người đây? Chỉ là... ta cũng khó xử!” Trì Ngạo Dịch hết sức giải thích,

“Huyền Yên, ta là Vương gia, nhưng có nhiều chuyện không phải ta có thể toàn quyền quyết định.” Trì Ngạo Dịch kiên nhẫn nói, thân là hoàng thân quốc thích, tất cả đều có rất nhiều cái bất đắc dĩ.

“Như vậy ta sẽ không để ý đến sự tín nhiệm của người sao? Ở trong lòng người, ta chính là một người tâm địa ngoan độc như thế sao? Ta sẽ hại một đứa nhỏ còn chưa có chào đời hay sao?” Khúc Huyền Yên kích động hỏi.

“Không! Ta tin tưởng! Ta tin tưởng không phải do người làm nhưng vào lúc ấy người muốn ta phải làm gì bây giờ?” Trì Ngạo Dịch thấp giọng nói, hắn bất đắc dĩ là không có chứng cứ chứng minh nàng không làm!

“Ta...” Khúc Huyền Yên muốn nói lại thôi, nàng thấy hắn cũng thật sự là bất đắc dĩ, nhưng... nàng rất đau lòng...

“Huyền Yên, chúng ta hòa giải có được hay không?” Trì Ngạo Dịch ôn nhu hỏi.

Hòa giải... Là chuyện giữa mỗi đôi phu thê... dù sao cũng phải hòa giải không phải sao? Nàng do dự một chút sau đó gật gật đầu.

Trì Ngạo Dịch nở nụ cười, ở trong lòng nàng vẫn là có hắn.

“Ngô...”

Khúc Huyền Yên hừ nhẹ ra tiếng, kinh ngạc khi hắn đột nhiên hôn lên môi của nàng.

Trì Ngạo Dịch ôn nhu hôn nàng. Tay không tự giác sờ vạt áo của nàng.

Nàng từ chối: “Vương gia, Vương gia... Đứa nhỏ...” Lời của nàng đều bị cái hôn làm gián đoạn, không thể nói ra hoàn toàn.

“Không có việc gì. Ta sẽ nhẹ nhàng...” Trì Ngạo Dịch nhẹ giọng.

“Ân.. Vẫn là không được, Vương gia... Vạn nhất bị thương đến đứa nhỏ thì phải làm sao bây giờ?”

“Đừng gọi ta là Vương Gia!” Trì Ngạo Dịch nghiêm túc nói.

“...Ta...”

Không đợi nàng nói xong, Trì Ngạo Dịch lại dùng nụ hôn để bao phủ lời nói của nàng...

“Huyền Yên... Người không tha thứ cho ta sao?”

“Ân... Ngạo Dịch... Ta....” Khúc Huyền Yên bị hắn hôn có chút....

“Cái gì?”

“Tha thứ...”

Ngoài cửa, Tà Thần cười khổ một chút, tự giấu bản thân. Hắn ở trong lòng Khúc Huyền Yên không có khả năng so được với Trì Ngạo Dịch.

Có lẽ làm bằng hữu của nàng cũng tốt! Chỉ cần nàng hạnh phúc.

Trì Ngạo Nghi cũng đi đến cửa. Hắn vốn là cùng Nguyệt Dật huynh đến xem hoàng tẩu có tốt hay không, không nghĩ đến lại nghe được âm thanh như vậy vọng ra từ trong phòng của... Hắn cũng cười khổ nhìn về phía Tà Thần, Tà Thần cũng cho rằng hắn cùng Nguyệt Dật là có cùng một tâm trạng.

Chỉ cần nàng hạnh phúc, như thế không phải là tốt lắm hay sao?

Không nhất định rằng nàng phải đến bên cạnh, không phải sao?

Tà thần cũng không nghĩ hoàn toàn là như vậy, chỉ cần Trì Ngạo Dịch không quý trọng Khúc Huyền Yên, hắn nhất định sẽ đoạt lấy Khúc Huyền Yên!

Ba người... thương tâm. Huyền Yên, đến cuối cùng cũng không phải là của bọn họ!

Người trong phòng hoàn toàn không biết đến ba người thương tâm, vẫn tiếp tục triền miên trong ngọt ngào.

53. Chương 53: Tiểu Công Chúa Lâm Nhi Được Sủng Ái

Edit: Toma

Viện của Trà Nhi trầm phi.

“Chủ nhân, nô tỳ vừa nghe được tin tức Vương phi hiện đang mang thai. Vương gia vừa rồi còn đích thân đi hầm thuốc dưỡng thai.” Nha hoàn của Trà Nhi bẩm báo.

“Người nói cái gì? Nàng ta mang bầu? Vương gia còn tự mình hầm thuốc dưỡng thai?” Trà Nhi kinh ngạc.

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Trà Nhi nheo mắt lại: “Người kia mang thai?” Như thế khác gì nàng xong đời? Không được, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp!

“Còn có giữ hoa hồng không?” Trà Nhi hỏi nha hoàn.

“Thưa chủ nhân, có!”

“Đưa tất cả cho ta.” Trà Nhi phân phó.

Nha hoàn liền đem hoa hồng đã giấu đi đưa cho Trà Nhi.

Trà Nhi tiếp nhận hoa hồng, cười lạnh, Khúc Huyền Yên, ta nhất định không để cho người sinh hạ cái nghiệt chủng này!

Cửa phòng Khúc Huyền Yên bị đá văng ra.

Khúc Huyền Yên nằm ở trên giường nhú mào, sao mỗi lần hắn về đều mở cửa như vậy!

Trì Ngạo Dịch bưng thuốc dưỡng thai đi vào, đem thuốc đặt ở trên bàn gần giường, chính mình lại ngồi ở trên giường, nói với Khúc Huyền Yên: “Thuốc hầm tốt lắm, người uống đi.”

“Người cũng không thể không đá cửa mới tiến vào được à?” Khúc Huyền Yên bất mãn.

“Tuân mệnh nương tử, uống nhanh đi.” Trì Ngạo Dịch cười nói.

Khúc Huyền Yên cười khê, nhìn thế phía bát thuốc dưỡng thai đen tuyền mà nhú mào. “Ta... ta uống không được.”

“Uống không được? Không được cũng phải uống.” Trì Ngạo Dịch nghiêm túc.

“Không cần, không uống được mà.” Khúc Huyền Yên làm nũng, nàng cũng muốn để cho hắn nếm thử hương vị bị tra tấn!

“Sao có thể không uống đây? Đây chính là tướng công của người đích thân hầm.” Trì Ngạo Dịch ôn nhu khuyên bảo.

“Người tự mình hầm? Khúc Huyền Yên giả vờ tò mò, trong lòng cũng có một loạt cảm động, hắn để ý đứa nhỏ của bọn họ đến như vậy.

“Àn.” Trì Ngạo Dịch gật gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn xuống bếp.

“Như vậy cũng không uống, không uống!” Sắc mặt nàng biến đổi, chu miệng lên, nàng muốn xem hắn sẽ làm gì bây giờ?

Trì Ngạo Dịch sững sốt, nàng có phải có ý định đùa giỡn hắn? Nhìn về phía nàng nghiêm túc hỏi: “Người không uống?”

“Không uống!” Khúc Huyền Yên kiên định,

“Vậy ta đây.....” Trì Ngạo Dịch cười xấu xa.

“Làm sao? Khúc Huyền Yên cảnh giác, hắn cười xấu xa thế kia là có ý gì?

“Người đã không uống thì phải dùng phi thường thủ đoạn rồi!” Trì Ngạo Dịch cười, cúi đầu uống một ngụm được, liền mớm vào miệng Khúc Huyền Yên.

“Ngô.....”

Trì Ngạo Dịch dùng miệng thuận lợi cho nàng uống thuốc, sau đó cười xấu xa buông nàng ra.

Khúc Huyền Yên bị bắt uống hết thuốc dưỡng thai, phần nộ nhìn Trì Ngạo Dịch, tức giận nói: “Người, người...”

Trì Ngạo Dịch sững ái đem nàng ôm vào trong lòng ngực, ôn nhu nói: Huyền Yên, vì đứa nhỏ của chúng ta, người phải uống. Còn có, không được động một chút là tức giận, biết hay không?”

Nghe hắn ôn nhu nói với chính mình như vậy, Khúc Huyền Yên nở nụ cười, nguyên lai được người mình yêu sủng ái là có cảm giác tốt như vậy! Nàng nghe lời gật đầu.

“Đáng sao?” Trì Ngạo Dịch buông nàng ra, hỏi.

“Àn.” Khúc Huyền Yên gật gật đầu, có thể không đáng hay sao?

Trì Ngạo Dịch hôn nàng, cùng lưỡi của nàng quấn lấy nhau ở bên trong miệng.

Khúc Huyền Yên mềm nhũn nằm ở trong ngực của hắn, được hắn yêu như vậy thì còn có gì quan trọng?

Trì Ngạo Dịch buông môi của nàng ra, ôm lấy nàng ôn nhu nói: “Quả thật đáng, nhưng là chúng ta có thể cùng nhau cảm nhận.”

Khúc Huyền Yên một mình lẳng lặng ngồi ở trong đại sảnh chờ Trì Ngạo Dịch lâm triều trở về.

Nàng thuận tay cầm lấy cái chén đã được chuẩn bị sẵn, chuẩn bị uống.....

Bá—— chần của nàng bị ướt sạch.

“Hoàng tẩu, người mang thai sao lại không cẩn thận như vậy?”

Khúc Huyền Yên khó hiểu ngẩng đầu lên, bắt gặp Hạ Tầm Lãng đang cười đi đến gần.

Hạ Tầm Lãng cười ngồi vào bên cạnh nàng, cẩn thận nhặt những mảnh sứ vỡ ở trên mặt đất, nhìn nói: “Hoàng tẩu người xem, mảnh sứ vỡ nát có khói trắng.”

Khúc Huyền Yên kinh ngạc nhìn những mảnh sứ vỡ ở trên mặt đất bốc lên khói trắng. Có người muốn hại nàng? Là ai đây?

“Điều này chứng tỏ có người muốn hại hoàng tẩu, người đang mang thai nhất định phải chú ý!” Hạ Tầm Lãng nói thăm thía, nữ nhân tranh đấu thật ác liệt, độc được đều là cực độc.

“Ân, cảm ơn người, Tầm Lãng, nếu hôm nay không có người, ta cũng không biết phải làm thế nào.” Khúc Huyền Yên nói cảm tạ, cư nhiên có người muốn làm hại đến nàng?

“Ha ha... không có việc gì, ta nghe nói người đang mang thai nên tới thăm người.” Hạ Tầm Lãng thân mật nói.

“Ân.” Khúc Huyền Yên cười gật gật đầu, nàng thực thích quận chúa này, mặc dù có chút dã man nhưng vẫn thật đáng yêu!

“Nơi này sao lại nóng như vậy? Di? Nghĩa cô, người ở đây!”

Một tiếng nói phát ra từ phía cửa.

Khúc Huyền Yên nhìn qua thì thấy một tiểu cô nương mập mạp, đại khái khoảng 8 tuổi, nàng có đôi mắt thật to, cái miệng cùng mũi nhỏ nhỏ.

Hạ Tầm Lãng chạy tới, ngồi xổm xuống ôm lấy tiểu cô nương trách cứ, nói: “Lâm Nhi, người lại bướng bỉnh nữa?” Có phải người lại một mình chạy ra khỏi cung?” Mặc dù là thăm oán, nhưng giọng điệu lại là sủng ái vô hạn.

“Nghĩa cô còn nói ta, người cũng không phải một mình ra khỏi cung?” Lâm Nhi phản bác, tốt xấu gì nàng cũng là một công chúa, như thế nào ở đâu cũng đều có người trông coi.

Hạ Tầm Lãng sửng sốt, vỗ đầu của Lâm Nhi, nói: “Lâm Nhi cũng ăn miếng trả miếng? Thật thông minh!”

“Nghĩa cô! Không nên hơi một tí là vỗ đầu người ta, người ta sẽ bị vỗ đến ngu ngốc!” Lâm Nhi bắt mồm nói.

“Bản quận chúa thấy người chẳng ngốc mà lại rất không minh.”

Lâm Nhi không trả lời Hạ Tầm Lãng, nhưng lại chạy rất nhanh đến trước mặt Khúc Huyền Yên, cẩn thận nhìn Khúc Huyền Yên, hâm mộ nói: “Nguyên lai hoàng thất xinh đẹp như vậy!”

Khúc Huyền Yên đầu tiên là sửng sốt, một cô gái nhỏ như vậy cư nhiên lại hâm mộ nàng xinh đẹp? Sau đó nàng cười nói: “Hoàng thất nào có xinh đẹp bằng Lâm Nhi đây.”

“Thật không bằng sao?” Lâm Nhi hưng phấn hỏi, ý tứ của hoàng thất là nàng còn xinh đẹp hơn cả hoàng thất?

“Ân.” Khúc Huyền Yên thành thật gật đầu, công chúa nhỏ này tựa hồ rất đáng yêu.

“Nghĩa cô, ta muốn đem hoàng thất vào cung!” Lâm Nhi vui vẻ đề nghị, nàng thật thích hoàng thất, cho nên muốn hoàng thất ở chung với nàng.

“?”

“?”

Hai tiếng kêu kinh ngạc từ trong miệng Khúc Huyền Yên và Hạ Tầm Lăng phát ra,

“Aiii! Lâm Nhi người liên như vậy thích hoàng thất?” Hạ Tầm Lăng tò mò hỏi, thật sự là hâm mộ hoàng thất, tại sao nhiều người thích nàng như vậy, Nguyệt Dật huynh, Ngạo Nghễ, kể cả nàng, mà ngay cả Lâm Nhi, tứ hoàng huynh đều thích hoàng thất!

“Ân! Ta muốn hoàng thất ở trong cung làm bạn với ta!” Lâm Nhi thừa nhận.

“Ai cho phép?”

Một thanh âm nghiêm khắc vang lên từ phía cửa.

Các nàng ba người đều quay lại nhìn Trì Ngạo Dịch đang nhìn các nàng cười.

“Tứ hoàng thúc, người đã về rồi!” Lâm Nhi nhảy vào trong lòng Trì Ngạo Dịch làm nũng, lấy đôi tay mập mập ôm lấy cổ Trì Ngạo Dịch.

Trì Ngạo Dịch đem Lâm Nhi ôm vào trong lòng sủng ái, cười nói: “Lâm Nhi, người lại bướng bỉnh!”

“Tứ hoàng thúc, Lâm Nhi nào có?” Lâm Nhi bất mãn chu miệng lên, như thế nào tất cả mọi người đều cảm thấy nàng bướng bỉnh?

“Chuyện kia... Lâm Nhi như thế nào để cho hoàng thất cùng người hồi cung?” Trì Ngạo Dịch sủng ái nhìn Lâm Nhi, hắn cũng không có biện pháp với tiểu công chúa này! Quả thực rất giống với Tầm Lăng!

“Bởi vì ta thích hoàng thất! Hoàng thất còn nói ta xinh đẹp hơn cả hoàng thất nữa!” Lâm Nhi tự nhiên nói, nàng thích thứ gì thì đều phải có!

“Như thế cũng không thể đem hoàng thất tiến cung!” Trì Ngạo Dịch nói thật, tiểu gia hỏa này vừa đến đã nghĩ mang Vương phi của hắn đoạt đi.

“Vì sao? Vì sao a?!” Lâm Nhi bất mãn chu miệng, chân không an phận mà dậm dậm.

“Bởi vì nàng là Vương phi của Tứ hoàng thúc.”

“Như thế...” Lâm Nhi khó xử nhíu mày, bỗng nhiên chớp mắt nói một câu: “Như thế để hoàng thất theo ta trở về làm một mẫu phi có được hay không?”

“Không được!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng quát, tiểu gia hỏa này lời như thế cũng dám nói!

“Ô ô

~~ Tứ hoàng thúc mắng ta

~~” Lâm Nhi giảo hoạt, khóc lên.

Trì Ngạo Dịch không có biện pháp với nàng, đem nàng đặt xuống dưới đất, ngồi xổm xuống giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu nói: “Được rồi, Lâm Nhi đừng khóc có được không? Hoàng thất không thể trở về cùng người để làm mẫu phi!”

Lâm Nhi hoàn toàn không nghe Trì Ngạo Dịch nói, vẫn làm bộ khóc rống lên... “Oa ô ô

~~”

“Lâm Nhi nghe hoàng thất nói có được không?”

Khúc Huyền Yên đi đến trước mặt Lâm Nhi ôn như cười nói.

Lâm Nhi hơi dừng lại, mở to hai mắt gật gật đầu.

“Lâm Nhi, hoàng thất hiện tại đang mang trong mình một tiểu muội muội của ngươi, cho nên không có biện pháp tiến cung nga.” Khúc Huyền Yên cười nói.

“Tiểu muội muội?!” Lâm Nhi kinh hãi hỏi.

“Ân! Chờ đứa nhỏ được sinh ra, hoàng thất để cho nó tiến cung cùng người chơi đùa có được không?” Khúc Huyền Yên hỏi, nàng biết tiểu cô nương này cảm thấy có hứng thú với tiểu muội muội.

“Được a, được a! Như thế... Hoàng thất phải cẩn thận, bảo vệ tiểu muội muội thật tốt nga!” Lâm Nhi làm bộ như người lớn, nói ra những lời bình thường nhưng thâm thía.

“?” Khúc Huyền Yên bị sự thành thực của nàng dọa nhảy dựng.

“Ân! Mẫu phi nói, nữ nhân sẽ bởi vì ghen tị mà hại cục cưng còn chưa có sinh ra nga!” Lâm Nhi ngây thơ nói sự thật.

Khúc Huyền Yên ngây ngẩn cả người. Nàng nhỏ như vậy cư nhiên biết được nhiều chuyện không tốt như vậy! Chuyện này đối với đứa nhỏ là tốt hay xấu đây?

Hạ Tầm Lăng thở dài một hơi, ôm Lâm Nhi nói: “Lâm Nhi không cần sợ, nghĩa cô sẽ dùng hết sức bảo vệ tiểu muội muội này của ngươi.” Hạ Tầm Lăng từ trước đến nay hiểu rõ đứa nhỏ này nhất, khả ái đang yêu nhưng lại nhận biết rõ thâm cung ác độc. Đứa nhỏ lớn lên ở trong hoàng thất đều không thoát khỏi sự bị ai!

Khúc Huyền Yên lẳng lẳng nhìn các nàng, thầm than, nữ nhân trong cung đều bị ai! Huống chi các nàng còn là người đáng yêu như vậy!

Trì Ngạo Dịch đi đến bên người nàng, ôm lấy nàng kiên định nói ở bên tai nàng: “Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Khúc Huyền Yên gật đầu đi vào bên trong với hắn.

54. Chương 54: Luyện Tiếc

Edit: Toma hai mặt

Trì Ngạo Dịch đi đến bên người nàng, ôm lấy nàng kiên định nói ở bên tai nàng: “Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Khúc Huyền Yên gật đầu đi vào bên trong với hắn.

Hắn đóng cửa lại, xoay người ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Huyền Yên.....”

Khúc Huyền Yên bị hắn ôm đột nhiên ngẩn người, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Hắn ôm nàng chặt hơn. “Hoàng thượng hạ lệnh, ngày mai muốn ta mang binh khởi hành đi đánh giặc.” Hắn miễn cưỡng nói ra.

“Cái gì? Đánh giặc? Khúc Huyền Yên kinh ngạc hỏi, hắn cư nhiên muốn đi đánh giặc?”

“Ân. Không sai biệt lắm khoảng một tháng.” Trì Ngạo Dịch rầu rĩ nói, muốn hắn rời khỏi nàng thật sự rất khó khăn.

Khúc Huyền Yên trầm mặc. Một tháng. Hắn phải rời khỏi nàng một tháng?! Như vậy... đứa nhỏ cùng nàng sẽ phải dựa vào đâu?

Thấy nàng không nói lời nào. Trì Ngạo Dịch buông nàng ra, thương tiếc nhìn nàng nói: “Huyền Yên... ngươi làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là tin tức đến đột ngột quá.” Thanh âm của Khúc Huyền Yên có chút thay đổi. Nàng thật luyến tiếc hần!

“Thật xin lỗi, ta không thể ở bên cạnh nàng.” Trì Ngạo Dịch cảm thấy có lỗi nói, hần làm sao có thể bỏ lại nàng?

Khúc Huyền Yên lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hần nói: “Sao có thể trách người đây? Ngạo Dịch... ta hát cho người nghe được không?”

“Ân.” Trì Ngạo Dịch gật gật đầu.

Khúc Huyền Yên đi đến gần đàn tranh ở trước mặt. Bắt đầu hát.

Thiên hạ đi xa sơn nước từ trên núi chảy xuống thủy lộ mấy trọng

Đưa quân ngàn dặm cũng chỉ có một tiếng trâm trọng

Bao nhiêu dạn dò bên tai thanh thanh ở phiêu đưa

Nói vậy sau này kêu gọi đều ở mộng hồn trung

Sợ nhất ly biệt thiên ti vạn lữ tình thiết thiết

Vó ngựa tung bay chỉ sợ thiết y lạnh như tuyết

Tiếng kèn lý anh hùng chí khí làm kịch liệt

Đừng vọng khuê phòng có người vọng mặc vân cùng nguyệt

Trì Ngạo Dịch chỉ lắng lặng ở bên cạnh nhìn nàng đánh đàn....

Khúc Huyền Yên vẫn như cũ đem những lời muốn nói thành lời ca hát cho hần nghe. Nước mắt... cứ từng giọt từng giọt rơi xuống...

Lại một ngày, hôm nay là ngày hần xuất chinh.

Cửa Vương phủ.

Trì Ngạo Dịch đứng ở trước mặt Khúc Huyền Yên, lưu luyến không rời nhìn nàng.

Khúc Huyền Yên cũng nhìn hần, tuy rằng luyến tiếc, nhưng... không thể không tách ra.

“Huyền Yên, bảo vệ con của chúng ta thật tốt, có biết không?” Trì Ngạo Dịch ôn nhu căn dặn, đứa nhỏ cùng với nàng là vương bản duy nhất của hần.

Khúc Huyền Yên gật đầu nói: “Đã biết, người yên tâm, ta sẽ liều mạng bảo vệ con của chúng ta.”

“Ân, như vậy thì ta an tâm. Đừng chỉ lo cho đứa nhỏ, cũng phải chiếu cố cho bản thân thật tốt biết không?” Trì Ngạo Dịch ôn nhu nhìn nàng, Huyền Yên... ta thật luyến tiếc người.

“Ân, người yên tâm.”

“Như thế... Huyền Yên, ta đi đây.” Trì Ngạo Dịch không chịu buông tha, chậm rãi lui lại phía sau.

Khúc Huyền Yên cầm tay hần nghẹn ngào nói: “Ngạo Dịch, nhớ trở về sớm một chút.”

Trì Ngạo Dịch đem nàng kéo vào trong lòng. Hung hăng hôn lên môi của nàng, hần phải nhớ kỹ hương vị của nàng.

Triền miên hồi lâu. Hần buông nàng ra. Kiên quyết lên ngựa rời đi.

“Ngạo dịch! Người yên tâm, ta sẽ chiếu cố chính mình và đứa nhỏ thật tốt!

Người nhất định phải bình an trở về!”

Nàng vừa khóc vừa lớn tiếng nói vọng về hướng hần đi.

55. Chương 55: Có 4 Thần Thủ Hộ

Edit: Toma

Trong nháy mắt, đã sắp gần một tháng nàng ở trong giai đoạn này được bảo vệ.

Tỷ như thứ nhất:

Nàng ở hoa viên giải sầu, chính mình trầm mê trong phong cảnh của hoa viên, bỗng Ngạo Nghễ đi đến trước mặt của nàng.

Cười thần bí đem tảng đá ở dưới chân nàng chuyển đi, sau đó trầm oán nói: “Hoàng tẩu, ngươi cẩn thận một chút không được sao? Ngươi là người đang mang bầu.....”

Nàng rầu rĩ gật đầu: “Nga, đã biết, ta sẽ cẩn thận.”

Tỷ như thứ hai:

Nàng chỉ bưng nước trà lên để uống.

Ba— chén trà rơi xuống đất.

Nàng ngẩng đầu thấy Hạ Tầm Lăng đến trước mặt trách tội:

“Hoàng tẩu ngươi không biết có rất nhiều người muốn hãm hại ngươi đánh mất đứa nhỏ hay sao? Như thế nào không cẩn thận như thế?” Hạ Tầm Lăng bất mãn nói.

Nhìn nàng có chút tức giận, Khúc Huyền Yên cười đầy vẻ có lỗi: “Thật xin lỗi, ta về sau sẽ chú ý.”

“Ân. Bản quận chúa mỗi ngày sẽ đưa nước cho ngươi.” Hạ Tầm Lăng căn dặn.

“Aiii sao có thể để cho ngươi mỗi ngày mang nước đến cho ta đây?” Khúc Huyền Yên cự tuyệt.

“Không có biện pháp. Vì ngươi cùng hài tử của ngươi, bản quận chúa chỉ có thể chấp nhận ủy khuất.” Hạ Tầm Lăng nhún nhún vai nói.

Khúc Huyền Yên cảm động cười cười nói: “Thật sự cảm ơn ngươi, Tầm Lăng.”

Hạ Tầm Lăng khoát khoát tay tỏ vẻ không sao cả, nói: “Cũng là ai làm cho bản quận chúa thích ngươi như vậy.”

Tỷ như thứ ba:

Nàng ngay cả ngồi một chút xem kịch mà thôi, Nguyệt Dật lại khẩn trương đi theo phía sau nàng.

“Nguyệt Dật, ta cũng không khẩn trương, ngươi khẩn trương như thế làm gì?” Khúc Huyền Yên kỳ quái hỏi, hắn giống như còn khẩn trương hơn cả Trì Ngạo Dịch.

“Vương phi đừng quên đứa nhỏ của Vương gia cũng khác gì cháu của ta, cho nên... ta nhất định phải bảo vệ tốt cho đứa nhỏ!” Nguyệt Dật tỏ vẻ đương nhiên, hiện tại hắn cùng Ngạo Nghễ đã hoàn toàn đem nàng trở thành bạn tốt.

“Ách.. Quên đi! Ngươi muốn bảo vệ liền bảo vệ tốt đi!” Khúc Huyền Yên bất đắc dĩ lắc đầu.

Tỷ như thứ tư:

“Aii aii Yên Nhi ngươi đừng đi loạn nữa, vạn nhất có người muốn hại ngươi thì làm sao bây giờ?”

Tà Thần ở phía sau nàng nói, từ khi Trì Ngạo Dịch đi rồi, hắn cơ hồ ngày nào cũng đến vương phủ.

Khúc Huyền Yên bất đắc dĩ xem thường Tà Thần, mỗi ngày đều chỉ nói những lời này, không cẩn thận bị vấp.

Tà Thần lập tức đỡ lấy nàng cười tà nói: “Yên Nhi ngươi sao có thể không cẩn thận như vậy? Nếu ngươi hay hài tử của ngươi gặp phải sơ xuất gì, chúng ta sao có thể nào hướng Ngoan Vương nói rõ? Như thế không phải là tìm chết hay sao?”

Khúc Huyền Yên trừng mắt nhìn hắn, nói: “Này! Ta lại cảnh cáo ngươi không được gọi ta là Yên Nhi. Tà Thần ngươi còn sợ chết sao? Ngươi không phải không sợ Ngoan Vương sao?” Tà Thần này mỗi ngày đều Yên Nhi Yên Nhi khiến nàng thật bất đắc dĩ.

“Tà Thần ta đương nhiên là không sợ Ngoan Vương kia, chỉ là... ta sợ hắn ghen tị ta hiện tại mỗi ngày đều chung sống với ngươi, cho nên thừa dịp không có ta ở bên mà tra tấn nàng!” Tà Thần giải thích, hắn có gì phải sợ? Hắn đường đường một bang chủ mỗi ngày đều chạy đến chiếu cố bảo vệ cho nàng mà thôi!

“Nga

~” Khúc Huyền Yên hiểu được, gật đầu nga một cái thật dài. Sau đó cười nói: “Sức tưởng tượng của ngươi thật phong phú!”

“Aii aii đây không phải sức tưởng tượng của ta mà là sự thật! Hắn trước kia đều là tra tấn ngươi!”

“Đó là trước kia~~” Khúc Huyền Yên cảnh cáo nói, trong khoảng thời gian này, nàng đã đổi cách nhìn đối với Tà Thần trở nên tốt hơn.

Tà Thần cũng ngoan.

Vương phủ, viện của Trà Nhi.

Trà Phi đi qua đi lại nói với nha hoàn: “Khúc Huyền Yên này cứ nhiên mỗi lần đều có người ở bên cạnh bảo vệ, như thế này làm sao ta có thể ra tay?”

“Là Hạ Tầm Lăng quận chúa, còn có thất vương gia, thậm chí cả Tà Thần. Tất cả đều giúp ả ta khiến cho rất khó xuống tay.” Nha hoàn cũng phụ họa thêm.

“Phải.” Trà Phi đồng ý gật đầu.

“Vậy... chủ nhân tính làm sao bây giờ?” Nha hoàn hỏi.

“Trà Phi ta tuyệt đối sẽ không buông tay, ta nhất định sẽ không để cho nàng ta sinh hạ cái nghiệt chủng kia! Ta nhất định phải khiến nàng ra mất đi đứa nhỏ!” Trà Phi nói giống như tuyên thệ.

“Phải vậy không? Như vậy còn phải xem ngươi có bản lĩnh hay không.”

Một thanh âm lạnh lùng vang lên ở trong phòng.

“Ai! Bước ra đây!” Trà Phi cảnh giác.

Tà Thần từ trần nhà nhảy xuống, lạnh lùng nhìn Trà Phi đang sợ hãi. Nguyên lai là nàng ta muốn hãm hại Yên Nhi. Tà Thần cười lạnh nói: “Trắc Phi như ngươi cũng không phải là tự đề cao bản thân quá sau không? Như ngươi biểu diễn một vài màn xiếc cũng có khả năng chạm vào được Yên Nhi hay sao?”

“Ai, ai nói ta muốn làm hại Vương phi tỷ tỷ. Ta còn lâu mới làm tổn thương Vương Phi tỷ tỷ.” Trà Phi chột dạ, Tà Thần này tại sao lại ở chỗ này?

“Ta cũng không nói Yên Nhi chính là Vương phi, ngươi đúng là không đánh đã khai rồi?” Tà Thần cười lạnh, nhìn Trà Phi đầy vẻ hèn mọn, nữ nhân này hắn nhất quyết không bỏ qua!

“Ta... ta...” Trà Phi bị nói không biết phải đối đáp lại như thế nào.

“Ngươi, ngươi có biết rằng nếu ngươi làm hại đến Yên Nhi thì sẽ có kết cục gì hay không?” Tà Thần cười hỏi, hắn cũng thật nổi danh về sự ngoan độc!

“Không, Ta không biết!” Trà Phi sợ hãi, trong lòng biết không ổn.

“Thì là đem người dám hại Yên Nhi về, dùng mọi phương pháp tra tấn, tra tấn đến không thể chịu được thì chỉ có thể đem đi ngủ mê phanh thây.” Tà Thần lạnh lùng cười, khoe môi tàn nhẫn nhếch lên.

“Không! Người dựa vào đâu? Ta cái gì cũng chưa làm, chưa hề làm!” Trà Phi có chút kích động, nàng đương nhiên có nghe nói Tà Thần âm ngoan như thế nào.

“Phải không? Ta đây là nghe lầm rồi?” Tà Thần nheo mắt lại.

“Như vậy, chúng ta cũng là nghe lầm rồi?”

Một thanh âm nữ nhân kèm theo tiếng cười vọng ra từ phía cửa.

Chỉ thấy Hạ Tầm Lăng cùng Trì Ngạo Nghễ đi vào, còn có Nguyệt Dật.

Tà Thần nhìn bọn họ cười một cái sau đó nhìn về phía Trà Phi.

Trà Phi biết tình huống không tốt liền sợ hãi ngã trên mặt đất. Toàn thân run run...

“Người đâu!” Trì Ngạo Nghễ gọi lớn phía ngoài cửa.

“Thất vương gia có gì phân phó?” Thị vệ ôm quyền hỏi.

“Đem nàng đi xuống, rồi đợi lệnh!” Trì Ngạo Nghễ ra lệnh.

“Vâng!” Thị vệ liền đem Trà Phi đã sợ đến choáng váng mang đi...

Hắn đã trở lại.

Hắn đi đã một tháng. Nàng rất nhớ hắn. Liệu hắn có bị thương không?

Hôm nay, hắn sẽ trở về.

Vương phủ hôm nay cũng không có làm gì náo nhiệt, bởi vì bọn hạ nhân biết rõ tiệc chúc mừng Vương gia muốn để ngày mai làm. Hôm nay, Vương gia chỉ muốn ở cùng một chỗ với Vương Phi.

Khúc Huyền Yên ngồi ở trong phòng chờ hắn đến tìm nàng. Hắn có nhớ nàng không? Đầu tiên sẽ là tìm đến nàng sao?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng của một đám người: “Tham kiến Vương gia!”

Hắn đã trở về rồi? Lòng của nàng trở nên căng thẳng, một tháng không gặp, hắn rốt cuộc đã trở về.

Ba—— Cửa bị đá vỡ ra.

Nàng kinh hãi ngẩng đầu, hắn đến đây, hắn vừa xuống ngựa là tìm đến nàng.

Trì Ngạo Dịch cười, nhìn nàng, hắn vừa xuống ngựa liền lập tức đi đến gian phòng của nàng, hắn rất nhớ nàng!

Khúc Huyền Yên cười, đứng dậy bỏ nhào vào lồng ngực của hắn, cao hứng nói: “Người đã về rồi!”

Trì Ngạo Dịch cũng ôm chặt lấy nàng, đem cằm đặt lên trên đỉnh đầu của nàng: “Ta đã trở về!”

“Ta rất nhớ người!” Khúc Huyền Yên gất gao ôm hắn, giống như không bao giờ buông ra nữa.

“Ta cũng rất nhớ người.” Trì Ngạo Dịch cười.

Hai người thâm tình, gất gao ôm lấy nhau. Cả đời cũng sẽ không tách ra.

Khúc Huyền Yên ở trong lồng ngực hắn quan tâm hỏi: “Người có bị thương không?”

“Không có!” Trì Ngạo Dịch an ủi, kỳ thật hắn bị thương. Bất quá không nghiêm trọng, hắn sợ nàng lo lắng.

“Thật sự?” Khúc Huyền Yên không tin.

“Phải! Người không tin ta sao?” Trì Ngạo Dịch làm bộ như đang tức giận hỏi lại.

“Tin! Tin!” Khúc Huyền Yên liền khấn thề, hắn vừa mới trở về, nàng không cần hắn tức giận.

Trì Ngạo Dịch nhìn nàng như vậy, liền hôn môi của nàng.

Khúc Huyền Yên nhiệt tình phối hợp, nàng bao lâu nay rất nhớ hần.

Một lát sau hần buông nàng ra, liền ôm nàng đi đến phía giường.

Hần vừa hôn nàng vừa cởi bỏ áo của nàng cùng chính mình.

“Ừm.....” Khúc Huyền Yên sờ tấm lưng của hần, đột nhiên phát hiện trên lưng có một vết sẹo nhọt nhọt mà trước kia không có... “Đợi chút.”

Trì Ngạo Dịch nghi hoặc, dừng lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người bị thương?” Khúc Huyền Yên hỏi.

“Ừ...” Hần do dự một lúc rồi thừa nhận.

“Người vì sao không nói với ta?” Khúc Huyền Yên oán giận.

“Ta sợ người lo lắng.” Hần trầm giọng, hần không muốn nàng lo lắng!

Khúc Huyền Yên khóc, nghẹn ngào nói: “Người là đồ ngốc. Người có biết người như vậy càng khiến ta lo lắng hay không...”

Trì Ngạo Dịch thấy nàng khóc, nhẹ nhàng dùng môi lau đi nước mắt của nàng, ôn nhu nói: “Huyền Yên, đừng khóc được không? Ta sai rồi, về sau không dám nữa, người hiện đang mang thai, làm sao có thể khóc đây? Phải không?”

Khúc Huyền Yên ôm chặt lấy hần nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi. Ta về sau sẽ không... ta không nên như vậy...” Trì Ngạo Dịch nhắm mắt lại hôn nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng hoit: “Đừng xin lỗi, Huyền Yên...”

“Àn... Ngạo Dịch... Cần thận đứa nhỏ...”

“Àn... ta sẽ nhẹ nhàng.”

56. Chương 56: Nguy Cơ

Ngày hôm sau, trong đại sảnh.

Mọi người đều ngồi cùng bàn dùng bữa.

“Nghĩa hoàng huynh rốt cuộc cũng trở về. Trong một tháng này nghĩa hoàng tẩu luôn dọa bản quận chúa sợ hãi.” Hạ Tầm Lăng nói giỡn, bắt quá... quả thật nghĩa hoàng tẩu cũng quá mức tùy tiện đi.

“Phải, phải, hoàng tẩu không cẩn thận như vậy thật sự cũng dọa bốn vương sợ hãi.” Trì Ngạo Nghề phụ họa.

“Phải.” Nguyệt Dật cũng phối hợp.

“Phải, bọn họ nói một chút cũng không sai!” Tà Thần tiếp tục phụ họa.

“Phải vậy không.....?” Trì Ngạo Dịch nghiêng ngẫm nhìn về phía Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên quay người xem thường, thầm oán: “Này này này, các người sao lại thế này? Như thế nào đều cáo trạng ta?” Mấy người này cứ nhiên liên hợp lại cáo trạng nàng, nàng có không cẩn thận như vậy sao?

“Nghĩa hoàng tẩu, chúng ta không phải cáo trạng người mà là nói sự thật.” Hạ Tầm Lăng nghiêm trang nói.

“Ta không cẩn thận như thế sao.” Khúc Huyền Yên cúi đầu chột dạ.

“Có~~” Bốn người cùng nhau mở miệng.

“Ha ha... Được rồi, Huyền Yên không cần nóng giận, dùng bữa đi.” Trì Ngạo Dịch cười, giải vây cho nàng.

“Ân.” Bốn người liền cúi đầu ăn cơm.

Khúc Huyền Yên cũng bắt đầu dùng bữa.

Xoẹt—— một bóng đen xuất hiện.

Trì Ngạo Dịch bọn họ liền không thấy Khúc Huyền Yên! Bọn họ khẩn trương nhìn về phía hắc y nhân đang ôm Khúc Huyền Yên, dùng khinh công chạy về hướng Tây.

“Đuổi theo!” Trì Ngạo Dịch phân phó, bọn họ liền người người dùng khinh công đuổi theo.

Khúc Huyền Yên bị hắc y nhân giữ chặt lấy, trong lòng nàng có một loại dự cảm bất hảo. Bắt đầu giấy dựa, nói: “Nói người buông ra, người có nghe không?”

Hắc y nhân không hé răng.

Khúc Huyền Yên vẫn là giấy dựa: “Người buông ra, tướng công ta là Ngoan Vương, hắc y nhân sẽ không bỏ qua cho người!” Mặc kệ có hữu dụng hay không đều phải thử xem thôi, ai mà không nghe qua Ngoan Vương ngoan độc?

Hắc y nhân vẫn như trước không để ý tới nàng, nàng liền nói: “Này, người là đầu gối sao?! Người không nghe thấy ta nói tướng công ta là Ngoan Vương sao?”

“Người tốt nhất đừng giấy dựa, nếu không ta liền ném người xuống.” Hắc y nhân rốt cục cũng mở miệng ra uy hiếp.

Khúc Huyền Yên tỉnh táo, lập tức ngậm miệng. Nàng không thể nói tiếp, bởi vì... từ nơi này bị ném xuống đại khái là nàng cùng đứa nhỏ đều không sống được.

Khi Khúc Huyền Yên tưởng hắc y nhân đã muốn ném nàng xuống phía dưới, thì hắc y nhân lại đem nàng vào tay một nữ nhân khác. Là Lương Tịch Nhi! Cư nhiên lại là nàng!

Lương Tịch Nhi thấy nàng kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào? Người sợ?”

Khúc Huyền Yên lạnh lùng không lên tiếng, nàng nói: “Lương Tịch Nhi huynh nghĩ xem phải làm gì? Xem địa hình nơi này thì tất nhiên là phải.....” Vách núi sâu thẳm.

“Làm gì?”

“Khúc Huyền Yên người hại chết hài tử của ta, người làm hy vọng duy nhất của ta tan biến! Khúc Huyền Yên người cho rằng ta sẽ buông tha cho người sao?” Lương Tịch Nhi oán hận nhìn nàng.

“Ta không có! Ta nói ta không có hại hài tử của người! Ta không thích người, nhưng mà ta sẽ không hại một đứa nhỏ còn chưa có sinh ra đời.” Khúc Huyền Yên thần nhiên trả lời. Nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, dù sao nàng cũng đánh không thắng, xung quanh toàn bộ đều là hắc y nhân.

“Ta không tin người, nhìn xem ai đã đến đây.” Lương Tịch Nhi nghiêng ngả nhếch khóe môi.

Khúc Huyền Yên nhìn bọn họ năm người đã cách nàng không xa.

57. Chương 57: Nguy Hiểm Tính Mạng (1)

“Lương Tịch Nhi?” Trì Ngạo Dịch lẩm bẩm. Cư nhiên là nữ nhân này!

Lương Tịch Nhi cười trào phúng. Nam nhân này chưa từng sủng nàng giống như sủng Khúc Huyền Yên như vậy, Khúc Huyền Yên yêu hắn, nàng cũng yêu hắn! Vì sao vận mệnh lại bất đồng đến như vậy?

“Lương Tịch Nhi người muốn thế nào?” Trì Ngạo Nghi lạnh lùng hỏi, cho dù hoàng tử thương hại nàng thì hắn cũng sẽ không bỏ qua!

“A...” Lương Tịch Nhi cười lạnh nói: “Muốn thế nào? Người còn không biết sao? Nữ nhân này làm hại đứa nhỏ của ta, làm hại hy vọng duy nhất của ta tan biến, người nói ta có thể buông tha cho nàng sao?” Nàng hận, ai biết được nàng có bao nhiêu hận, loại hận này có thể sẵn sàng buông tha tính mạng bản thân!

“Lương Tịch Nhi người như thế nào xác định là hoàng tẩu hãm hại người?” Hạ Tầm Lăng hỏi, cùng nghĩa hoàng tẩu ở chung những ngày gần đây, các nàng đã sớm là hảo tử muội...

“Được là tự tay nàng bưng đến cho ta uống chẳng lẽ còn không phải?” Lương Tịch Nhi tức giận hỏi, kiểm càng gần kề vào cổ Khúc Huyền Yên.

“Được là Vương Phi tự tay bưng lên nhưng không phải Vương Phi bỏ độc vào trong được!” Nguyệt Dật khẳng định, đánh chết hắc cũng không tin là Vương Phi hạ thuốc.

“Chỉ ít có đến hơn một nửa khẳng định là do nàng hạ!” Lương Tịch Nhi phản bác.

“Đủ! Đừng cần nhắc lại ân oán trước kia! Lương Tịch Nhi, người không phải muốn đứa nhỏ của bốn vương hay sao? Hảo, bốn vương cho người, chỉ cần người thả Huyền Yên.” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, nếu như không có hắc, Huyền Yên hiện tại cũng không phải bị nguy hiểm đến tính mạng. Đều là tại vì hắc!

“Ha ha ha ha ha.....” Lương Tịch Nhi bắt đầu cười to, cười ra nước mắt. Nàng bị ai đến nổi một thiên kim đại thần chỉ muốn có con của chính mình cũng cần phải để người khác bố thí?”

“Người cười cái gì?” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi, nữ nhân này bị điên rồi sao?

Lương Tịch Nhi ngừng cười, gắt gao nhìn Trì Ngạo Dịch, trong mắt đều là tức giận, bị ai. Nàng oán hận nói: “Vương gia, người biết không? Trong hoàng thất, bị ai lớn nhất của nữ nhân là đem hết toàn bộ khí lực để lấy lòng tướng công, nhưng cuối cùng vẫn thất bại thảm hại! Ta, Lương Tịch Nhi mỗi ngày đều cẩn thận ở bên cạnh người đối lại được cái gì? Là sự vắng vẻ của người! Mà nàng, Khúc Huyền Yên thì sao? Nàng là kẻ thù của người! Nhưng nàng cuối cùng lại được sủng ái! Vương gia, người nói cho ta biết, có phải hay không trừ bỏ Khúc Huyền Yên, mỗi nữ nhân yêu người đều là sự bi ai?”

“Có muốn trách thì trách các người không nên yêu bốn vương! Bởi vì đời này của bốn vương chỉ yêu một mình Khúc Huyền Yên!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng, địa vị Khúc Huyền Yên ở trong lòng hắc là không gì có thể thay thế.

Khúc Huyền Yên kinh ngạc nhìn hắc, hắc nói cả đời hắc chỉ yêu một mình nàng?

“Ha ha... Vương gia người chính là ngoan độc như vậy, một chút cũng không lưu tình!” Lương Tịch Nhi cười khở, phải... muốn trách thì trách chính mình không nên yêu một nam nhân lãnh huyết ngoan độc!

“Tịch Nhi... Người...” Khúc Huyền Yên muốn an ủi nàng, nhưng không biết nên nói cái gì. Nàng nói đúng, nữ nhân trong hoàng thất đều bi ai!

“Khúc Huyền Yên, người đồng tình với ta sao? Không cần, ta không cần nữ nhân hèn hạ như người đồng tình!” Lương Tịch Nhi nhìn Khúc Huyền Yên lạnh lùng.

“Lương Tịch Nhi, bản quận chúa biết bị ai của người, bởi vì bản quận chúa cũng là lớn lên ở trong hoàng cung, biết rõ nơi đó là bị ai của nữ nhân! Nhưng là, người không thể vì điểm này mà đi tìm chết! Có đáng giá sao? Nghĩa hoàng tẩu không phải là loại người như vậy, nàng không có khả năng hại người mất hài tử, cho nên... người hãy bình tĩnh một chút, tự hỏi, thả nghĩa hoàng tẩu ra thì với ai cũng tốt!” Hạ Tầm Lăng khuyên bảo, Lương Tịch Nhi nói đúng, nữ nhân chính là bị ai như thế.

58. Chương 58: Chương 58

59. Chương 59: Bóng Trắng Nơi Vách Núi....

Chương 59: Bóng trắng nơi vách núi....

Edit: Niệm Vũ - DST Team

Khúc Huyền Yên cười rồi khuyu gối nói: “Rất cảm ơn mọi người.”

“Hoàng tấu. . .”

“Vương phi. . .”

“Nghĩa hoàng tấu. . .”

“Yên nhi. . .”

Cả bốn người toan chặn lại động tác hành lễ của nàng nhưng có người áo đen đứng chắn, họ vốn không thể nào qua đó được...

Khúc Huyền Yên nhìn Trì Ngạo Dịch, nước mắt lăn trên má... Nàng ghen ngào nói: “Trì Ngạo Dịch, chàng biết không? Mới đầu ta rất hận chàng, hận đến nỗi muốn giết chết chàng ngay tức khắc... Nhưng mà.... cuối cùng ta vẫn thích chàng... Đúng là ông trời tạo nghiệt! Ông ta khiến ta thích chàng đến thế, hại ta đến cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng, chẳng còn lại thứ gì cả...”

“Nàng có, bởi vì, Khúc Huyền Yên, ta chỉ yêu mình nàng!” Trì Ngạo Dịch nghiêm túc nói.

Khúc Huyền Yên cười, đáp: “Cảm ơn tình yêu của chàng... Nhưng ta không thể nhận nỗi thứ tình yêu đó nữa rồi... Trì Ngạo Dịch... Rất xin lỗi... Ta sẽ mang đứa bé rời đi... Rất xin lỗi chàng...”

Nàng khóc.... Cứ mỗi lần biết được chuyện của chàng, nàng đều khóc đến nao lòng.

“Khúc Huyền Yên! Nàng dám ư!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng uy hiếp, sao nàng có gan dám rời chàng mà đi? Không thể nào! Không có lệnh của chàng, nàng tuyệt đối không thể rời xa chàng!

“Đúng thế... Trước kia ta không dám cãi lại chàng... Giờ đây, ngay lúc này ta cứ cưỡng lại đấy, sao nào?” Khúc Huyền Yên cười, nhẹ giọng hỏi.

“Không thể! Khúc Huyền Yên... Nàng không thể cãi lệnh ta...” Giọng nói vốn thanh thép của Trì Ngạo Dịch trở nên bất lực.

Khúc Huyền Yên cười khổ, nàng nói: “Xin lỗi... nếu có kiếp sau, ta sẽ là vương phi của chàng.”

“Bổn vương muốn nàng làm ngay kiếp này!” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng tuyên bố, giọng nói hơi ghen ngào, sao nàng có thể bỏ chàng đi?

Khúc Huyền Yên không trả lời chàng nữa, nàng đi đến vách núi, quay đầu lại nói: “Vương gia, ta hát cho chàng nghe nhé?”

Trì Ngạo Dịch đau lòng nhìn nàng, gật đầu một cách cứng ngắc.

”Xuân đi xuân đến đã bao năm

Đóa hoa tàn lụi rơi xuống khóc vì ai?

Ánh trăng sắc lạnh soi thấy mặt võ vàng

Lại nhắm mắt, rồi lại nhớ đến ai?

Lại nhắm mắt, rồi lại nhớ đến ai?

Gió đêm buốt giá thổi nhành liễu khẽ rủ

Tình nồng xưa kia như khói bếp

Nguyện hóa tro để sánh đôi bên người...”

Tiếng ca của nàng nhẹ nhàng bay bổng trong sơn cốc... Tiếng ca đau đến tận đáy lòng... Nhưng lòng nàng thanh thản một cách kì lạ.

Nhóm Trì Ngạo Dịch lẳng lặng nghe... Tiếng ca ấy mới xa xôi làm sao! Dường như sắp biến mất khỏi thế gian này vậy...

Nàng hát xong, đôi mắt vương ý cười nhìn họ, nói: “Vĩnh biệt...” Sau đó quyết tuyệt quay đầu nhảy xuống.
“Không!” Trì Ngạo Dịch thét.

“Hoàng tẩu!”

“Vương phi!”

“Nghĩa hoàng tẩu!”

“Yên nhi!”

Bốn người Trì Ngạo Nhiên xót xa thét, nàng ấy... cứ thế mà rời họ đi ư?

Lương Tịch Nhi thấy thế, bất chấp người áo đen, vẫn chạy về phía trước....

Sáu người Trì Ngạo Dịch cũng đau đớn đến vách đá nhìn xuống...

Vực sâu không thấy đáy... Cho dù ai ngã xuống cũng chỉ còn con đường chết!

Họ đã chẳng thể nào gặp lại bóng trắng đã rơi xuống vách núi kia nữa....

60. Chương 60: Chương 60

61. Chương 60: Ba Năm Sau: Nương Của Hải Tử

Ba năm sau:

Một nữ tử bạch y đứng giữa rừng hoa đào... Mỹ lệ như tiên, dịu dàng như nước... Nàng chăm chú nhìn những cây đào trước mặt... Hoa đào là loại hoa nàng thích nhất.

“Mẫu thân mẫu thân!” Một tiểu nữ hài mập mạp chạy tới chỗ nữ tử bạch y kia...

Nữ tử vừa thấy thì lập tức cười tươi ngồi xuống ôm lấy tiểu nữ hài nhỏ bé.

“Mẫu thân, tiểu di nói con có thể đi ra ngoài chơi!” Tiểu nữ hài vui vẻ nói chuyện, nữ tử nhéo mũi tiểu nữ hài cưng chiều nói: “Phải cẩn thận đó, không được nghịch quá!”

“Vâng, mẫu thân yên tâm, nhất định Ngư nhi sẽ ngoan ngoãn mà!” Tiểu nữ hài hứa chắc nịch, đôi mắt trong suốt mang theo chút giảo hoạt, nhất định lần này bé phải tìm được cha!

“Ừ đi đi.” Nữ tử gạt đầu, nữ hài tử kia vội chạy khỏi ngực mẫu thân của mình rồi chạy ra ngoài...

Nữ tử đứng lên bất đắc dĩ lắc đầu, tính khí của Ngư nhi vẫn cứ thế...

“Tỷ tỷ!”

Một giọng nói êm dịu vang lên.

Nữ tử nhìn sang cười hỏi: “Sao thế?”

“Chỉ tới thăm tỷ một chút thôi, lại thấy tỷ nhìn chăm chăm vào rừng hoa đào... Nhớ hần ta sao?” Nữ tử mặc áo lam hỏi, mấy năm năm tỷ tỷ luôn nhớ hần!

Lúc đầu nữ tử bạch y sững sốt một chút, say đó mỉm cười nhìn về phía rừng đào hỏi: “Muội thấy thế sao? Tỷ sẽ không nhớ về hần sao?”

“Không phải, nếu như tỷ nghĩ vậy thì có thể đi tìm hần...” Nữ tử áo lam khẳng định...

“Vấn đề trong bang còn chưa giải quyết xong thì ta sẽ không đi!” Nữ tử bạch y nghiêm túc trả lời, nàng nhất định phải xây dựng lại bang phái của phụ thân!

“Ha ha... Tỷ yên tâm, nếu muội đã để tỷ đi thì đồng nghĩa với việc vấn đề trong bang đã được giải quyết xong rồi.” Nữ tử áo lam cười cười, đến lúc tỷ tỷ đi tìm hắc rồi...

“Thật sao?” Nữ tử bạch y nghi ngờ hỏi, nhanh như thế sao?

“Vâng, kẻ thù của bang cũng đã giải quyết xong hết rồi!” Nữ tử áo lam khẳng định, mấy năm nay tỷ tỷ chỉ lo giải quyết tình hình trong bang... Bây giờ đến lúc trở về rồi...

“Ha ha...” Nữ tử bạch y kích động không biết nên nói gì nữa... Nàng có thể trở về rồi! Rốt cuộc cũng có thể trở về...

“Tỷ mau thu xếp hành lý đi.” Nữ tử áo lam nhắc nhở, tỷ tỷ vui đến mức không biết làm gì đây mà...

“Không được, còn chờ Ngư nhi trở về nữa.” Nữ tử bạch y đáp, đúng là Ngư nhi đi chơi không đúng lúc!

“Vây cũng được, tỷ ở đây chờ Ngư nhi mấy ngày đi.”

“Mấy ngày sao?”

“Ngư nhi không nói với tỷ sao? Nó mang theo hai thủ hạ đi ra ngoài... Phải đi mấy ngày lận đó.” Nữ tử áo lam ngạc nhiên hỏi.

“Không, nhất định nó lại đi gây họa gì rồi!” Nữ tử bạch y nhíu mày, “Bình thường Ngư nhi mà quậy má thì phải nói... dã man. Kể từ khi được sinh ra đã gây ra không biết bao nhiêu họa rồi!”

“Phải... Vây chờ thôi...” Nữ tử áo lam bĩu môi, nàng ta cũng lĩnh giáo mức độ quậy phá của Ngư nhi rồi mà...

62. Chương 61: Chương 61

63. Chương 61: Ba Năm Sau: Cảm Giác Quen Thuộc?

Ngư Nhi chạy vui vẻ ở phía trước, nhảy chân sáo. Hai thủ hạ ở đằng sau cũng đi theo vui vẻ... Bọn họ sớm đã quá rõ biểu tình thư nghịch ngợm như thế nào, tốt nhất là không nên chọc vào!

“Tạch tạch tạch...” Ngư Nhi vừa chạy vừa nhảy, miệng cười toe toét...

Quán rượu Dịch Nhiên.

Một nam tử tinh tuấn* và một nam tử tuấn mỹ đang ngồi chung bàn, cùng nhau phẩm (bình phẩm) rượu. Xung quanh họ không có một ai, mà người ở xa cũng chẳng dám nói chuyện lớn tiếng, sợ chọc vào họ.

*Tinh anh và anh tuấn

Nam tử tinh tuấn khẽ liếc qua mọi người trong quán, sau đó liền lạnh lùng, nói: “Yêu có đáng sợ không?”

“Ôi ôi, thân hoàng huynh* à, huynh có thể đừng lạnh lùng như thế được không? Từ sau khi hoàng tẩu mất, huynh cứ lạnh lùng như vậy, thậm chí còn lạnh hơn lúc hoàng tẩu chưa được gả nữa.” Nam tử tuấn mỹ bất mãn, hoàng tẩu đã chết rồi... Hắc ta khổ sở không kém thân hoàng huynh, nhưng vẫn phải sống như bình thường, không phải sao?

*Thân hoàng huynh: Hoàng huynh ruột thịt

“Nàng ấy không chết!” Nam tử tinh tuấn nói rất kiên quyết. Ba năm qua, hắc luôn tin rằng nàng không chết, nàng sẽ không ác độc như vậy, sẽ không buông bỏ hắc... Bởi vì hắc yêu nàng, hắc chỉ cần nàng!

“Thân hoàng huynh, đệ biết huynh luôn không tin vào sự thật rằng hoàng tẩu đã chết, nhưng mà... Nếu tẩu ấy còn sống, tại sao lại không tới tìm chúng ta?” Nam tử tuấn mỹ cất tiếng hỏi, thân hoàng huynh luôn tin vào hiện thực, chỉ có sự thật hoàng tẩu đã chết là hắc không chịu tiếp nhận mà thôi.

“...” Hấn không trả lời, hấn không tin, hấn không tin! Nàng sẽ không chết... Sẽ không...

“Tiểu nhị! Cho ta một bình rượu tốt nhất!”

Giọng nói của một đứa nhỏ chợt vang lên...

Nam tử tuần mỹ nhìn qua, đó là một tiểu cô nương khoảng ba tuổi là cùng, theo sau là hai bảo tiêu. Tiểu cô nương này nhỏ như vậy mà dám uống rượu? Lại còn lớn tiếng... Người lớn trong nhà không dạy nó sao, đây đâu phải là nơi có thể làm càn? Nam tử tuần mỹ nghiêng ngẫm một hồi, khóe môi cong lên. Hấn ta quan sát tiểu cô nương rất cẩn thận. Đứa nhỏ này có một đôi mắt vừa to vừa trong suốt, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi mỏng tang, làn da trắng nõn như trẻ con mới sinh; hơn nữa, trên người nó lại có một cảm giác quen thuộc. Tại sao vậy nhỉ? Tại sao nó lại khiến hấn ta có cảm giác yêu thương...

“Nhiên Nhi, đệ nhìn gì thế?” Nam tử tinh tuần thấy kỳ quái liền hỏi, sao đệ đệ hấn lại xuất thần như vậy?

Nam tử tuần mỹ lấy lại tinh thần, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương. Hấn ta lay cánh tay của nam tử tinh tuần, nói: “Thân hoàng huynh, huynh xem đứa nhỏ kia, sao đệ cứ thấy nó giống một người...”

Nam tử tinh tuần thản nhiên, nói: “Một tiểu cô nương thì có gì đẹp mắt chứ?”

“Huynh nhìn đi, nhìn đi!” Nam tử tuần mỹ khuyên lấy khuyên để.

Nam tử tinh tuần hết cách với hấn ta, đành phải trông qua...

Hấn hoàn toàn sững sốt, tại sao tiểu cô nương này lại giống nàng như vậy? Hoàn toàn như một bản thể thu nhỏ của nàng...

64. Chương 62: Chương 62

65. Chương 62: Hai Vị Soái Ca Bồi Đi Chơi

Lúc này tiểu nhị đi đến bên cạnh tiểu nữ hài, sợ hãi nói với tiểu nữ hài: “Này, vị tiểu thư này, ông chủ của chúng tôi không muốn bị quấy rầy, mời nói nhỏ giọng chút, với lại.. Mời đến bàn khác uống.”

Ngư Nhi ngẩng đầu nhìn về phía tiểu nhị, tức giận hỏi: “Ông chủ của các ngươi là ai?” Gì chứ, quán rượu còn có người ngu sao trời?

Tiểu nhị sợ hãi nhìn nam tử tinh tuần, nam tử tinh tuần gật gật đầu, ý bảo có thể nói.

Tiểu nhị nhìn nam tử tinh tuần rồi nói với Ngư Nhi: “Đây, đây chính là ông chủ của chúng tôi.”

Ngư Nhi theo ánh mắt của hấn nhìn lại, là hai nam tử lớn lên phi thường đẹp trai, a a a... Đúng là tuyệt thế mỹ nam nha... (Tác giả nói xen vào: Khụ khụ... Ngư Nhi của chúng ta chính là một tiểu hoa si nha)

Ngư Nhi cười nhảy xuống băng ghế, chạy đến trước mặt hai người bọn họ, bắt chước dáng vẻ của mẫu thân, hành lễ nói: “Xin chào hai vị mỹ nam.”

Nam tử tinh tuần nhìn bộ dáng hành lễ của tiểu nữ hài, trái tim run lên, quá giống... Cùng nàng, quả thực giống nhau như đúc...

Nam tử tuần mỹ nhìn nàng, cười nói: “Tại sao ngươi lại nói hai chúng ta là mỹ nam vậy?”

Ngư Nhi đảo mắt nói: “Bởi vì các ngươi đẹp trai nha.” Nàng đã từng hỏi mẫu thân, mẫu thân nói, phụ thân của nàng chính là một mỹ nam!

“A? Trong hai người chúng ta ai đẹp trai nhất?” Nam tử tuần mỹ cười hỏi, tiểu nữ hài trước mắt thật đáng yêu dễ lừa gạt nha!

Ngư Nhi làm bộ khó xử suy nghĩ một lúc lâu... Cuối cùng mở to hai mắt hôn nam tử tinh tuấn một cái, cười nói: “Hắn soái!”

Nam tử tuấn mỹ đen mặt, làm bộ uể oải nói: “Sao người nào cũng nói hắn đẹp trai vậy? Ta cũng rất tuấn tú mà..”

Nam tử tinh tuấn cứng chiu ôm Ngư Nhi vào trong lòng ngực, hỏi: “Người mấy tuổi rồi?”

“Hai tuổi rưỡi!” Ngư Nhi vui vẻ nói.

“Tên là gì?” Nam tử tinh tuấn tiếp tục hỏi.

“Trì Ngư Nhi.”

“Cái gì? Người họ gì?” Nam tử tinh tuấn kinh ngạc hỏi, trùng hợp như vậy sao, tiểu nữ hài này cũng họ Trì?

“Àn... Mẫu thân nói, phụ thân của ta họ Trì, cho nên ta cũng họ Trì, chỉ là.. Ta chưa từng gặp qua phụ thân của ta.” Ngư Nhi uể oải nói.

Quá trùng hợp... Tính toán một chút, hài tử của bọn họ có lẽ cũng đã hai tuổi rưỡi rồi... “Mẫu thân của người tên là gì?” Nam tử tinh tuấn có chút khấn trương hỏi, thật sự là nàng ấy sao?

“Khúc Huyền Yên!”

‘ Ầm ’ Đầu óc của hắn trống rỗng... Vui mừng! Thật sự là nàng ấy, nàng ấy còn sống... Nàng ấy không có chết? Nữ nhi của bọn họ cũng còn sống? Như vậy... Vì sao nàng không tới tìm hắn chứ?

Nam tử tuấn mỹ cũng đang ở trong sự ngạc nhiên... Tiểu nữ hài đó lại nói, mẫu thân của bé là Khúc Huyền Yên! Như vậy... Hoàng tẩu còn sống sao?

“Thúc thúc, thúc thúc?” Ngư Nhi kỳ quái kêu nam tử tinh tuấn, vì cái gì sau khi hắn nghe được tên của mẫu thân lại kinh ngạc như vậy?

“Hử?” Hắn phục hồi lại tinh thần.

“Hi hi... Thúc thúc đi chơi với ta được không?” Ngư Nhi đề nghị nói, có hai vị thúc thúc đẹp trai bồi đi chơi, như vậy quả thực quá hạnh phúc rồi!

“Được, được.” Hắn gật đầu đồng ý.

“Yeah!!!! Thúc thúc muốn bồi ta đi chơi!” Ngư Nhi vui vẻ hét lên,

Nam tử tinh tuấn nhìn tiểu nữ hài, cũng ấm áp nhếch khóe môi lên, Khúc Huyền Yên, nàng thật sự chưa chết!

66. Chương 63: Chương 63+64

Nhà trọ.

“Ngạo Dịch thúc thúc, Ngạo Nhiên thúc thúc, hôm nay chúng ta đi đâu?” Ngư Nhi mở to hai mắt, tò mò hỏi hai nam nhân cao lớn trước mắt này.

“Tiểu cô nãi nãi, cháu còn muốn chơi?” Trì Ngạo Nhiên trợn mắt nhìn tên tiểu gia hỏa có tinh lực không phải bình thường này... Cũng đã chơi ba ngày, mỗi ngày đều chơi từ sáng đến tối, mỗi lần mình đều mệt mỏi sắp chết rồi, nha đầu này vẫn còn sôi nổi.

“Ngạo Nhiên thúc thúc, thúc rất mất hứng.” Ngư Nhi bắt măn tròng Trì Ngạo Nhiên một cái, sau đó hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn sang Trì Ngạo Dịch đang thu dọn hành lý bên cạnh, hỏi: “Ngạo Dịch thúc thúc, chúng ta đi đâu chơi đi?” Bé cho là Ngạo Dịch thúc thúc là tốt nhất, nếu thúc ấy là phụ thân của mình thì thật tốt!

Trì Ngạo Dịch buông hành lý đã thu thập xong trong tay ra, cúi người nheo nheo cái mũi của tiểu nha đầu này, cứng chiều nói: “Ngư Nhi, chúng ta đã chơi ba ngày rồi, thúc và Ngạo Nhiên thúc thúc đưa cháu về nhà có được không?” Thật ra thì hắn muốn đi gặp Khúc Huyền Yên!

“Không muốn không muốn. Ngư Nhi còn chưa chơi đủ...” Ngư Nhi cự tuyệt, vốn cho là Ngạo Dịch thúc thúc sẽ mang mình đi chơi, ai ngờ thế nhưng thúc ấy lại nói thúc ấy muốn đưa mình về nhà?

“Ngư Nhi, chúng ta vẫn là về nhà đi.” Trì Ngạo Dịch tiếp tục kiên nhẫn khuyên bảo, hắn cũng rất bội phục tinh lực của tên tiểu gia hỏa này, mỗi lần chơi suốt một ngày, sau đó lại còn có thể sôi nổi.

”Ô ô

Ngạo Dịch thúc thúc và Ngạo Nhiên thúc thúc cũng khi dễ Ngư Nhi, đều không dẫn Ngư Nhi đi chơi, đều ghét Ngư Nhi rồi...” Ngư Nhi bắt đầu giả bộ khóc... mình còn chưa chơi đủ đâu, hơn nữa mình còn phải tìm phụ thân...

Trì Ngạo Nhiên trợn mắt nhìn

67. Chương 63: Ba Năm Sau: Khuyên Ngư Nhi Về Nhà

Nhà trọ.

“Ngạo Dịch thúc thúc, Ngạo Nhiên thúc thúc, hôm nay chúng ta đi đâu?” Ngư Nhi mở to hai mắt, tò mò hỏi hai nam nhân cao lớn trước mắt này.

“Tiểu cô nãi nãi, cháu còn muốn chơi?” Trì Ngạo Nhiên trợn mắt nhìn tên tiểu gia hỏa có tinh lực không phải bình thường này... Cũng đã chơi ba ngày, mỗi ngày đều chơi từ sáng đến tối, mỗi lần mình đều mệt mỏi sắp chết rồi, nha đầu này vẫn còn sôi nổi.

“Ngạo Nhiên thúc thúc, thúc rất mất hứng.” Ngư Nhi bắt mẫn trừng Trì Ngạo Nhiên một cái, sau đó hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn sang Trì Ngạo Dịch đang thu dọn hành lý bên cạnh, hỏi: “Ngạo Dịch thúc thúc, chúng ta đi đâu chơi đi?” Bé cho là Ngạo Dịch thúc thúc là tốt nhất, nếu thúc ấy là phụ thân của mình thì thật tốt!

Trì Ngạo Dịch buông hành lý đã thu thập xong trong tay ra, cúi người nhéo nhéo cái mũi của tiểu nha đầu này, cứng chiều nói: “Ngư Nhi, chúng ta đã chơi ba ngày rồi, thúc và Ngạo Nhiên thúc thúc đưa cháu về nhà có được không?” Thật ra thì hắn muốn đi gặp Khúc Huyền Yên!

“Không muốn không muốn. Ngư Nhi còn chưa chơi đủ...” Ngư Nhi cự tuyệt, vốn cho là Ngạo Dịch thúc thúc sẽ mang mình đi chơi, ai ngờ thế nhưng thúc ấy lại nói thúc ấy muốn đưa mình về nhà?

“Ngư Nhi, chúng ta vẫn là về nhà đi.” Trì Ngạo Dịch tiếp tục kiên nhẫn khuyên bảo, hắn cũng rất bội phục tinh lực của tên tiểu gia hỏa này, mỗi lần chơi suốt một ngày, sau đó lại còn có thể sôi nổi.

“Ồ ồ

Ngạo Dịch thúc thúc và Ngạo Nhiên thúc thúc cũng khi dễ Ngư Nhi, đều không dẫn Ngư Nhi đi chơi, đều ghét Ngư Nhi rồi...” Ngư Nhi bắt đầu giả bộ khóc... mình còn chưa chơi đủ đâu, hơn nữa mình còn phải tìm phụ thân...

Trì Ngạo Nhiên trợn mắt nhìn dáng vẻ khóc lóc của tiểu nha đầu này một cái, sau đó cúi người ôn nhu khuyên nhủ: “Được rồi ~ được rồi, Ngư Nhi đừng khóc nữa có được không? Không phải là các thúc thúc không dẫn cháu đi, mà là các thúc thúc có chuyện phải làm!”

Tuy vậy, Ngư Nhi vẫn không thỏa hiệp như cũ, khóc tiếp...

Trì Ngạo Dịch gỡ bàn tay nhỏ bé ra khỏi khuôn mặt bụ bẫm của tiểu nha đầu này, cứng chiều nói: “Ngư Nhi, cháu đã ba ngày ba đêm không trở về nhà, thân nhân sẽ rất lo lắng, cho nên... Về nhà có được không?”

Ngư Nhi nghẹn ngào hỏi: “Vậy thúc thúc cho cháu chỗ tốt gì? Mẫu thân nói chuyện có lợi mới có thể đáp ứng!”

“Ừ... Thúc thúc giúp cháu tìm phụ thân.” Trì Ngạo Dịch suy nghĩ một chút, khẳng định Ngư Nhi không biết hắn chính là phụ thân của bé.

“Có thật không?” Ngư Nhi mở to mắt hỏi, phụ thân... Là từ nhỏ bé chưa từng tiếp xúc với từ này lúc bắt chước học theo, cũng giống như đứa trẻ khác từ nhỏ đến lớn đều có phụ thân của mình, bé liền thật là khổ sở... Mỗi lần hỏi mẫu thân, tại sao mình không có phụ thân, mẫu thân chỉ nói mình lớn lên rồi sẽ có... Nhưng hiện tại bé cũng muốn!

“Ừ, thúc thúc quyết không nuốt lời. Cho nên... Thúc thúc đưa cháu về nhà được không?” Trì Ngạo Dịch nghiêm túc nói, trong lòng có chút mong đợi...

“Tốt, chúng ta lên đường đi!” Ngư Nhi vui vẻ la lên, lại vui vẻ chạy trước mặt bọn họ...

Trì Ngạo Dịch cười đi theo sau...

Trì Ngạo Nhiên bắt đầu dĩ cưỡi đi theo phía sau... dáng dấp của tên tiểu gia hỏa rất giống mẫu thân bé, còn tính cách thế nhưng lại giống thân hoàng huynh khi còn bé!

Chương 64 Ba năm sau: Gặp nhau

Cổ Xích bang.

“Ồ kìa tỷ tỷ, tỷ đi đâu?” Ninh Thi Phàm ở phía sau la lên, sáng sớm tỷ tỷ liền chuẩn bị hành lý, hiện tại lại muốn vội vàng vàng đi ra ngoài...

“Ta đi tìm Ngư Nhi, không biết một mình bé sẽ gặp phải chuyện gì!” Khúc Huyền Yên chạy về phía trước, mặc kệ Ninh Thi Phàm gào thét, nàng không thể để cho Ngư Nhi gặp chuyện không may, đó là hải tử của hần!

“Nhưng... tỷ, tỷ mù quáng đi tìm như vậy cũng không phải là biện pháp...” Ninh Thi Phàm bắt được cánh tay của nàng, khuyên nhủ.

“Vậy ta phải làm sao bây giờ? Ta không thể nào yên tâm ngồi chờ Ngư Nhi tự mình trở về, cũng ba ngày rồi, con bé còn chưa có trở lại!” Khúc Huyền Yên lo lắng nói, sao Ngư Nhi lại không nghe lời? Không biết thế giới bên ngoài rất nguy hiểm sao?

“Tỷ, tỷ yên tâm đi, ở bên người con bé đều là cao thủ nhất đẳng, mặc dù người khác có thể tiếp cận con bé, nhưng không thể nào thương tổn tới con bé được! Cho nên... tỷ, tỷ yên tâm ngồi chờ Ngư Nhi tự mình trở lại đi.” Ninh Thi Phàm khuyên nhủ, Ngư Nhi là ngoại tôn nữ của nàng, nếu như biết con bé xảy ra chuyện, nàng sẽ không lo lắng sao?

“Không được!” Khúc Huyền Yên cự tuyệt, chuẩn bị hất tay Thi Phàm ra ——

“Mẫu thân ——”

Một tiếng trẻ nhỏ vui vẻ vang lên từ phía sau nàng.

Nàng quay đầu qua liền nhìn thấy Ngư Nhi đang giang hai cánh tay nhào về phía nàng, hai người thủ hạ đi theo phía sau mà con bé mang ra ngoài, còn hai người khác nàng không để ý tới, thấy Ngư Nhi chạy tới liền lập tức xoay người ngồi xổm xuống, đợi con bé nhào vào trong ngực của mình.

“Mẫu thân...” Ngư Nhi nhào vào trong ngực Khúc Huyền Yên, ngọt ngào gọi...

“Ngư Nhi... Sao bây giờ con mới trở về? Con có biết mẫu thân rất lo lắng cho con không?” Khúc Huyền Yên ôm lấy Ngư Nhi thật chặt, đây là tính mạng của nàng... Hải tử của hần...

“Mẫu thân, xin lỗi, Ngư Nhi sai rồi...” Ngư Nhi áy náy nói, đầu rũ xuống, chu cái miệng nhỏ nhắn ra.

“Được rồi các người đi xuống đi... Tại sao là các người?!” Ninh Thi Phàm vốn là muốn cho hai người thủ hạ này đi xuống, không nghĩ tới lại nhìn thấy hai người Trì Ngạo Dịch và Trì Ngạo Nhiên.

Khúc Huyền Yên nghe tiếng nhìn sang... Lập tức ngơ ngẩn, sao lại là hần? Còn có Ngạo Nhiên?

Trì Ngạo Dịch và Trì Ngạo Nhiên cười nhìn các nàng, ba năm... cuối cùng cũng gặp lại...

Khúc Huyền Yên từ từ đứng lên, không chớp mắt nhìn Trì Ngạo Dịch...

Trì Ngạo Dịch cười nhìn nàng... Có mấy lời giữa hần và nàng không cần thiết nói ra... Bởi vì nàng biết hần muốn nói cái gì...

Mắt Khúc Huyền Yên hàm chứa lệ, nở nụ cười, rốt cuộc gặp lại hần... Trong ba năm qua, nàng có rất nhiều lời muốn nói với hần, nhưng đến bây giờ lại không nói ra được cái gì hết...

Trì Ngạo Dịch đột nhiên giang hai cánh tay, nàng cười nhào vào trong ngực hần... Hần ôm lấy nàng thật chặt, sẽ không bao giờ thả ra nữa, hần còn nhớ rõ thời gian ban đầu còn cho rằng đã mất đi nàng, tim của hần rất đau...

Khúc Huyền Yên vừa rơi lệ vừa cười... Nghẹn ngào nói: “Trì Ngạo Dịch, chúng ta lại gặp mặt...”

“Khúc Huyền Yên, chúng ta lại gặp mặt...” Trì Ngạo Dịch phụ họa theo.

Ninh Thi Phàm và Trì Ngạo Nhiên nở nụ cười nhìn bọn họ... cuối cùng là rất nhớ nhau đi... Bọn họ yêu nhau, đã định sẽ đi cùng nhau... Bọn họ hạnh phúc chính là hạnh phúc của hai người bọn họ...

68. Chương 65: Chương 65

69. Chương 64: Ba Năm Sau, Cha Con Vui Mừng

Ninh Thi Phàm và Trì Ngạo Nhiên nhìn họ cười ầm ập... Cuối cùng đã thành người một nhà cả rồi... Họ yêu nhau như thế, nhất định sẽ đến với nhau... Nhìn hai người kia hạnh phúc, thì họ cũng đã hạnh phúc lắm rồi...

Ngư Nhi đột nhiên chạy đến trước mặt Trì Ngạo Dịch, bàn tay mũm mĩm nhỏ bé đâm lên đùi hắn (*), Trì Ngạo Dịch buông Khúc Huyền Yên ra, khó hiểu cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa lửa giận bùng bùng.

(*) Vì Ngư Nhi chỉ cao đến đùi nam chính thôi a~ (lời tác giả)

“Ta ghét thú, ta ghét thú! Miệng thì nói hay lắm, bảo là đưa ta về nhà, giờ lại bắt nạt mẫu thân ta. Thú là đồ đểu, đồ đểu!” Ngư Nhi tức giận thét lên, tay không ngừng đánh đâm đùi hắn, đôi mắt đầy giận dữ nhìn Trì Ngạo Dịch.

Trì Ngạo Dịch nhìn đứa trẻ ra sức đánh đâm hắn vì Khúc Huyền Yên, nở nụ cười ầm ập, ôn tồn hỏi: “Ngư Nhi à, thú đâu có bắt nạt mẫu thân cháu, không tin cháu cứ hỏi thử xem?”

Ngư Nhi tạm dừng động tác đánh đâm, ngẩng đầu hỏi Khúc Huyền Yên: “Mẫu thân ơi, có thật thế không?”

Khúc Huyền Yên cười, bàn tay khê khàng vuốt ve gương mặt bé, dịu dàng nói: “Ngư Nhi có biết thú ấy là ai không?”

Ngư Nhi nghĩ nghĩ, rồi cuối cùng lắc đầu đáp: “Không biết.”

Khúc Huyền Yên liếc Trì Ngạo Dịch một cái, sau đó nói với Ngư Nhi: “Thú ấy là cha con.”

Ngư Nhi lập tức ngớ ra, mẫu thân vừa nói gì thế? Ngạo Dịch thú thú là cha của mình ư?

Trì Ngạo Dịch ngồi xổm xuống, vừa đau lòng vừa hối hận nhìn Ngư Nhi: “Ngư Nhi, cha có lỗi với con, ba năm nay cũng chưa chăm sóc cho con lấy một lần...”

Ngư Nhi nghe xong ngay lập tức ngồi phịch xuống đất khóc toáng lên...

Trì Ngạo Dịch và Khúc Huyền Yên đều sững sờ, chẳng ai ngờ bé sẽ phản ứng như vậy! Trì Ngạo Dịch đau lòng giúp Ngư Nhi lau nước mắt, hắn nói: “Ngư Nhi đừng khóc, là lỗi của cha, là cha không tốt... Ngư Nhi nín khóc nhé? Không thì con tới đánh cha nhé? Đừng khóc nữa nào...”

Hắn vừa dứt lời, Ngư Nhi đã vọt dậy, ôm chặt Trì Ngạo Dịch, hung hăng cắn lên bả vai hắn...

Trì Ngạo Dịch ôm chặt lấy Ngư Nhi, tuy tiểu gia hỏa cắn rất đau, nhưng có thể nào vẫn chỉ là một đứa trẻ...

Cha và con gái ôm ghì lấy nhau...

Khúc Huyền Yên cười, mắt nàng ngấn lệ, nhìn họ, nàng cũng hối hận, Ngư Nhi đã ba tuổi, lại vẫn chưa được gặp cha mình lần nào...

Ninh Thi Phàm và Trì Ngạo Nhiên cảm động nhìn họ, không ngờ, ba năm sau, cha và con gái có thể đoàn tụ như thế này...

Hồi lâu sau, Ngư Nhi tránh khỏi lòng ngực của Trì Ngạo Dịch, ngọt ngào kêu một tiếng: “Phụ thân!” Nếu hắn đã biết sai và hối hận, vậy thì tha thứ đi!

Trì Ngạo Dịch ngẩn ra... Ngư Nhi vừa gọi hắn ư? Cha? Hắn.... thật sự có nữ nhi à? Là nữ nhi của hắn và Huyền Yên?

Ngư Nhi thấy hắn không để ý mình, liền dí mặt đến sát mặt hắn, nhủ mày nói: “Phụ thân sao thế? Sao không để ý Ngư Nhi?”

Trì Ngạo Dịch lấy lại tinh thần, cười cảm động ôm bé vào trong lòng, dịu dàng gọi: “Ngư Nhi...”

“Hi hi, Ngư Nhi phải phạt phụ thân mới được!” Ngư Nhi cười giảo hoạt.

Thấy nụ cười tinh ranh của cô bé, Trì Ngạo Dịch chợt cảm thấy chẳng lành, hắn không yên lòng hỏi: “Trùng phạt gì vậy?”

“Ừm... Giờ Ngư Nhi vẫn chưa nghĩ ra, đợi Ngư Nhi nghĩ ra rồi sẽ nói cho cha!” Ngư Nhi dứt lời, liền mặc kệ Trì Ngạo Dịch nói gì, nhào vào lòng Ninh Thi Phàm.

70. Chương 66: Chương 66

71. Chương 65: Ba Năm Sau, Cha Con Vui Mừng

Ninh Thi Phàm và Trì Ngạo Dịch nhìn họ cười ầm ập... Cuối cùng đã thành người một nhà cả rồi... Họ yêu nhau như thế, nhất định sẽ đến với nhau... Nhìn hai người kia hạnh phúc, thì họ cũng đã hạnh phúc lắm rồi...

Ngư Nhi đột nhiên chạy đến trước mặt Trì Ngạo Dịch, bàn tay mũm mĩm nhỏ bé đâm lên đùi hắn (*), Trì Ngạo Dịch buông Khúc Huyền Yên ra, khó hiểu cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa lửa giận bùng bùng.

(*) Vì Ngư Nhi chỉ cao đến đùi nam chính thôi a~ (lời tác giả)

“Ta ghét thúc, ta ghét thúc! Miệng thì nói hay lắm, bảo là đưa ta về nhà, giờ lại bắt nạt mẫu thân ta. Thúc là đồ đểu, đồ đểu!” Ngư Nhi tức giận thét lên, tay không ngừng đánh đâm đùi hắn, đôi mắt đầy giận dữ nhìn Trì Ngạo Dịch.

Trì Ngạo Dịch nhìn đứa trẻ ra sức đánh đâm hắn vì Khúc Huyền Yên, nở nụ cười ầm ập, ôn tồn hỏi: “Ngư Nhi à, thúc đâu có bắt nạt mẫu thân cháu, không tin cháu cứ hỏi thử xem?”

Ngư Nhi tạm dừng động tác đánh đâm, ngẩng đầu hỏi Khúc Huyền Yên: “Mẫu thân ơi, có thật thế không?”

Khúc Huyền Yên cười, bàn tay khê khàng vuốt ve gương mặt bé, dịu dàng nói: “Ngư Nhi có biết thúc ấy là ai không?”

Ngư Nhi nghĩ nghĩ, rồi cuối cùng lắc đầu đáp: “Không biết.”

Khúc Huyền Yên liếc Trì Ngạo Dịch một cái, sau đó nói với Ngư Nhi: “Thúc ấy là cha con.”

Ngư Nhi lập tức ngớ ra, mẫu thân vừa nói gì thế? Ngạo Dịch thúc thúc là cha của mình ư?

Trì Ngạo Dịch ngồi xổm xuống, vừa đau lòng vừa hối hận nhìn Ngư Nhi: “Ngư Nhi, cha có lỗi với con, ba năm nay cũng chưa chăm sóc cho con lấy một lần...”

Ngư Nhi nghe xong ngay lập tức ngồi phịch xuống đất khóc toáng lên...

Trì Ngạo Dịch và Khúc Huyền Yên đều sững sờ, chẳng ai ngờ bé sẽ phản ứng như vậy! Trì Ngạo Dịch đau lòng giúp Ngư Nhi lau nước mắt, hắn nói: “Ngư Nhi đừng khóc, là lỗi của cha, là cha không tốt... Ngư Nhi nín khóc nhé? Không thì con tới đánh cha nhé? Đừng khóc nữa nào...”

Hắn vừa dứt lời, Ngư Nhi đã vọt dậy, ôm chặt Trì Ngạo Dịch, hung hăng cắn lên bả vai hắn...

Trì Ngạo Dịch ôm chặt lấy Ngư Nhi, tuy tiểu gia hỏa cắn rất đau, nhưng có thể nào vẫn chỉ là một đứa trẻ...

Cha và con gái ôm ghì lấy nhau...

Khúc Huyền Yên cười, mắt nàng ngấn lệ, nhìn họ, nàng cũng hối hận, Ngư Nhi đã ba tuổi, lại vẫn chưa được gặp cha mình lần nào...

Ninh Thi Phàm và Trì Ngạo Nhiên cảm động nhìn họ, không ngờ, ba năm sau, cha và con gái có thể đoàn tụ như thế này...

Hồi lâu sau, Ngư Nhi tránh khỏi lồng ngực của Trì Ngạo Dịch, ngọt ngào kêu một tiếng: “Phụ thân!” Nếu hắn đã biết sai và hối hận, vậy thì tha thứ đi!

Trì Ngạo Dịch ngẩn ra... Ngư Nhi vừa gọi hắn ư? Cha? Hắn.... thật sự có nữ nhi à? Là nữ nhi của hắn và Huyền Yên?

Ngư Nhi thấy hắn không để ý mình, liền dí mặt đến sát mặt hắn, nhíu mày nói: “Phụ thân sao thế? Sao không để ý Ngư Nhi?”

Trì Ngạo Dịch lấy lại tinh thần, cười cảm động ôm bé vào trong lòng, dịu dàng gọi: “Ngư Nhi...”

“Hi hi, Ngư Nhi phải phạt phụ thân mới được!” Ngư Nhi cười giảo hoạt.

Thấy nụ cười tinh ranh của cô bé, Trì Ngạo Dịch chợt cảm thấy chẳng lành, hắn không yên lòng hỏi: “Trừng phạt gì vậy?”

“Ừm... Giờ Ngư Nhi vẫn chưa nghĩ ra, đợi Ngư Nhi nghĩ ra rồi sẽ nói cho cha!” Ngư Nhi dứt lời, liền mặc kệ Trì Ngạo Dịch nói gì, nhào vào lòng Ninh Thi Phàm.

72. Chương 67: Chương 67

73. Chương 66: Ba Năm Sau: Tại Sao Không Tới Tìm Ta?

Buổi tối.

Sau khi ăn tối xong Trì Ngạo Thiên trở lại Kinh thành, mà Ngư nhi quẩn lầy Ninh Thi Phàm đòi kể chuyện xưa nên hoàn toàn quên mất Khúc Huyền Yên cùng Trì Ngạo Dịch rồi...

Khúc Huyền Yên cùng Trì Ngạo Dịch đã trở về phòng, hai người yên lặng ngồi thật lâu, dường như không hề để ý đến sự tồn tại của đối phương.

Im lặng một lúc lâu, Trì Ngạo Dịch mới yếu ớt hỏi nàng: “Ba năm nay, tại sao không tới tìm ta?”

Khúc Huyền Yên sững sốt, sau đó cũng giải thích: “Thiếp cho rằng có chết cũng sẽ không còn gặp được chàng nữa... Nhưng không nghĩ tới...”

Nhớ lại:

Lúc nàng nhảy xuống vách đá thì trong đầu không ngừng lặp lại: Trì Ngạo Dịch... Gặp lại sau... Thiếp yêu chàng...

Lúc xuống đến đáy vực thì đột nhiên cơ thể nàng bị một lực kéo lên, nàng kinh ngạc mở mắt ra, đập vào mắt là một nữ nhân mặt y phục trắng, trên mặt mang khăn lụa mỏng ôm nàng bay lên đỉnh núi...

Bởi vì sức gió quá lớn nên nàng ngất đi...

Từ từ mở mắt, đây là nơi nào? Nàng chưa chết sao?

“Tỷ thấy thế nào?”

Một giọng nói vang lên ở trên đỉnh đầu.

Nàng kinh ngạc mở to mắt, là Thi Phàm! Thi Phàm ở chỗ này sao?!

“Tỷ không sao chứ?” Thi Phàm nhìn thấy nàng ngẩn người thì lo lắng hỏi.

Nàng cười một chút rồi đáp: “Không sao.”

“Ừ vậy thì tốt.” Thi Phàm thở phào.

“Thi Phàm, đây là đâu? Là muội cứu tỷ lên sao?” Khúc Huyền Yên hỏi, bây giờ đầu óc nàng rất trống rỗng...

“Nơi này của Cổ Xích mới xây dựng, không phải muội giúp tỷ mà là sư phụ, bạn tốt của phụ thân muội.” Ninh Thi Phàm kiên nhẫn trả lời nàng, mấy ngày nay tỷ tỷ dọa nàng gần chết. Bị người ta hãm hại mà chính mình cũng không biết! Thi Phàm, tỷ muốn về Vương phủ, muội đưa tỷ về được không?” Khúc Huyền Yên lo lắng hỏi.

Ninh Thi Phàm gật đầu trả lời: “Được thôi.”

“Ai nói được?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa phòng...

Ninh Thi Phàm cùng Khúc Huyền Yên nhìn sang, đập vào mắt là một lão nữ nhân, bà ấy mang một chiếc khăn che mặt màu trắng.

“Sư phụ?”

“Ừ.” Lão nữ nhân gật đầu rồi sau đó nhìn về phía Khúc Huyền Yên, thản nhiên nói: “Người là một người như vậy sao? Vì hôn nhân mà quên đi thân tình à?”

“Huyền Yên không hiểu ý của sư phụ.” Khúc Huyền Yên không hiểu nhìn bà.

“Trì Ngạo Dịch giết cha mẹ ngươi, vậy mà ngươi có thể sống với hắn sao?”

“Sư phụ, điều này cũng không hoàn toàn trách Trì Ngạo Dịch được...” Ninh Thi Phàm giải thích thay cho Trì Ngạo Dịch, hiện tại nàng vẫn chưa biết rốt cuộc mình với người kia có phải là huynh muội hay không?

“Muốn trở về cũng không phải là không được.” Lão nữ nhân nhàn nhạt nói.

“Chỉ cần để ta trở về thì thế nào cũng có thể!” Khúc Huyền Yên kiên định.

“Chờ Cổ Xích bang ổn định thì ngươi mới được rời đi.” Lão nữ nhân phân phó.

“Cái gì? Sư phụ, muốn ổn định Cổ Xích bang cũng phải mất ba bốn năm...” Ninh Thi Phàm nhắc nhở, không phải muốn tỷ tỷ chết sao?

“Không được sao?” Lão nữ nhân nhíu mày hỏi Khúc Huyền Yên.

“Không, đợi Cổ Xích bang ổn định thì ta mới rời đi.” Khúc Huyền Yên kiên quyết trả lời, nàng không thể quên đi di chúc của phụ thân, nếu đã có cơ hội như vậy thì phải lập tức báo đáp!

“Cho nên... Ba năm liền thiếp không trở về Vương phủ, mấy ngày trước chuẩn bị về thì lại không thấy Ngươi đâu...” Nàng âm thầm kể lại toàn bộ sự việc.

74. Chương 68: Chương 68

75. Chương 67: Ba Năm Sau: Con Muốn Mẫu Thân Kể Chuyện Xưa

“Ba năm qua, nàng ở lại chỉ để ổn định Cổ Xích bang ư?” Trì Ngạo Dịch hỏi.

“Ừ, ta và Thi Phàm dùng hết tất cả sức lực để ổn định Cổ Xích bang.” Khúc Huyền Yên gật đầu, ba năm qua nàng rất mệt... Điều duy nhất có thể khiến nàng thả lỏng bản thân chính là ngắm hoa đào, nhớ lại những ngày tháng hai người bên nhau...

“Không thể tưởng tượng là Vương phi của ta lại có tiền đồ như thế nhỉ?” Trì Ngạo Dịch cười đùa.

“Hừ...” Khúc Huyền Yên vừa cười vừa trợn mắt với hắn: “Sao hả? Ta không giống à?”

“Không giống...” Trì Ngạo Dịch lại cười.

“Chàng... ư...” Còn chưa kịp nói, hắn đã hôn lên môi nàng.

Hắn làm nàng ngã xuống giường, liếm láp hương thơm ngọt ngào của nàng... Vì nàng mà ba năm qua hắn không chạm vào nữ nhân...

“Ừm... Cửa còn chưa khóa đó...” Khúc Huyền Yên nhắc nhở hắn, lỡ để người khác thấy thì không tốt.

“Nhưng mà... ư...” Vẫn không kịp nói xong, miệng của nàng đã bị Trì Ngạo Dịch chặn lại...

Đúng lúc Trì Ngạo Dịch muốn cởi vạt áo của nàng ra, cửa phòng hai người đột nhiên bị đá văng ra...

Một tiểu cô nương bước vào với vẻ đắc ý. Trì Ngạo Dịch lẫn Khúc Huyền Yên đều ngồi dậy và xấu hổ, bọn họ nhìn qua – Ngư Nhi!

“Mẫu thân!” Ngư Nhi dang rộng hai tay, bổ nhào vào lòng Khúc Huyền Yên.

Khúc Huyền Yên ôm con, oán giận mà nói: “Ngư Nhi, đã trễ thế này sao con còn chưa ngủ?”

“Mẫu thân, trước kia người đều ở bên cạnh Ngư Nhi, kể chuyện xưa cho con nghe mỗi tối, nhưng tại sao sau khi phụ thân trở về, người lại ở phòng của mình vậy?” Ngư Nhi tò mò, nó sớm đã có thói quen ở gần mẫu thân... Cho nên, nó nhất định phải đoạt lại mẫu thân, không cho một mình phụ thân giành đâu! “Ta... Ặc...” Khúc Huyền Yên nhìn ánh mắt khao khát của con mà cúi đầu xấu hổ, nàng phải giải thích sao đây?

“Mẫu thân?” Ngư Nhi thấy nàng kỳ lạ, nó liền kêu lên một tiếng...

“Ngư Nhi, bởi vì phụ thân và mẫu thân đã ba năm không gặp nên chúng ta muốn nói chuyện một lát.” Trì Ngạo Dịch cười cười giải thích, trong lòng cực kỳ bất mãn. Tiểu gia hỏa này... làm hắn phải dừng lại vào lúc đang gay cấn nhất, đúng là muốn lấy mạng hắn mà!

“Nhưng Ngư Nhi đã cho hai người thời gian rồi... Chẳng lẽ lúc này vẫn chưa nói xong sao?” Ngư Nhi không hiểu hỏi lại, ban nãy nó không đòi mẫu thân phải ở bên cạnh là vì nó biết mẫu thân nhớ phụ thân, hắn là có rất nhiều lời muốn nói...

“Không có!” Trì Ngạo Dịch trả lời, bây giờ hắn đang thầm nghĩ cách để đuổi tiểu gia hỏa này đi...

“Hả? Vậy được rồi, hai người nói đi, con chờ ở bên cạnh.” Ngư Nhi bất đắc dĩ nói, sau đó xoay người ngồi xuống ghế.

“Ngư Nhi, về phòng mình ngủ đi!” Trì Ngạo Dịch nói rất nghiêm túc, tiểu gia hỏa này quá nghịch ngợm!

“Không được, Ngư Nhi ngủ không được, nếu không thì mẫu thân về phòng ngủ cùng Ngư Nhi đi!” Ngư Nhi ngẩng đầu, không hề sợ hãi.

“Không được! Tự mình trở về phòng ngủ!” Trì Ngạo Dịch cắt ngang lời nó, tiểu gia hỏa này muốn ở vị trí cao hơn hắn à?

”Hu hu

phụ thân hung dữ với Ngư Nhi! Hu hu

” Ngư Nhi khóc òa lên...

Khúc Huyền Yên chạy đến trước mặt Ngư Nhi, trợn mắt liếc Trì Ngạo Dịch để hắn câm miệng, sau đó nàng nói dịu dàng với con: “Được được được, mẫu thân về ngủ với con được không?”

”Hu hu

” Ngư Nhi vẫn khóc... Nó không biết có phải phụ thân không thích nó không mà lại hung dữ với nó như vậy!

Khúc Huyền Yên không nói gì nữa, ôm Ngư Nhi rồi rời khỏi phòng...

Trì Ngạo Dịch bất đắc dĩ thở dài, nương tử hắn còn phải thương lượng với khuê nữ để ở bên cạnh hắn hay ở bên cạnh khuê nữ à?!

76. Chương 69: Chương 69

77. Chương 68: Ba Năm Sau: Lại Gặp Nhau

Cứ như vậy, Khúc Huyền Yên và Ngư Nhi ngủ cùng nhau cả đêm... Trì Ngạo Dịch lại buồn bực cả đêm...

Ngày hôm sau.

Trì Ngạo Dịch muốn dẫn Khúc Huyền Yên và Ngư Nhi trở về Vương Phủ, cuối cùng thì nơi đó mới là nhà của bọn họ.

Sau khi nói lời tạm biệt với Ninh Thi Phạm thì bọn họ lập tức lên đường...

Sau một ngày thì đoàn người đã về tới Phủ Dịch Thân Vương.

Vừa xuống xe, một đám nô tài liền sôi nổi quỳ xuống đất, đồng thanh hô lên: “Cung nghênh Vương gia, Vương phi, Ngư Nhi Quận chúa.”

“Đều đứng dậy hết đi.” Trì Ngạo Dịch nhàn nhạt phân phó xong liền đi nhanh vào trong Vương phủ.

Ở phía sau Ngư Nhi nhìn thấy bọn họ gọi như vậy, liền tò mò hỏi Khúc Huyền Yên nói: “Mẫu thân, bọn họ gọi chúng ta gì?”

Khúc Huyền Yên cười nói: “Gọi con là Ngư Nhi Quận chúa, ta là Vương phi.”

“Quận chúa...” Ngư Nhi cân nhắc hai chữ này, không hiểu là có ý gì.

“Ha ha... Phụ thân con là Vương gia, cho nên con tất nhiên chính là Quận chúa...” Khúc Huyền Yên cười nói.

“Wow! Phụ thân là Vương gia nha!” Hai mắt của Ngư Nhi đột nhiên sáng rực nhìn bóng lưng của Trì Ngạo Dịch.

Khúc Huyền Yên chỉ cười cười, Vương gia... Vẫn là một vị Vương gia ngoan độc.

Nàng và Ngư Nhi đi vào trong đại sảnh ngồi xuống cùng với Trì Ngạo Dịch. Đoạn đường này, cũng mệt mỏi.

Đột nhiên một hàng người đứng ở trước mặt nàng, rồi rít cúi đầu nói:

“Cung nghênh Hoàng tẩu.”

“Cung nghênh Vương phi.”

“Cung nghênh Biểu Hoàng tẩu.” “Yên Nhi, chúc mừng người về nhà.”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, cư nhiên lại là bốn người bọn họ! Nguyệt Dật... Ngạo Nhiên... Tầm Lăng... Tà Hồn...

Bốn người bọn họ cười cười nhìn nàng, không thể tưởng tượng được sau ba năm nàng còn có thể xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Yên Nhi, người quên ta rồi à?” Tà Hồn cười hỏi, nghe được tin nàng còn sống, trong lòng của hắn vô cùng vui mừng! Ba năm nay... Hắn và mỗi nam nhân đang ở đây đều giống nhau... Điều không quên được nàng.

“Tà Hồn, ta nói nha, không được gọi ta là Yên Nhi!” Khúc Huyền Yên làm bộ tức giận nói, nhưng trên mặt của nàng là nụ cười âm áp, Tà Hồn... Chúng ta lại gặp mặt...

Tà Hồn không trả lời, chỉ cười khẽ... Yên Nhi, ta rất hy vọng nàng là của ta... Nhưng nhìn thấy nàng hạnh phúc như vậy thì đã đủ rồi.

“Hoàng tẩu, tẩu nhớ ta không?” Trì Ngạo Nhiên nói giỡn, coi như trong lòng biết rõ người Hoàng tẩu thích Hoàng huynh của mình, nhưng hắn vẫn rất muốn biết đáp án.

“Ngạo Nhiên, nhớ chứ, ta đều nhớ mấy người các ngươi lắm.” Lời Khúc Huyền Yên nói đều là sự thật, mấy năm nay, không có bọn họ ở bên cạnh, quả thực chính là dày vò... Đặc biệt là Ngạo Dịch không ở bên cạnh của nàng.

“Thật sao? Biểu hoàng tẩu, ta cho rằng tẩu đã quên ta rồi chứ.” Hạ Tầm Lăng hào khí nói, hào phóng ngồi xuống ghế.

“Làm sao không thật chứ? Bốn người các ngươi vĩnh viễn là bằng hữu tốt của ta, cả đời ta cũng sẽ không quên.”

“Vương phi, ba năm ngai đi đâu vậy?” Tới lượt Nguyệt Dật hỏi, hắn không có gì để nói... Xem như hắn thích nàng, thì thế nào đây? Nàng là Vương phi của Vương gia nha.

“Thành lập lại Cổ Xích bang.”

“Hả?”

Bốn người bọn họ đều kinh ngạc đồng thanh hô to.

“Ách... Có gì lạ sao?” Khúc Huyền Yên kinh ngạc hỏi, thành lập lại Cổ Xích bang rất kỳ quái sao?

“Ách... Không có, không có, chỉ cần Hoàng huynh không ý kiến là được.” Trì Ngạo Nhiên nhìn Trì Ngạo Dịch nói, Hoàng huynh thật sự có thể vì Hoàng tẩu mà buông xuống thù hận sao?

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trì Ngạo Dịch. Khúc Huyền Yên cũng nhìn về phía hắn, lẽ hắn không đồng ý, như vậy Cổ Xích bang không phải xong đời sao?

“Ta không ý kiến.” Trì Ngạo Dịch rầu rĩ trả lời, hắn có thể vì nàng đi tìm chết thì sao có thể có chuyện không thể buông xuống cừu hận chứ?

78. Chương 69: Ba Năm Sau: Ngư Nhi Bướng Bình

Mọi người kinh ngạc nhìn Trì Ngạo Dịch, hắn... người có tâm tư trả thù mãnh liệt như vậy, thật sự vì nàng mà để xuống cừu hận!

Trì Ngạo Dịch chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, mặt nhăn cau mày nói: “Các ngươi không cao hứng sao? Ta vì nàng để xuống cừu hận... Thế nào còn không cho? Vậy ngày mai ta sẽ diệt trừ Cổ Xích bang!”

Tất cả mọi người lấy lại tinh thần, lắc đầu một cái, cười nói: “Đừng đừng đừng, hay là thôi đi.”

“Ngạo Dịch.. cảm ơn chàng... vì ta làm nhiều như vậy!” Khúc Huyền Yên cảm động nói, trong lòng rất ấm áp... thế nhưng hắn lại vì nàng!

“Ừ.” Hắn đáp một tiếng, cũng không đáp lại quá nhiều.

“Này, làm sao chàng đáp lại đơn giản như vậy?” Khúc Huyền Yên bất mãn nhìn chằm chằm hắn, nàng nói chuyện với hắn, hắn cứ không tập trung như vậy sao?

“Mẫu thân, bởi vì mỗi ngày lúc trời tối nương ngủ với con nên phụ thân mới sẽ tức giận!” Ngư Nhi nói xen vào, thật không biết là phụ thân và mẫu thân có chuyện gì mà nói không hết? (tác giả chen lời: Khụ khụ... Cái vấn đề này làm ta im lặng... Hắc hắc chắc chắn thân môn cũng không biết nói gì.)

Ha ha ha ha ha...

Trong đại sảnh là một trận tiếng cười lớn... Khúc Huyền Yên lúng túng cúi đầu, tại sao Ngư Nhi nói như vậy chứ?

“Thế nào, không đúng sao?” Trì Ngạo Dịch nhìn bốn người bọn họ, lạnh lùng hỏi.

Nguyệt Dật và Ngạo Nhiên chợt lắc lắc Hạ Tầm Lăng, bọn họ lập tức liền đóng chặt miệng lại, cũng không muốn tìm phiền toái cho mình!

“Ha ha... Vương gia, ha ha... ta phát hiện đùa người rất vui.” Tà Hồn không sợ chết cười cười...

“Phải không...” Trì Ngạo Dịch lạnh lùng hỏi, ở đây cũng chỉ có Tà Hồn là không sợ mình...

Tà Hồn thấy sắc mặt hắn không đúng, nín cười nói: “Không, không phải...” Hắn cũng không muốn vì chuyện này mà gây gổ với tên kia...

“Ôi, nghĩa hoàng huynh, đây là nữ nhi của huynh và nghĩa hoàng tẩu sao?” Hạ Tầm Lăng tò mò nhìn Ngư Nhi, hỏi.

“Ừ, Ngư Nhi sắp ba tuổi rồi...” Khúc Huyền Yên đáp lời thay Trì Ngạo Dịch.

“Ngư Nhi... lại chỗ nghĩa hoàng cô này.” Hạ Tầm Lăng cười nói với Ngư Nhi.

Ngư Nhi nhìn Hạ Tầm Lăng từ trên xuống dưới một phen, thoát nhìn người cô cô này cũng không tệ lắm, liền ngoan ngoãn đi tới...

Hạ Tầm Lăng ôm chặt tiểu nha đầu đáng dấp thật tinh xảo này!

“Nghĩa hoàng cô, cô là muội muội của phụ thân sao?” Ngư Nhi tò mò hỏi, cô cô hẳn là muội muội hoặc tỷ tỷ của phụ thân đi.

“Ừ, đúng vậy.” Hạ Tầm Lăng ôn hòa đáp lời.

“Oa! Vậy cô là công chúa sao?” Ánh mắt Ngư Nhi dần sáng lên.

“Không phải, cô là Quận chúa, ừ... Cháu chẳng phải cũng là Quận chúa sao? Thế nhưng... Hai người chúng ta không giống nhau.” Hạ Tầm Lăng kiên nhẫn đáp lời.

“Oh vậy... Hoàng thượng là người nào?” Ngư Nhi tò mò hỏi.

“À là huynh trưởng phụ thân cháu.”

Huynh trưởng... Ngư Nhi cúi đầu suy nghĩ hai chữ này, đột nhiên ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Cháu muốn gặp ca ca của phụ thân!”

Hạ Tầm Lăng kinh ngạc nhìn Ngư Nhi, Ngư Nhi... rất giống nàng lúc nhỏ...

Trì Ngạo Nhiên đi tới trước mặt Ngư Nhi, ôm lấy tiểu nha đầu này, sau đó cười nói: “Ngư Nhi, Ngạo Nhiên thúc thúc cũng là hoàng thúc của cháu, là đệ đệ phụ thân cháu, cho nên... gặp thúc cũng giống vậy mà!”

“Không giống, cháu muốn gặp hoàng thượng!” Ngư Nhi cố chấp yêu cầu.

“Ha ha ~~ Yên Nhi, làm sao muội sinh nữ nhi lại chơi vui như vậy?” Tà Hồn cười hỏi, tiểu Ngư Nhi hoàn toàn khác với nương nha đầu này.

“Hiện tại muội cũng có chút hối hận đã sinh nha đầu này ra!” Khúc Huyền Yên nói giỡn, bắt quá... Ngư Nhi bướng bỉnh thật là đáng sợ...

79. Chương 70: Ba Năm Sau (lời Thật Lòng)

Sáu người quây quần cùng nhau ăn cơm trưa... từ nay, họ sẽ mãi là bạn tốt của nhau.

Khúc Huyền Yên cười đứng dậy cúi người vợ họ nói: “Nguyệt Dật, Ngạo Nhiên, Tầm Lăng, Tà Hồn, cảm ơn mọi người đã chăm sóc ta từ trước đến nay, ta không thể làm gì hơn cho mọi người, nhưng... nếu mọi người muốn, ta sẽ liều mình làm!”

Bọn họ thấy nàng cúi người, vội vã đứng lên...

“Nghĩa hoàng tẩu đúng là... Tẩu là hảo hữu của chúng ta mà...” Hạ Tầm Lăng, từ lần đầu tiên gặp Nghĩa hoàng tẩu, nàng ấy đã nhận định, chắc chắn tẩu ấy sẽ là hảo hữu của nàng ấy!

Ba người khác cười khỏ, hảo hữu... cũng chỉ là hảo hữu mà thôi.. Huyền Yên... cuối cùng cũng không thuộc về bất kì ai trong số họ... mặc kệ những gì họ đã làm cho nàng...

Khúc Huyền Yên chú ý tới vẻ mặt của ba người họ, than một tiếng: “Ta biết tình cảm của ba người dành cho ta, nhưng ta không thể yêu cùng lúc bốn người được... Vì chính ta, cũng vì mọi người, buông bỏ phần tình cảm này đi...” Nàng biết, nói vậy họ sẽ khó chịu, nhưng, nàng chỉ yêu Trì Ngạo Dịch, nếu họ buông bỏ được âu cũng là chuyện tốt với họ.

“Yên Nhi à, nói dễ hơn làm... Ba năm rồi, ta vẫn chẳng thể nào quên được nàng...” Tà Hồn cười khỏ, tình cảm y dành cho nàng đã không chỉ dừng lại ngưỡng cảm thấy hứng thú về nàng như y đã tưởng nữa... Hiện giờ, vì nàng, y có thể bỏ qua tất cả...

Khúc Huyền Yên rũ mắt xuống, nhưng, nàng không thể làm gì cho y cả...

“Hoàng tẩu, ta biết tẩu khó xử... Nhưng, giống như Tà Hồn nói đấy, buông bỏ... khó lắm.” Trì Ngạo Nhiên thương cảm nói, hẳn biết, yêu hoàng tẩu của mình là không đúng... Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, con tim đã không tự chủ được yêu rồi. Lần đầu tiên hẳn cẩn thận đến thế....

Vu Nguyệt Dật trầm mặc, y cũng biết chuyện mình yêu nàng quá hoang đường... Nhưng hẳn cũng không thể bỏ qua tình cảm này được...

Khúc Huyền Yên và Trì Ngạo Dịch trầm mặc, hai người biết mình có lỗi với ba người họ... ngoài xin lỗi, họ còn biết làm gì hơn?

Hạ Tầm Lăng kinh ngạc nhìn ba người họ, thì ra ba người đó đều thích Nghĩa hoàng tẩu. Từ nhỏ đến lớn, nàng ấy chưa bao giờ thấy tên nhóc Trì Ngạo Nhiên này tử tử đến thế... thì ra hẳn thật sự thích Nghĩa hoàng tẩu... “Dĩ nhiên, chúng ta đều biết tẩu thích hoàng huynh, cho nên... Chúng ta sẽ bỏ qua lòng riêng của mình...” Trì Ngạo Nhiên cười nói, lời nói nghe qua thật nhẹ nhàng, nhưng vẫn không dấu được đau đớn trong đó.

Khúc Huyền Yên trầm mặc. Ngạo Nhiên... rất xin lỗi.

“Vì thế, Yên Nhi, để bồi thường cho chúng ta, sau này nàng nhất định phải coi chúng ta là hảo hữu tốt nhất...” Tà Hồn cũng phối hợp nói theo, trong mắt là đau thương cùng cực.

Khúc Huyền Yên nhẹ nhàng gật đầu: Tà Hồn... rất xin lỗi.

Tà Hồn nở nụ cười, Huyền Yên, thật ra, nếu không có được nàng, nhưng có thể thấy nàng mỗi ngày, cũng đã tốt lắm rồi.

“Mong vương gia ngài sẽ đối xử tốt với vương phi...” Vu Nguyệt Dật rầu rĩ nói, giờ y chỉ mong nàng có thể hạnh phúc...

Trì Ngạo Dịch sững sốt sau đó đứng dậy thân thiết ôm lấy Nguyệt Dật, thề: “Nguyệt Dật huynh yên tâm, ta sẽ liều mạng chăm sóc Huyền Yên... Nguyệt Dật... Nhiên Nhi, rất xin lỗi... ta có lỗi với Tà Hồn... xin lỗi mọi người...”

“Được! Trì Ngạo Dịch, nếu ngươi dám làm Yên Nhi tổn thương, chúng ta sẽ đánh ngươi chết thì thôi!” Tà Hồn đùa cợt.

“Ừ.” Trì Ngạo Dịch cảm kích nhìn Tà Hồn, nghiêm túc gật đầu.

“Ta cáo từ trước đây, sau này sẽ đến thăm mọi người.” Tà Hồn dứt lời liền rời đi. “Yên Nhi, nàng nhất định phải hạnh phúc đấy nhé.”

“Thân hoàng huynh, đệ cũng đi trước đây.” Trì Ngạo Nhiên cũng rời đi.

“Ta phải đi nghỉ đây.” Vu Nguyệt Dật cất bước.

80. Chương 71: Ba Năm Sau (đại Kết Cục)

Hạ Tầm Lăng thấy mọi người đã đi hết cả, bèn nói: “Ta cũng đi đây.” Dứt lời liền rảo bước ra ngoài.

Trì Ngạo Dịch ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau, nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng: “Trong lòng vẫn còn khó chịu à?”

“Ừm, thiếp có lỗi với tình cảm của họ...” Khúc Huyền Yên đáp, dù có áy náy thế nào, nàng cũng không thể làm gì hơn.

“Hết cách rồi, Huyền Yên, nàng chỉ có thể của một mình ta, biết chưa?” Trì Ngạo Dịch ôm chặt nàng, bá đạo hỏi, hắc, không thể mất nàng được!

Khúc Huyền Yên buồn cười nhìn hắc, gật đầu nói: “Ừ, chàng cũng chỉ là của mình thiếp thôi nhé!”

“Huyền Yên, vì để có thể ở bên nhau, chúng ta không thể mềm lòng, nàng có hiểu không?” Trì Ngạo Dịch cẩn thận hỏi lại.

Khúc Huyền Yên cười, vòng tay ôm cổ hắc đáp: “Ừ, thiếp nhất định sẽ hung dữ đuổi hết những người cản trở tình yêu của chúng ta, vậy có được chưa?”

Trì Ngạo Dịch bế ngang nàng lên, đi vào trong phòng riêng...

Huyền Yên... Nàng vĩnh viễn là của ta, ta cũng sẽ mãi mãi yêu một mình nàng!

Ngạo Dịch... Trừ chàng ra, trong trái tim thiếp chẳng thể chứa thêm một ai nữa... Mãi mãi...

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoan-vuong-ky-phi>